„Oamenii stelelor vor adora nestingheriți, eliberați de povara cărnii, strălucirea întregii Creații...“

DĂNUȚ UNGUREANU

MARIAN TRUȚĂ

MINERAL

NAUTILUS

De aceiași autori: *Vegetal*

Dănuţ Ungureanu s-a născut în anul 1958, la Calafat. A absolvit Facultatea de Energetică din București și a profesat ca inginer câţiva ani, după care a început o lungă carieră jurnalistică, publicând în cotidiane importante. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A debutat cu o povestire în 1981, în revista Știinţă și Tehnică. În 1993 a apărut primul său volum, *Marilyn Monroe pe o curbă închisă*. În același an a publicat la Editura Nemira romanul *Așteptând în Ghermana* (cea mai recentă ediţie Nemira, 2013), pentru care a câștigat Premiul de Popularitate și Premiul I la secţiunea de specialitate a ROMCON. De-a lungul anilor a semnat numeroase povestiri pentru diferite publicaţii și volume colective, textele sale fiind recompensate cu multe premii. A scris, de asemenea, scenete radiofonice și câteva sute de scenarii pentru televiziune. Printre celelalte volume ale autorului se numără *Români deja deștepţi* (2007), *Basme geostaţionare* (2008).

Marian Truţă s-a născut la București pe 24 aprilie 1960. A urmat cursurile Facultăţii de Electronică și Telecomunicaţii din cadrul Politehnicii București. În prezent este freelancer, dedicat scrisului și activismului literar în Societatea Română de Science Fiction și Fantasy. Din 2010 coordonează *Revista Nautilus* a Editurii Nemira. A scris numeroase articole în presa de specialitate și a tradus mai multe volume. Dintre cărţile pe care le-a semnat, amintim *Început de anotimp ploios la Ezary, Vremea renunţării* şi *A doua venire*, cea din urmă apărută la Editura Nemira în 2012. Marian Truţă a câștigat, de-a lungul anilor, mai multe distincţii, printre care Premiul Uniunii Scriitorilor. Locuiește în orașul Chitila, la adăpost de zarva Bucureștiului. Nu are hobbyuri, ci doar o singură pasiune: literatura science fiction.

DĂNUȚ UNGUREANU și MARIAN TRUȚĂ

MINERAL

„De piatră să-ţi fie gândul!”
(binecuvântare și blestem ciscarpatic)

1
Cruz Webber

Mih name est Webber… Nimeni on Webber… Mi numele eşti Cruz Webber…

„E cel mai important acum”, își spuse bărbatul, tremurând. În jurul lui, noaptea strângea falduri compacte de întuneric, frig și singurătate. Nu vedea nimic, dar ziua era încă departe, prea multe ore pe care nu-și îngăduia să le piardă. Porni bâjbâind cu mâinile, recunoscând în palme și vârfurile degetelor trunchiuri de copaci, frunze, spinii hățișului, poate ai unui porumbar.

Simțurile antrenate odinioară îi spuneau că suie coama unui deal păduros, abia stropit de ploaie. Căzu de câteva ori în frunzișul putred. Rădăcinile arborilor îi puneau piedică, lăstarii se arcuiau plesnindu-l peste față. Un ciot îl lovi parșiv între coaste, sfâșiindu-i cămașa fuzio.

Nimeni on Webber… Mi chiamă Webber…

Într-un târziu, răzbi sufocat dincolo de ultimii arbori și înaintă într-un luminiș năpădit doar de ierburi înalte, cu miresme tari, alunecoase ca șerpii. Acolo se întinse, odihnindu-și ceafa pe rucsacul mic, cu ochii la stelele din cer. După un timp respiră ușor, dar frigul îl cuprinse iar, ca și cum mii de furnici înghețate i-ar fi crestat pielea.

Webber… Cruz Webber…

Nu reușea să-și adune gândurile, să se adune pe sine cu totul. Minute în șir rămase agățat doar de numele care-i suna fără încetare în minte, asemenea unei gângănii sâcâitoare. Scântei de reflexe îl țineau deocamdată într-o alcătuire precară, de parcă n-ar fi fost o făptură reală, din carne și oase, ci mai degrabă holograma ei, pâlpâind, gata să se risipească în văzduh.

Apoi, cu lentoarea vântului ce făcea frunzele să tremure,

alcătuirea prinse cheag, se solidifică, îngăduind memoriei să se așeze.

„Mă numesc Webber. Cruz Webber… Sunt din nou pe Pământ. Știu englanti, finnorthsym și dialectul acestui loc. De unde? O să-mi amintesc…”

Cercetă iarăși cerul, cât îi îngăduia luminișul. Printre scamele de nori recunoștea două sau trei constelații. Începu să se orienteze. Stelele reci îi spuneau că încolo e nordul, că miezul nopții s-a dus și nu mai e mult până la ziuă. Aerul avea doar șapte, opt grade. Și stelele nu-i țineau de cald.

Cruz…

Webber se ridică în genunchi. Cămașa fuzio, deja sfâșiată, nu-i era de mare ajutor. Desfăcu rucsacul și scormoni interiorul cu degetele, atent la fiecare obiect. Dacă le-ar fi scăpat în ierburi, nu le-ar mai fi găsit.

Folia de supraviețuire. O scoase cu grijă, să nu agațe altceva, și se înveli iute, ca într-un cocon. Tremurul încetă aproape imediat.

Un amnar… O hartă impermeabilă… Proteine din cartofi… Un tub cu unguent… Pentru ce?

Fir de kevlar… Lanternă… Ceas…

„Nu și un cuțit. Trebuie să găsesc o piatră tăioasă. Tipul n-a vrut să-mi dea cuțit. O să-mi amintesc mai încolo numele lui.”

Folia îi ținea de cald. Cumpăni o vreme dacă să plece mai departe sau să-și recapete puterea și să pornească iar odată cu prima geană de lumină, când întunericul se subția. Somnul îl doborî fără să-și dea seama, dându-i brânci în singurul vis pe care-l mai păstrase.

Era dincolo, printre stele, plutind neștiut, lipsit de gânduri și dorințe, nepăsător ca nemărginirea însăși. Fuzio abia începuse, iar piatra încă nu-i sorbise sinele. Între ei se afla, pentru o perioadă, numai uitare și o beție plăcută de simțiri vagi. Doar așteptare, cu atât mai minunată cu cât timpul începea să însemne tot mai puțin.

Și lumile… Departe Pământul, otrăvurile, mâlul, dobitoacele căpătându-și tainul de tuberculi, cu forța ori cu viclenia. Cetele hărțuind alte cete. Dincoace, pretutindeni, spațiul nemărginit, liniștea, totul.

Fuzio picura în păienjenișul venelor sale, prefăcându-l celulă cu celulă, molecule, atomi, trăgându-l pe calea fără întoarcere a

veciei. Era tot mai mult, voia și mai mult…

Printre emisferele strălucitoare ale planetelor, acoperind o clipă lăncile de lumină stelară, se furișau umbre, stoluri de umbre putând însemna orice. Nori de praf cosmic. Sfărâmăturile unui alt secol. Ori grupuri mici de nelegiuiți, ei înșiși spunându-și „umbre”. Rătăceau între corpurile cerești de parcă le-ar fi fost toate sălașuri și vizuine. Se furișau cu strielki peticite, încropite din vechituri, totuși iuți, tăcute, mortale. Umbrele loveau, prădau, se mistuiau.

Și timpul, tot mai inconsistent, mai neputincios. Încetinind. Clipele prefăcându-se în ore, orele devenind ani, anii alcătuind secole, milenii, ere. Erele topindu-se.

Doar spațiul și fuzio. Doar… Vries…

„Vries… Ce înseamnă?”

Un sunet. O umbră de sunet.

Vries… Webber…

Un gând îngropat în fuzio. O amintire care tresare, încercând să iasă la suprafață. E prea adâncă. Se îneacă. Se scufundă și mai mult.

Vries… Webber...

Vries… Webber...

— Webber!

Strigătul îl paraliză încă înainte de a se trezi cu adevărat. Rămase sub ierburile mari, cu respirația tăiată, încercând să-și dea seama de unde venise. N-auzea decât un fâșâit slab, întrerupt. Pași.

— Ce faci? Se miră unul din bărbați. Crezi c-o să vină fuguța să-ți zică „aici sunt, nu vă mai bateți capul”?

Fluturau neglijenți lanternele, bătând ierburile cu ciomege de lumină albăstrie. Hăitași nepăsători, care știu prea bine mersul lucrurilor.

— Câteva ore o să fie încă buimac, spuse celălalt, cu glas răgușit. Și munții ăștia nu sunt acum prietenii lui. Dacă-l luăm repede, poate-l avem înainte de ziuă. Viu sau mort.

Webber se chirci, căutând febril o scăpare, dar mintea încă tulbure refuza să i-o arate. Rămase ghemuit în folia de supraviețuire. Putea doar să spere că ei nu-l vor zări sau îl vor confunda cu un buștean putred. Dacă nu cumva aveau să calce de-a dreptul pe el.

Atunci auzul lui prinse un sunet diferit de acela al înaintării lor

prin ierburi, o respirație grea, sacadată. Și un schelălăit blând, supus, care-i ațâță reflexul memoriei. Câinii.

Cu gesturi automate, ca și cum ar mai fi făcut asta de nenumărate ori, desfăcu tubul de unguent și-și mânji din belșug zdrențele, fața, gâtul, palmele. Își trase folia peste cap, pregătit pentru orice.

— Cățel! Fetița! Strigă primul bărbat. Căutați, copii, căutați!

Matahalele, firește, porniră cu salturi mari, care culcau vrejurile mustoase. Cercetau frenetic marginile luminișului mare, reveneau bucuroși la locul în care se opriseră stăpânii lor și alergau iar, către altă zonă.

— Noroc cu solzoșii, făcu glasul răgușit. Altfel ne umpleam bucile de spini.

Celălalt râse.

— Crezi că lui îi e ușor? Dacă nu dăm de el, nu rezistă mai mult de două-trei zile.

— Mă doare fix în cur de viitorul lui, că-l găsim ori nu-l găsim.

— Și dacă-l găsim?

Tăcură amândoi un minut, timp în care câinii uriași veniră să dea raportul și plecară încă o dată.

— Dacă-l găsim… La dosar zice că pe vremuri a fost mercenar, chiar în prăpădul ăsta. Asta-mi cam pute.

— Nici eu nu mă omor să fac pe dădaca la un șerpălău. Un glonț-două scap oricând. Ce zici?

Celălalt consimți.

— Orice se poate, când riscurile sunt mari…

Vorbele lor se strecurau printre ierburi, ciupeau frunzele și vârfurile spicelor. Se rostogoleau una câte una, cu zveltețea graiului finnorthsym, prin deschizătura foliei, pe care Webber o păstrase ca să respire. Nu toate, însă de-ajuns ca să înțeleagă.

Deodată unul din câini puse labele pe trupul lui înfășurat și-l lovi ușor în coaste, cu nasul dur, modelat pentru atac. Al doilea veni și el, în mai puțin de-o secundă.

„Nu respir, îngheță Webber. Inima nu-mi bate, nu este… Doar pădurea, ierburile, muntele. Nu sunt aici. Nu sunt nicăieri. Nu exist.”

— Fetița! Cățel! Unde sunteți?

„Acum or să-mi simtă respirația… sufletul călduț pe care-o să-l scap printre buze… Acum or să-mi simtă gândurile.”

— Cățel! Fetița!

Câinii mastif de cinci sute de kilograme, învățați să deslușească miasmele a milioane de dușmani, vii sau morți, după ce-au cutreierat mii de kilometri. Cei mai răi câini de pe pământ, preparați în laborator să trăiască zeci de ani, în gheață ori foc. Erau lângă el. Adulmecau cu simțurile lor formidabile, cărora nu le scăpa nimic din cele ce nu se potriveau.

Dar totul părea să se potrivească.

— Fetița! Aici, puiule! Cățel! Aici, băiatu'!

Atunci solzoșii pufniră nedumeriți și dădură fuga la oamenii pe care-i cunoșteau, în cercul lor minunat de căldură, unde-i bine și ferit. Lăsară întunericul, frigul, necunoscutul și mogâldeața din ierburi care n-avea niciunul dintre milioanele de mirosuri ce alcătuiesc lumea ostilă și pe cea prietenoasă. De altfel, în clipa următoare și uitaseră toate astea.

— Ascultă la mine, spuneau vocile îndepărtându-se, nu-mi pun eu pielea-n băț pentr-un filfizon de cadru, la care i s-a sculat să-i ducem șarpele viu, în palme, să fie tot el avansat, să ia banu' și s-o fută pe boarfa șefului.

— Bă, ej' nebun? Îl fac ciur la momentul doi, doar să dăm peste el. Ce-ar merge acum un ceaunel de cartofi fierbinți…

Mă numesc Cruz Webber. Am fost copil, adolescent, apoi tânăr pilot de strielka, în forța… în forța… O să-mi aduc aminte. Vorbesc englanti, finnorthsym și graiul din munții ăștia. Cunosc munții ăștia și pădurile lor.

Apoi în fuzio.

Fuzio e o parte din mine. Nu este eu, nu încă. N-am apucat să ne contopim pe de-a-ntregul, fiindcă… fiindcă… Și asta o să-mi amintesc.

Acum merg către locul ăla, locul despre care a fost vorba. Asta știu din ce în ce mai bine, ne-am înțeles eu și Cien că acolo o să mă-ntâlnesc cu un om. Încă puțin și-o să știu cine era Cien. Dar deocamdată nu-mi bat capul.

Nu-mi amintesc cum arăt. Undeva mă voi privi și mă voi recunoaște…

Iau un baton de proteine. Sorb apa strânsă în niște frunze late, păroase. Nu mi-e frig. Sunt odihnit, însă am să mai dorm un ceas. Mi-e bine.

În zori, când o să fie destulă lumină, când o să fiu sigur că vocile și câinii sunt departe, o să mă uit pe hartă și dintre numele de-acolo o să-l recunosc pe cel al locului. O să-mi

amintesc.

Devries… Webber…

Webber… Devries…

Acum nu știu.

Mergea cumpătat, doar câte o jumătate de ceas, cu pași moi, neauziți, după care se oprea pentru a chibzui cum e mai bine să facă. Nordul îi era limpede. În jurul lui musteau apa, rădăcinile, mugurii și poamele, așa că nu suferea de foame ori de sete.

Iar umbletul îi era tot mai sigur, fiindcă fusese pe-aici de zeci de ori. O simțea în fiecare por al pielii, unde se învârtejau curenții minusculi de aer ce alcătuiesc amprenta unică a fiecărui ungher de pe pământ. O simțea, de asemenea, în adâncimile încă tulburi ale memoriei. Și în suflet.

„Râul”. Așa-i zice locului. Munții se numesc Iezer, sau poate cumva mai ciudat, fiindcă-i o hartă simplă, ieftină. Pădurile astea sunt printre ultimele păduri de pe pământ…

La fiecare nou popas își amintea ceva nou. Nu numai secvențe din viețile lui dinainte, ci și lucruri care-l ajutau să înfrunte tot ce-l înconjura. Să supraviețuiască. Mici trucuri de care habar n-avusese că zac înăuntrul lui, se îngrămădeau acum să-l ia în stăpânire, iar el respira tot mai ușor. Cum își desface frunza de ferigă spirala, de la o zi la alta, dezmorțindu-se, tot așa se dezmorțea și el, recăpătându-și amintirile, firea, dorințele.

„Falaar”, îi spusese Cienfuegos, „în primele ore o să fii năuc rău, n-o să-ți amintești nici numele mă-tii… O să fii tu fără să fii tu. Dacă treci cu bine de prima noapte, omul nostru te-așteaptă la locul știut, să facem cum am vorbit. Mai mult de-atât nu putem pentru tine…”

Falaar, adică săgeată. Ca și strielka, cu care zburase, dar în altă limbă, una de demult. Din vremea când el și Cienfuegos vărsau foc împreună, peste soldați de-ai altor miliții, dar și peste femei ori copii laolaltă. O să și-o amintească de asemenea.

„Râul”. O zi și o noapte, poate încă o jumătate de zi, nu mai mult.

În două rânduri se porni ploaia, măruntă, pătrunzătoare, care-l găsi chiar și prin cutele foliei transformate acum în pelerină. Atunci fu nevoit să se-ascundă în scorbura unui arbore bătrân și sub fruntea unei stânci gata să se lase peste el. Dar era tot mai

sigur că merge în direcția bună, cu fiecare coamă muntoasă pe care o urca și-o cobora.

La sfârșitul zilei, din rămurișul unui gorun, zări departe, spre vest, firul de fum al unui foc prost ascuns, iar ceva mai târziu, soarele alunecând pe-o oglindă metalică. În așa aglomerație, n-avea să treacă mult până la ivirea dronelor. Nu se temea de ele, căci frunzișul copacilor era suficient ca să-l ascundă.

Spre asfințit, câteva aparate survolară crețurile văioagelor înguste, la vreun kilometru distanță, aprinzând din când în când proiectoare intense. Dar era în zadar. Sălbăticia îl înghițise pe nemestecate, atât de bine că nici cei mai tari sateliți nu l-ar fi deosebit în forfota pădurilor adânci.

Cu o noapte înainte fusese slab, confuz, înspăimântat. Acum însă devenea cu totul altul, cel dinainte de fuzio, individul antrenat care se bătuse nu o dată să-și scape viața.

Memoria îi revenise în cea mai mare parte și odată cu ea zecile, sutele de șmecherii fără preț, cele care te scot din bucluc într-un teritoriu necunoscut, dușmănos. Scoarța copacului ăsta întărește tălpile încălțărilor și le împiedică să alunece pe povârniș, în clisa de frunze putrede. Ramura dură și elastică e un arc pe care te poți bizui. Fructele alea, frământate în rășină galbenă, închid rănile, dreg burta și țin de foame câteva ceasuri. Multe altele se-adăugau, dându-i încredere.

Veni noaptea. Webber se adăposti în scobitura unui mal din care curgeau zeci de rădăcini și dădu gata ultimele batoane de proteine. Locul era ferit de vânt, iar de sub o piatră acoperită cu mușchi șiroia ața unui izvor. S-ar fi încumetat să aprindă un foc mocnit, mai mult jar decât flacără, dar în cele din urmă renunță. Câinii, aceiași ori alții, puteau adulmeca fumul de la kilometri. Se hotărî să doarmă trei sau patru ore și s-o pornească iar, ocrotit de întuneric.

„Falaar”, îi mai zisese Cienfuegos privindu-l într-un fel ciudat, din când în când o să te-ajungă din urmă. „Piatra n-o să te lase cu una, cu două...”

Ce încercase să-i spună?

Plutea din nou fără o destinație anume, apoi înțelese treptat că țintele lui sunt toate destinațiile din univers, știute ori neștiute, multe dintre ele nici măcar născute încă.

Piatra începuse prin a-i fi alături și avea să sfârșească prin a fi

peste tot împrejurul făpturii sale. Ba nu. Aveau să fie una și aceeași. Piatra creștea imperceptibil în jurul său, iar el se scufunda pe nesimțite în piatră, cum se scufundă lent munții în munți, mările în oceane, stelele în stele.

Cămașa fuzio, cu care se îngropa mai întâi în alveola cu clincher transparent, era pielița, membrana de osmoză dintre cele două lumi, lumea viscerelor sale de carne și lumea pietrei. După o vreme subțiindu-se tot mai mult, lăsând lumile să se întrepătrundă, să se cunoască și să se înțeleagă una pe alta.

Apoi avea să dispară cu totul, topindu-se tocmai când nu mai era nevoie de ea. Iar numele Webber, cioplit în fiecare moleculă a alcătuirii sale trecătoare, se estompa cum se vor fi tocit prin milenii toate inscripțiile zidurilor vechi sub ploi, vânturi și furtuni de nisip, dispărând în cele din urmă și el.

Ceilalți apăreau uneori pe cerul asteroidului, ca puncte luminoase, niciodată destul de aproape, dispărând înainte de-a se vedea cu adevărat unii pe alții. Întins pe spate, în clincherul alveolei sale, îi zărea fulgerând dintr-o parte în alta, ori descriind parabole ample, leneșe, după cum se desenaseră cine știe când orbitele pietrelor.

O vreme îi urmărise fascinat, imaginându-și lucruri despre ei. Cine vor fi fost pe Pământ, cum vor fi curs viețile lor, care dorințele, dezamăgirile și durerile, ori speranțele ce-i împinseseră în fuzio. Și nu o dată se trezise copleșit de simțiri stranii pentru dânșii, însuflețite uneori de un soi de căldură cu totul străină firii sale, străină de fapt lumii din care venise.

Apoi, cu scurgerea din ce în ce mai greu sesizabilă a timpului, orbitele lor se schimbau, intersectându-se tot mai rar cu a lui, abandonându-l unei singurătăți pe care o înțelegea tot mai puțin, tot mai mult părându-i-se firească. Veneau alții, nu la fel de mulți, dispăreau și ei. Să-i fi gonit voința pietrelor pe alte căi? Ori conștiințele încă pâlpâind în interiorul cămășilor?

Însă, în cele din urmă, nici nu-i mai păsa de toate astea, viața lui nemaifiind a lui, ori a celorlalți, ci a pietrei. Aluneca treptat într-o amorțeală indiferentă, din ce în ce mai adâncă, o comă fără întoarcere, la hotarul cu o anume formă de nemurire, unul dintre primii pași spre a fi mereu…

Se trezise numai de câteva minute. Noaptea copleșise muntele până în vârf, acolo unde țuguiele ultimilor brazi înțepau

macatul de stele. Doar crengile trosneau încetișor și din când în când o pasăre se tânguia nevăzută.

Criza îl lovi fără veste. Pornise la drum când, deodată, își simți brațele și picioarele zvâcnind necontrolat. „Ce-i?” se miră, apoi căzu rău pe-o parte și se rostogoli iarăși sub malul plin de rădăcini, luând toată clisa în nări și-n ochi și-n urechi. O amorțeală urca treptat dinspre degete, împietrindu-i mădularele.

Mai apucă să se sprijine cu spatele de peretele lutos. După care, trupul întreg îi fu cuprins de un tremur, iar gândurile prinseră să se rotească din ce în ce mai iute la marginea unui vârtej în care se scufundau unul după altul, până nu mai rămase niciunul. Rămase doar noaptea, afară și înăuntru.

„Falaar, piatra n-o să te lase cu una, cu două…”

Vasăzică asta era…

Mutra de cal turtit a lui Cien Cienfuegos, aplecându-se deasupra ta, cu un aer bănuitor, să vadă dacă mai suflă ceva viață în tine, să te târască de-o mână, de gulerul combinezonului, de păr, afară din foc. Să te-adăpostească și să te coasă la loc într-o singură bucată, numai bun de azvârlit iar la bătaie. Sau dacă ai mierlit-o de-a binelea, să-ți ia ce ți-a rămas din ultima soldă, ciorapii de rezervă, mă rog, orice e de folos și ție nu-ți mai face trebuință.

Cien schimbându-și necontenit forma și culoarea, fiind fel de fel de lighioane imposibile și fiecare dintre ele spunându-ți cu aceeași seriozitate „falaar, piatra n-o să-ți dea drumul cu una, cu două…”

Două făpturi încăierându-se înăuntrul tău, mușcându-se una pe cealaltă și tu nu le poți zvârli afară fiindcă te găsești tu însuți într-o platoșă dură și rece, din care nu mai ai cum fugi. Nici nu vrei să scapi.

Și iarăși în noaptea de-afară.

Webber bâjbâi împrejur până când degetele întâlniră o rădăcină pe care o apucă strâns. Rămase așa minute în șir, agățat de legătura firavă cu lumea, până când în sine se acumulă, picătură cu picătură, destulă putere pentru o mișcare slabă. Respira, revenind.

Ridică mâna stângă și gestul îi smulse un geamăt. Cadranul fosforescent îi arăta că fusese dus aproape un ceas. Nu se simțea în stare să se ridice, dar trebuia s-o facă înainte de ivirea

zorilor, când căutările aveau să reînceapă. „O să plec, își zise stupid, acum o să mă ridic și-o să plec.” Dar nu putea decât să aștepte neputincios. Și timpul se scurgea nepăsător.

După o vreme se mișcă iar, reușind să desfacă una câte una închizătorile cămășii fuzio, peste care puse cu pumnii frunze și pământ jilav, acoperind-o. Nu-i era cu mult mai răcoare doar în folie, însă deodată se simți ceva mai întremat, mai ușor. Cămaşa ca tunica lui Nessus, îi trecu prin minte, ia te uită, o glumă…

Trase de rădăcinile din jurul lui. Se ridică în picioare, clătinându-se penibil, dar își revenea încet, fără îndoială. Recuperă rucsacul, pregătit pentru încă o încercare. Ieși șchiopătând deasupra malului și porni trăgând un picior înaintea celuilalt, ca și când acum ar fi învățat să meargă. Chiar așa, acum învăț.

Când cerul începu să se albească spre răsărit, își venise cu totul în fire. Nu mai avea nevoie să se sprijine. Rămase urma de spaimă, ca o bilă de gheață bălăngănind în stomac, gândul că în alt loc, poate dincolo de creastă, în alt moment, poate chiar peste un ceas, o să se-ntâmple iar. Dar mai călcase de multe ori pe muchia dintre viață și moarte.

Se lumina de-a binelea. Senzația că mai văzuse cândva locurile reveni în forță. Pădurea fremăta parcă în așteptarea a ceva nemaivăzut, ceva care nu se mai petrecuse vreodată. Iar el, Webber, avea să facă parte din asta, într-un fel sau altul.

„Râul. Webber. Cien. Devries… Ce înseamnă?”

Deodată, înainte ca lumina să-l avertizeze cu adevărat, pădurea dispăru, lăsând locul unei coame sterpe ca-n palmă. Până la următoarea creastă, unde arborii alcătuiau din nou un zid verde-sur, tulburat de cețurile dimineții, sute de trunchiuri fuseseră prăvălite de o suflare colosală care le zburătăcise frunzișul în cele patru zări. Crengile rămase păreau nenumărate mâini scheletice, ridicându-se spre cer într-un ultim gest, cerșind milă, înainte ca moartea să le fi împietrit.

Piatra, fulgeră gândul, o piatră putea să facă asta, înainte de-a se spulbera. Însă ar fi aprins pădurea până la orizont.

Nu era vremea ghicitorilor. Trebuia să meargă mai departe, să găsească locul pe care-l căuta. Și să răzbată prin rariștea din fața lui, unde soarele avea în curând să șteargă umbrele, descoperindu-l zburătoarelor din aer. Aveau să-și reia căutarea.

Oamenii vânau cum învățaseră, cercetând haitele de lupi.

Dacă ocolea, pierdea cel puțin o jumătate de zi. Nici nu putea să se gândească la asta. Punctul de pe hartă îl obseda, împiedicându-l să se concentreze pe-o variantă mai sigură, dar mai greoaie. Făcu primii pași dincolo de adăpostul tufișurilor, în spațiu deschis, simțindu-se deodată lipsit de apărare. Până la următoarea creastă împădurită nu păreau să fie mai mult de șapte, opt sute de metri. Povârnișul și gâlmele terenului însemnau măcar o jumătate de ceas de mers, cu sufletul la gură, un târâș agonizant. Se simțea iarăși înghețat și flămând, iar criza de peste noapte îl sleise de puteri. Avea să se mai încălzească puțin în plin soare.

Făcu ușor prima sută de metri, regăsindu-și suplețea de animal antrenat, cu simțurile încordate la maximum, cercetând în mai multe direcții deodată, atent la toate și la el însuși. De câte ori prindea cu coada ochiului o mișcare, se lipea de cel mai apropiat trunchi și aștepta. Dar era doar umbra unui nor sau frunze stârnite de vânt. Nicio pasăre. Prea puține păsări mai zburau peste pământul ăsta.

Într-un rând, privi lemnul de-aproape. Suprafața era brăzdată de mii de fisuri minuscule, un păienjeniș des, ca și cum trunchiul ar fi fost sfărâmat în pumnul unui uriaș. Da, piatra ar fi putut face asta.

Când ajunsese pe la jumătatea drumului, o pereche de strielki trecură razant cu vârfurile copacilor, mult în dreapta lui, spre est. Erau prea iuți pentru ca piloții să-l poată zări, însă în doar câteva secunde analiza unei inteligențe artificiale urma să-l descopere. Nu mai avea niciun rost să se ferească. Țâșni în salturi mari, căutând să nu se abată de la linia dreaptă, însă cu toate strădaniile, nu avansă prea mult. Părea că de-abia acum prăpădul trunchiurilor secerate își arăta adevărata măsură.

Mai era puțin până la liziera următoarei coame împădurite. Un alt cuplu de strielki zbură chiar pe deasupra lui și motoarele încetiniră limpede, trecând pentru o clipă de la țiuitul asurzitor la un muget mustind de infrasunete apăsătoare. Imaginile cu el erau probabil atât de bune acum încât ar fi putut sta într-o expoziție. „Cruz Webber. Fugar.”

Sau nu. Poate nimic n-avea legătură cu el. Peste tot, milițiile se hărțuiau necontenit, sub privirea părintească a corporațiilor, pentru un deal mai fertil, pentru un iaz, o moară, pentru

ultimele livezi. Pentru câmpurile de cartofi sălbatici. Putea trece drept unul dintre mercenarii care băteau munții și dealurile, adulmecând prada. Și chiar fusese unul ca ei. Și chiar în locuri ca astea.

Cu puțin noroc, urma să găsească „Râul” în câteva ore. Iar dacă locul era deja împânzit… N-avea altceva de făcut decât, odată ajuns, să aștepte din nou căderea nopții. Și pe omul lui Cienfuegos.

Porni iarăși, evitând capcanele rariștei. Nu se mai ostenea să privească în jur, atent doar la liziera pădurii, de care era tot mai aproape. Foarte curând fu acolo. „Asta-i”, își zise ușurat pentru moment, și-atunci mastifii se năpustiră de la mare depărtare, cu un urlet care-i îngheță sângele.

Veneau peste coama pustiită, în salturi uriașe, frângând crengile uscate care le stăteau în cale. Pielea acoperită cu solzi minusculi, parcă metalici, se vălurea cu irizații multicolore. Îl văzuseră și-acum nu mai avea scăpare. Oricât s-ar fi afundat în pădure, ei erau cu ochii pe el, nu-l puteau rata. În orice gaură s-ar fi târât, oricât de adâncă, simțurile lor l-ar fi dibuit acolo. Fetița și Cățelu aveau să scormonească în jurul lui cu ghearele, să-l tragă afară cu colții preparați pentru mușcături de o sută de kilonewtoni.

Webber alergă dezordonat, se împiedică și se rostogoli câțiva metri, izbindu-se de un bolovan. Lovitura îl lăsă fără aer. Ridică prostește o piatră, însă renunță, lipindu-se cu spatele de un trunchi. Închise ochii. Ce i-ar fi putut opri?

Urletul încetase. Când privi iar, chiar în fața lui, la nici douăzeci de metri, îl cerceta liniștită cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Avea aceeași statură cu mastifii, dar clătina o pereche de coarne bogate, somptuoase. Blana mătăsoasă și scumpă, ca un strai regal în care ieșise să-și cerceteze domeniile, se înfiora în ape amețitoare. Iar nările umede suflau abur în răcoarea din preajma arborilor și aburul împrăștia frunzele de sub copitele sale, într-un semn de forță maiestuoasă. Ultimul cerb de pe pământ.

Mastifii încremeniseră și ei, cu ochii pe arătare. Cățelu se culcă, scheunând încetișor, cum vor fi făcut de-a lungul mileniilor strămoșii săi din toate rasele, în fața unei prezențe strivitoare. Webber simți că frica i se scurge prin genunchi, spre călcâie, și de-acolo e absorbită în sol. Fără să înțeleagă de ce,

nu se mai temea deodată de nimic. Totul are să fie bine. Totul are să fie bine.

Atunci Fetița făcu un singur salt incredibil, de cincisprezece, șaisprezece metri și fălcile ei rupseră făptura în două. Din fântâna de sânge, cerbul mugi ca o vită obișnuită, o singură dată.

2
Gerti Novak

Mai neim iz Novak… Ni meni on Novak…

„Mă-ntreb cum i-au lipit curul de ceafă…”

Ocoli capodopera de pe soclu, încercând să intuiască o distanță de protecție. Măsura trei metri, trei metri și zece, părea confecționată din argint masiv și se sprijinea într-un lujer mai subțire decât câștigul lui din ultima lună. La cea mai mică vibrație, l-ar fi strivit ca pe-un șoarece. Cu arta modernă nu poți fi niciodată sigur.

— Puteți intra acum, spuse asistenta camuflată în spatele mobilei, cu o combinație înșelătoare de lumină și umbră.

Iar el intră ursuz fără s-o mai privească. La urma urmei, ea putea fi doar o hologramă. Ori vreo conservă de ultimă generație, doldora de date și proceduri.

— Dar ce plăcere să vă întâlnesc, în sfârșit, domnule Novak!

— Nu mai puțin încântat, domnu’ Drexler.

Era genul de birou în care te muți cu tot cartierul, ca să scutești banii de transport și să nu te plictisești în pauza de masă. Pereții, atât de îndepărtați încât trebui să mijească ochii, aveau decorații antice, pesemne ceva dat în mă-sa de rafinat. Novak își recuperă picioarele din covorul gros și-și dădu drumul în cel mai apropiat fotoliu, atent să nu-și șifoneze singurul sacou de lână, alocat întrevederilor cu ștabi.

— Spuneți-mi Gerti, să omorâm birocrația. Care-i treaba, domnu’ Drexler?

Paul Drexler, executiv cu siguranța, afișă un surâs subțire, din mijloacele sale de protecție contra unora ca insul din fața lui. Pupilele galbene îi dădeau fiori. Ca și cicatricea vineție, ce traversa chipul dintr-o parte în alta. „Naturală sau pe comandă?”

— Renumele vă precede, domnule… Gerti. Direct la țintă,

eficient, profesionist.

— Mai degrabă flămând. Se face jumătate de an de când n-am mai avut vești de la Northern Symbioottinen. Faceți inventarul jägter sau așa ceva?

— Jägter nu fac parte din personalul Corporației, Gerti. Dumneavoastră, vânătorii, sunteți soluția extremă la care apelează bătrânii tocilari ca noi, când animozitățile lumii de-afară îi depășesc… Vorbești foarte bine finnorthsym.

— Mulțumesc, nu mai bine ca matale.

— Northern Symbioottinen a inventat-o, suspină Drexler. De altfel…

— Să lăsăm giugiulelile, ce ziceți? Am zburat cu cel mai ponosit jet de la muzeul curiozităților. Și-ați fi putut să construiți un sediu la tropice, nu în urâciunea asta islandeză. Cred că vă permiteați. Când mă uit pe geam nu văd decât pietre, fum și cenușă. Parcă-i tabăra de vacanță a dracilor.

De data asta, Drexler chicoti sincer.

— Te asigur că sunt multe locuri fermecătoare, Gerti, și alte… hm, beneficii… (apropo, te mai injectezi?) Cât despre pietre… Suntem în branșă, ai uitat? În fine, să trecem la subiect.

— Să trecem… admise Gerti Novak.

Simțea depresia dându-i târcoale, însă deocamdată îi putea ține piept fără să se înțepe.

— În urmă cu patruzeci și opt de ore, cineva a operat o coborâre neautorizată, undeva, într-o zonă submontană din Eurasia vestică. Tehnicul nostru o să-ți dea coordonatele exacte. Am vrea să localizezi fugarul.

— Stați un pic… Nu țineți propriile potere? Știți unde-a coborât și după două zile încă nu-l aveți?

— Atmosfera e destul de fierbinte în zonă, momentan. Milițiile locale sunt hiperactive, iar corporațiile, cum bine știi, nu se amestecă în treburile regiunilor autonome. N-am contat decât pe o cercetare aeriană slăbuță și una sau două patrule de hăitași la sol…

— Și mai slăbuțe.

— Nu pot lăsa câinii mastif să zburde în voie prin așezările oamenilor. Sunt ultimele rezervații naturale de pe Pământ, Gerti. Săteni localnici – specii pe cale de dispariție. Pe vremuri, acolo creșteau și altele în afară de cartofi.

— Mă rog, mă rog… Chiar și-așa, tot puteați să vă descurcați.

Cine v-a făcut pocinogul? Un stol de „umbre”?

— Preferăm să-i numim infractori. Chestia asta cu „umbrele” nu-i decât folclor și tinde să le țeasă o imagine prea romantică. Oricum, pare să fie o bandă, un „stol” nou, dacă ții morțiș. Nu din cele monitorizate de Symbioottinen. Prin urmare, și zonele lor de operare ne sunt deocamdată vagi.

Pentru prima oară, Drexler își scăpă masca jovială pe covor, lăsând vederii un ins cu ditamai morcovul. Ca Novak însuși. Ca mai toți.

— Ne trebuie un profesionist la fața locului. Un jägter care să se infiltreze cât mai discret cu putință și să reducă spectaculos aria căutărilor, de la mii de kilometri pătrați la câteva sute de metri.

— Nu mai merg de mult în excursii pe munte, domnu’ Drexler. Am îmbătrânit... Dar pot să vă recomand vreo doi tinerei pentru care jungla e grădina botanică, iar deșerturile niște plaje mai goale. La urma urmei, nu-i decât încă o coborâre fără bilet de voie. Aș zice că-n două-trei zile, cu ajutor de la autorități...

— Nu suntem chiar atât de bătrâni, Gerti. Și n-a trecut așa mult de la ultima ta ieșire pe teren. Acțiunea aceea e în toate manualele de operațiuni. Rămâi, după standardele noastre, cel mai bun. Cât despre... „autorități”, domnul K. Ar prefera ca întreaga chestiune să se rezolve fără aportul lor. *Noi* suntem autoritățile, de fapt. E vorba de prestigiul Corporației, îți dai seama...

— Îmi dau seama, oftă Novak, din ce în ce mai indispus. Bătrânul Kotoi ține coada sus.

Executivul făcu o figură ofensată.

— Domnul Speer-Leblanc e la vârsta celor mai valoroase creații ale sale. Revenind, dânsul vrea ca *dumneata* să te ocupi de problemă. E dispus să finanțeze întreaga acțiune cu generozitate.

Și spuse o sumă.

Niciun jägter care-și respectă numele nu rămâne nepăsător la cifre, căci de-aceea se numesc „vânători”. Gerti Novak cântări oferta preț de un minut.

— Să vedem ce-aveți, zise în cele din urmă.

Drexler răsuflă ușurat, însă fără să scape un semn.

— Asistenta mea o să-ți dea dosarul, dragă Gerti. Cred că putem trece acum și la lucruri cel puțin la fel de plăcute ca

afacerile. Bănuiesc că încă n-ai luat prânzul, de altfel nici eu. Un caviar? Un steak? Cum te împaci cu tonul japonez?

— Ne scăldăm în ape diferite, făcu Novak. Mulțumesc, nu, domnu' Drexler. Știu o cârciumioară de cartier unde coc cartofii cum îmi plac mie. Și trebuie să merg acasă, să-mi fac temele.

În anticameră, asistenta catadicsi să-i înmâneze datele chestiunii. Jägter împături fila suprascrisă, o puse în buzunar și se aplecă, prin combinația de umbră și lumină, să vadă cu cine are de-a face. Ea îi zâmbi timid.

O clipă mai târziu, Gerti Novak evita opera de artă din hol, care-i bloca evadarea spre ieșire, nu înainte de a-i arunca o ultimă privire critică.

„Mă-ntreb cum i-au lipit curul de ceafă...”

Fix la nouă seara, scoase fila din buzunarul sacoului de afaceri și-o netezi pe suprafața mesei. Apartamentul de la periferia Kölnului cuprindea o cameră și o cabină economică de duș, iar mobila însemna o masă, un scaun, un frigider și un pat. Ca în fiecare dintre cuiburile sale de serviciu, hainele, câteva, le ținea în sertarul patului, la un loc cu niște cearșafuri.

Trase mai aproape brațul mobil al lămpii de citit, care ocupa jumătate de masă și introduse fila suprascrisă prin fanta aparatului. Îndată ce-i dădu drumul, în spațiul din dreptul ochilor săi se desfășură o hologramă strălucitoare, complexă, organizată pe mai multe niveluri. Fiecare era capabil să cuprindă o mulțime de date, imagini, sunete.

Nu și de data asta.

Novak înjură, întorcând holograma pe toate părțile, și-o scutură ca pe-o cutie, căutând să nu scape niciuna dintre firimiturile ce sclipeau înăuntru. Dar cutia era aproape goală.

Exploră subcapitolele, adună ce era de adunat și puse cap la cap informațiile.

Beneficiar Webber Cruz... Contract fuzio numărul... din data... Între Northern Symbioottinen, reprezentat de... și beneficiar... Prezentul intră în vigoare odată cu... Asteroid alocat 5835 Norsym... Declanșat fuzio la data... în coordonate... Revizie pe parcurs la data... Calificativ... Analiza nivel fuzio... la data... Suspendat contact, cf estimare...

Și iarăși:

Beneficiar Webber Cruz... Revizie la data... Lipsă contact de la

data… Reluare contact la data… Analiză coordonate… Prognoză coordonate… Verificare parametri fuzio… Prognoză fuzio… Calificativ… Analiza nivel… Estimare litostază… la data…

Gerti Novak căscă plictisit, ca la unul dintre show-urile de noapte ale Noului Domn Cartof, și intră, fără să fi sărit nimic, în ultima parte a informațiilor. Holograma sclipea acum în bătaie de joc.

Beneficiar Webber Cruz… Întrerupt contact la data de… Verificare desk… Verificare nivel la data… Depistat 5835 Norsym la data… Coordonate… Estimare orbită… Prognoză impact… Estimare zonă impact… regiune autonomă Iezer… Areal… Declanșat proceduri recuperare… Suspendat proceduri recuperare… Declanșat protocol IES… End file.

La limita spațiului holografic, ca o coajă, se rotea pe exterior imaginea clientului fugar, un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, atletic, cu părul scurt, cenușiu-deschis și pomeții proeminenți. Ochii lui negri îl priveau pe Gerti Novak cu o lehamite care-l întorcea pe dos.

Sfârșit. Mortul de la groapă nu se mai întoarce. Eu sunt mic, tu fă-mă mare. S-a-ntâlnit hoțul cu prostul.

Novak se ridică de pe scaun și se duse glonț la frigider. Înăuntru, din fericire, îl aștepta stingheră, de cine știe când, ultima doză de Globo-Global. O desfăcu în dușmănie și-o dădu peste cap cât ai clipi. Apoi coborî în stradă, unde câteva reclame luminoase supraviețuiseră din vremurile când orașul nu deosebea noaptea de zi. Pe trotuar forfotea o mulțime pestriță, deloc deranjată de lumina slabă, iar în aer plutea un parfum exasperant de n-am-nimic-dar-mi-se-frânge.

— Bagă-mi două baxuri de globo, spuse neatent în finnorthsym și, văzând mutra tâmpă a vânzătorului, adăugă iute în englanti: două babaroase.

— Sigur, Gerti. Imediat, jägter, spuse băiatul.

„De-atâta popularitate, o să mierlesc într-o bună zi…”

Mai dădu o tură, cu baxurile la subsuoară, să-și limpezească gândurile și să ia pulsul cartierului. Dar adevărul e că n-avea nimic de luat.

Aceleași fețe flămânde de distracție, una care nu mai venea, sau își făcea intrarea cu aceleași scenarii răsuflate, mereu aceleași. Un nou-venit tăiat într-un gang și ușurat de ultimii bani. O descindere a gaborilor la un bordel care n-a cotizat

destul. O procesiune. Sfinții Părinți de-ai „Adoratorilor Pietrei”. Alaiurile s-au înmulțit de groază. Un viol în grup. Cică ar mai domoli epidemia de frigiditate. Uite și ceva cât de cât palpitant: o sinucidere, ca să zicem așa, live, cu o mulțime de gură-cască împrejur. Dar și de-astea sunt cu duiumul.

Aceleași glume răsuflate, zbierate de pe un trotuar pe celălalt, între găști, acumulându-se ca rahatul, până când, într-o bună zi, dă haznaua pe dinafară și se reped unii la alții ca chiorâi, cică să-și apere ori să-și repare onoarea.

Aceleași spelunci puturoase, sufocate de aburul din cazanele în care bolborosesc cartofii puși la fiert. Și, că veni vorba, aceleași știri, printre ghidușiile Noului Domn Cartof, sclipind câteva clipe sau lăfăindu-se de-a latul pereților de ecrane:

„Milițiile preiau nordul Arealului Helvet”; „Foametea revine în Arealul Elen. Convoaie de cartofi blocate la granița cu Portugaña”; „Incendiile mistuie rezervația forestieră Manaus.” „O mie de sortimente delicioase! Tuberculi pentru întreaga familie!”

Impresii de pe strada mea.

— Dă, bă Gerti, și tu un bax, că nu sugi tu două, te căci pe tine…

Ăsta-i Leon, Leon ein-zwei-drei, băiat de băiat, spaima gâsculițelor de pe Schneiderstrasse, iute la șuriu, crud cu ăi slabi, dar vesel cât cuprinde. Novak îi trase un cap în gură, fără alte comentarii și intră în bloc, lăsându-l în brațele tovarășilor săi de labă, pentru evaluarea reparațiilor.

Abia după al treilea globo, luă în seamă cartea de vizită a lui Drexler, adăugată filei. Nu era nicio grabă. Întâi că trebuia să judece lucrurile pe îndelete și-apoi că-i plăcea să-i bâzâie pe mahări la ore cât mai târzii, când moțăie în pijamale, ori își scarpină pe spinare nevestele mumificate.

Într-adevăr, executivul îl privi năuc din monitorul lămpii de citit. Erau iar la modă pijamalele dungate.

— Hei, Gerti, mormăi el cu un entuziasm scăzut, ce s-a întâmplat? Vești noi? Probleme?

Novak îl studie câteva secunde, cumpănind de unde să-l înhațe mai bine. Cei de soiul lui Drexler își refac iute machiajul, chiar dacă un apel de noapte îi poate prinde fără destul fard. Trecu la atac frontal.

— Probleme o să ai tu, bășică de porc, spuse agale și cât

putea de ursuz. Speer-Leblanc o să afle că nu mi-ai dat tot ce-mi trebuie ca să vă scot din rahat. O să-și pună gorilele să ridice năzbâtia de monument din biroul tău și-o să ți-l îndese în fund…

Ai fi putut înrăma fața celuilalt, ca pe-o fotografie, s-o atârni pe perete. O jumătate de minut nu clipi, nu respiră, nu se clinti. În cele din urmă, înghiți nodul de salivă.

— Ia seama, jägter… Nu permit…

— Nu permiți pe mă-ta, îl informă Gerti. Dosarul pe care mi l-ai dat e gol. Nu mi-ar folosi decât într-un singur fel, dar nu mă pot șterge la fund cu o hologramă. Îmi trebuie date despre Webber ăsta și nu numai poza lui de june-prim. Date serioase, până la ultima plombă din gură. Vreau să știu în ce casă s-a născut, care i-au fost amicii, cum era poreclit ta-su. Vreau prima lui poezie, dintr-a șaptea, mâncarea preferată și ultimul test de urină. Nu te osteni să faci ochii mari, Drexler, știu cum arată profilul vostru pentru un client cu care vă puneți mintea.

Paul Drexler își recuperase trusa de farduri și acum redevenea fața imperturbabilă a Northern Symbioottinen.

— Ce te face să crezi că ăsta e unul cu care ne punem mintea?

— Biștarii pe care mi-i fluturi pe la nas. Nu m-ai fi stârnit din bârlogul meu și nu mi-ai fi deschis casa de bani așa de larg dacă trebuia să iau urma vreunui neica nimeni. Nu te-ai fi gudurat personal pe lângă Gerti Novak, știut fiind că jägter îți sunt dragi ca un floc în tonul tău japonez. Ai fi lăsat-o pe fiica clismelor, asistenta din anticamera ta, să se ocupe de mine. Și n-ați fi ocolit ajutorul autorităților. Păstrează snoava cu prestigiul corporației pentru altul mai fraier.

De mult nu mai fusese așa de spontan. Drexler își reveni greu din pumni, însă își reveni.

— Gerti, Gerti, Gerti, Gerti… fredonă el, ce mă fac cu tine? Când te pornești, greu te mai poate opri cineva… Dar până și un animal de vânătoare trebuie să fi auzit ceva despre confidențialitate. Con-fi-den-ți-a-li-ta-te e un cuvânt prea greu pentru tine, Gerti? E ceva în relația dintre corporație și client. Daaa, cred că mușteriii ar năvăli în hoarde să facă afaceri cu North, aflând că detaliile cele mai intime ale vieții lor stau în buzunarul de la piept al lui jägter Novak, pentru delectare la un Global și-un sufleu de cartofi.

Novak mârâi.

— Cât despre „snoava cu prestigiul corporației”, poate că nu m-am făcut bine înțeles. E vorba despre feedback, Gerti, altă vorbă ciudată, de-a noastră. Fiecare ins care a renunțat la fuzio, după ce părea sută la sută convins că nu va mai reveni, e un prilej pentru specialiștii Corporației să depisteze ce nu merge. Să înțeleagă nemulțumirile care duc la aceste coborâri ilegale. În felul ăsta ne îmbunătățim serviciile și...

„Oferim mai multă satisfacție clienților noștri”, îl completă Gerti în gând.

— ... suntem capabili să oferim mai multă satisfacție viitorilor noștri clienți. Fă-ți treaba ta, jägter, și Corporația va ști să aprecieze calitatea serviciilor. În fond, ți-am dat informații mai mult decât suficiente ca să-i iei urma lui Webber. Iar fuga din fuzio îl face o pradă vulnerabilă în primele zile. Probabil suferă o criză după alta.

În stradă, Leon ein-zwei-drei își revenise și-i închina lui Gerti ode porcoase sub fereastră. Simțea pesemne nevoia unui nou cap în gură.

— Acum, încheie Paul Drexler, dacă ne uităm la ceas, cred c-ar fi bine să...

Gerti Novak îi tăie vorba cu un gest. Se priviră câteva secunde.

— Am să-ți spun niște vorbe mai simple decât ale Corporației, zise liniștit vânătorul. Atât de simple că le pricepi și tu, Paul. Îmi dai datele sau mă piș pe banul tău.

Era ceva rău în pupilele galbene. Un soi de inhibitor.

— Să văd ce pot face, mormăi Drexler și închise.

Abia atunci, depresia năvăli din nou, irezistibilă, iar Gerti Novak o lăsă în voia ei, să-l înhațe, să-și facă mendrele cu el. Plânse până după miezul nopții.

3
Tomas Isahagian

Primul lui gând a fost că lucrurile nu stăteau deloc bine.

Dulapurile se înșirau pe tavan și pe podea. Plafonierele decorau un perete întreg și-i scăldau ochii cu lumină gălbuie, poate chiar aurie. Pe peretele opus, o dungă albă se pierdea într-un fel de ceață.

Un spasm de vomă îi zgudui trupul. Își simțea plămânii plini

cu apă. Dacă ar tuși un pic, doar un pic, poate ar respira mai ușor. Poate și greața i-ar trece sau măcar s-ar mai liniști.

Dar întâi ar fi trebuit să-și scoată tuburile din nas. Nu le vedea, doar le simțea moi și mlădioase în nări, percepea atingerea uleioasă în gât și mai jos, prin trahee.

Apoi veniră sunetele. Declicuri dese, cremaliere minuscule pe care rotițe dințate torceau discret. Pistoane care pufăiau și clefăiau undeva sub el. Elitre invizibile se atingeau, împrăștiind scrâșnete chitinoase, mărunte. Și peste toate, o vibrație surdă, difuză, la limita simțurilor. Ca și cum s-ar fi aflat într-un ceasornic ridicol de mare. Sau poate el era caraghios de mic și alunecase cumva înăuntru.

„N-am alunecat în niciun ceas”, se gândi.

Dintr-odată, lucrurile se așezară oarecum firesc. Peretele cu plafoniere se prefăcu într-un tavan, iar dulapurile se înșirară în lungul pereților. Dunga albă era doar un marcaj pe podea.

Zăcea pe un pat. Ba nu, se afla într-o alveolă plină de mâzgă, care i se prelingea pe piele. Ședea pe-o parte, prins în curele, cu spatele lipit de o planșetă dură. Nu se putea mișca, își rotea doar ochii, căutând să vadă cât mai mult. Dar nu mare lucru. Doar lumina aurie, dulapuri, console, podeaua mată, cu dunga care dispărea mai încolo, în ceea ce părea a fi o ceață grea.

Cataramele se eliberară brusc și fu cât pe ce să cadă din alveolă. Se propti cu mâna dreaptă, apoi încercă să se ridice. Tuburile se retraseră imediat, lăsând o usturime cumplită în plămâni, în gât, în nas. Ochii i se umplură de lacrimi. Începu să tușească și să respire spasmodic. Cu cât tușea mai abitir, cu cât se sufoca mai rău, cu cât horcăia mai tare, cu atât i se limpezeau gândurile.

Tomas Isahagian. Își amintea numărul matricol, tatuat pe ceafă, pe omoplați și pe gambe. 2 – TM – SG – 9969B. „Știu ce înseamnă literele și cifrele astea, își zise. Al doilea tehnician de mentenanță, sisteme generale, pe 9969 Braille. Noi îi zicem Pietroiul. Răspund de mașinăriile și aparatele care înlesnesc viața la bord.”

În ierarhia echipajului se găsea pe la mijloc. Dacă jumătatea superioară ar fi pierit, devenea automat șeful expediției, putând să le ordone celorlalți tot ce-i trecea prin minte. De pildă, să se-ntoarcă pe Pământ. Mai bine zis *spre* Pământ. Sau, dimpotrivă, să seteze cursul spre altă destinație, oricare ar fi vrut el. Ori să

le impună vreo religie nouă, cu ritualuri spectaculoase. Doar așa, să mai treacă vremea.

Erau cincizeci. Douăzeci de bărbați și treizeci de femei, cei mai mulți zăcând în alveole de hibernare, înșirate de-a lungul sălii. Li se adăugau șase litostazici, care acum, în vreme ce el icnea și tușea, așteptau cuminți în culcușurile de piatră și, dacă nu dormeau, se plictiseau de moarte.

Sala era pustie. Tomas se trezise fără asistență. Pesemne că schimbul lui își terminase tura și se vârâse la hibernare înainte ca el să fie operațional, încălcând regula. Ori, mai știi, colegul crăpase și-atunci inteligența artificială hotărâse să-l scoale pe al doilea tehnician. În relația cu oamenii, inteligența asta se numea, firește, tot Braille. Cum își zicea în relația cu sine era greu de spus.

Tomas se extrase din alveolă și se îndreptă împleticit spre cel mai apropiat dulap, ștergându-se cu palmele de gelul în care zăcuse. Luă un prosop de bumbac și continuă să se curețe pe mâini, pe față, pe gât. Era desigur gol-pușcă, dar, fiind singur în sala hibernatoarelor, asta nu-l deranja deloc.

— Bhra… hil…

Răsuci în gât flegma groasă și-o scuipă direct pe podea. Își drese glasul.

— Braille…

— *Da, Tomas.*

Braille avea o voce asexuată, dar bogată în nuanțe. Echilibrată, plină de pace, prevenitoare. Deloc rece, lipsită de aroganță, cu inflexiuni subtile de respect pentru partenerul uman. O voce frumoasă.

Tomas aruncă prosopul și se sprijini cu palmele pe dulap, privind în podea.

— Braille… De ce am fost trezit?

— *Din ordinul tehnicianului Simone Freitas.*

— Și… unde este acum Simone?

— *La ferma hidroponică unu.*

— Mulțumesc…

— *Pentru puțin, Tomas.*

Simone Freitas. 1 – TM – SG – 9969B. Șefa tehnicienilor de mentenanță pentru sisteme generale. Îl trezise fără să-l asiste, dar poate n-avusese încotro. O urgență? Ce să fi fost așa urgent pentru un tehnician ca el? O siguranță, un transtub înțepenit? O

plafonieră arsă?

Ori poate avarii la fermele hidroponice, la generatorul electric, la uzina de aer. Belele mari, sigur, altfel era nevoie de un singur tehnician. Trei cu totul pe sistemele generale, alți trei pentru comunicații. La nevoie se-nlocuiau unii pe alții. Niciodată, de când zburau, nu fuseseră mai mult de trei pe tură.

Cercetă celelalte hibernatoare. Majoritatea păreau închise, normal. Scoase din dulap o salopetă albastră pe care-o îmbrăcă direct pe trupul gol. „N-ar fi stricat un duș”, își zise, „dar dacă m-au trezit așa, înseamnă că e ceva urât.” Poate că Pietroiul se lovise de ceva. De ceva cu adevărat *mare.* Poate mai aveau de trăit fix un minut. Poate dincolo de ușa ce izola hibernatoarele de rest se afla infernul.

Privi iar ceea ce părea a fi un nor de ceață. La capătul sălii, o pată de fum alburiu unduia vag pe lângă ușa sasului spre coridorul A. Una dintre cele trei magistrale ce traversau 9969 Braille, de la prova până la pupa. Prova era înțesată de senzori care-i preveneau la ce se puteau aștepta. Nu c-ar fi fost mare lucru de făcut în caz de coliziune iminentă, la peste o mie de kilometri pe secundă. Dar ar fi orientat Pietroiul să primească șocul într-o coastă sau altă zonă favorabilă. La urma urmei, mai primise la viața lui o mulțime de ghionturi și scăpase. E drept, în acele vremuri n-avea oameni la bord.

Fusese un asteroid care zburda liber, hârjonindu-se cu alții, mai mari sau mai mici, undeva prin Centură, până când oamenii îl înhămaseră. Întâi i-au domolit rotația. Apoi au săpat carnea din piatră și fier și s-au instalat acolo, cu mașinăriile lor. Au montat motoare uriașe, să-l scoată de pe orbita lui. Iar după ce l-au îmblânzit, i-au schimbat drumul prin sistemul solar. L-au tras din planul eclipticii, forțându-l să cadă spre Soare. Cât mai aproape, prin interiorul orbitei lui Mercur.

Și deodată, cei cincizeci s-au trezit pe un curs care i-ar fi scos din sistem. Ba chiar din Galaxie. Aveau viteza potrivită să atingă, după vreun miliard de ani, Andromeda.

Dar ei nu se gândiseră să bată atâta amar de drum. Nu, nicidecum. Voiau doar să dea o raită prin împrejurimi. Ce-i împingea din urmă? În afară de motoare, curiozitatea, dorința de-a iscodi și încă ceva nedefinit, neștiut. Ce-i făcuse pe oameni să fugă din Africa? Și ce-i adusese în Americi, de ce umpluseră

lumea? Niște vagabonzi înfometați, asta erau. De aceea se risipiseră în toate zările.

De bună seamă nu flămânzeau pe 9969 Braille, aveau tot ce le trebuia. Își gospodăreau cu grijă fermele. Rezervele le-ar fi îngăduit să reziste cât s-ar fi îndurat Dumnezeu. În hibernare, trezindu-se uneori, ar fi supraviețuit o mie de ani. Poate chiar mult mai mult.

N-ar fi ajuns în vecinătatea altei stele, deși ar fi putut. Nu erau pionierii temerari care se-aciuiesc pe altă planetă. Misiunea lor era mai simplă: să testeze în condiții reale posibilitatea de-a călători… departe. Cât mai departe. Să atingă centura Kuiper și să revină teferi. Să așeze apoi asteroidul pe o orbită circumterestră. Le-ar fi luat abia doi ani, o nimica toată, iar 9969 Braille se dovedise extrem de docil. Aveau toate șansele de partea lor.

Cu condiția să nu întâlnească ceva mai mare. Cu un pic peste doi kilometri lungime și gros de câteva sute de metri, asteroidul aducea cu un cartof. Impactul cu un obiect de-o statură cu el i-ar fi vaporizat instantaneu. Unul de zeci de metri ar fi fost o bombă termonucleară. Pietroiul ar fi supraviețuit poate, oamenii nu. La viteza lui, chiar și-un bolovan de câțiva metri ar fi însemnat necazuri însemnate.

Dar spațiul e incredibil de gol. N-avuseseră parte de asemenea evenimente. Firește, loveau tot timpul ceva, fire de praf, molecule de gaz. Singura urmare a eroziunii era că prova avea o temperatură un pic mai ridicată decât restul. Rapoartele precise ale senzorilor erau deja rutină.

Oricum, grijulie cu bunurile ei, Northern Symbioottinen, care finanțase expediția și armase asteroidul, tatuase matricolele echipajului pe mai multe părți ale trupului. Să identifice rămășițele în caz de *ceva.* Să fie acolo.

Și mai făcuse un lucru. Ca să n-o ia razna prin spațiu, îi sterilizase pe toți. Bărbați și femei, deopotrivă…

Cruz Webber

— Sunt Webber. Cruz Webber. Înțelegi ce-ți spun?

— Înțeleg. Știu englanti…

Odaia cu pereți de bușteni era întunecoasă și scundă. Când trecuseră pragul ușii, fuseseră nevoiți să se aplece. Nu era croită pentru omul cu manta cauciucată.

— Cum îi spune locul ăsta?

— Râul Doamnei…

Și asta știam odată…

Tencuiala căzuse pe alocuri, lăsând la vedere rănile de lut de sub var. Omul cu manta scoase sticla lămpii, aprinse fitilul cu un chibrit și agăță lumina de grindă. Contururile prinseră să tremure în ritmul flăcării.

— Dacă vede cineva de-afară?

— Nu contează. Fiecare casă are o lampă…

Glasul suna obosit, dar nu era oboseala de peste zi. Era greul vieții și cerul prea jos, prea cenușiu.

— Am coborât acum două nopți.

— Știu. Cienfuegos mi-a dat semn. Vorbim prea mult. Mâncăm, apoi dormim. Dimineață îți amintești tot. Acum fuzio e încă în tine. Poate o să mai ai crize.

— Dar mâine e târziu.

— Târziu pentru ce? Nici nu știi. Mâine.

— Atunci facem cum spui. Mulțumesc că m-ai scăpat în pădure.

— Nu-mi mulțumi. Îmi place să înjunghii mastifi.

Webber se gândi la sângele închegat pe poalele și pieptii mantalei, dar bărbatul zvârlise deja haina după ruina cuptorului.

— Nu ai o oglindă aici? Vreau să văd ce…

— Încearcă apa din căldare.

Cruz dădu la o parte capacul, însă în luciul negru nu desluși mai mult decât o pată tremurând neclară. O față fără chip.

Mâncară cartofi sălbatici, ceapă și-o bucată de brânză îngălbenită, tare ca scândura mesei. La sfârșit, celălalt adună resturile într-o cârpă vărgată.

— Pentru drum. Dormim acum.

Lipsea ceva.

— Cum te cheamă?

Bărbatul nu-i răspunse. Așeza paiele saltelei lovind din părți cu pumnii săi ca două măciuci. Se dădu la o parte și-i făcu semn să se-ntindă. Când să iasă pe ușa ce dădea în cealaltă încăpere, un soi de magazie, se întoarse pe jumătate.

— Achim. Achim îmi zice…

Puțin după miezul nopții o simți iar cuprinzându-l. Dar acum nu mai era sub cerul gol, într-o gaură nămoloasă, ci într-un pat uscat și călduros. O primi fără să i se împotrivească. Mai întâi îi

amorțiră degetele, genunchii, umerii. Înțepeni treptat, dar din când în când un frison îi traversa trupul, împiedicându-l să încremenească de-a binelea. Piatra venea după el și asta parcă îl umplea de o bucurie imensă, neomenească. Piatra visa odată cu el.

Plutea…

La început părea că nu se mișcă nimic, nicăieri. Stelele se roteau prea lent, în jurul unui punct nevăzut. Abia după multe ore își dădu seama că s-a schimbat ceva. Dar treptat începu să simtă. Nu vedea nicio prefacere spectaculoasă, percepea pur și simplu, cu un simț care-i fu străin un timp, și pe care apoi îl asimilă ușor.

Trupul său, continuat în masa colosală a asteroidului, prelua miile miliardelor de particule microscopice care se năpusteau cu viteza unui superuragan. Spinteca spațiul cu douăzeci de kilometri pe secundă. Și nu mai ținea socoteala timpului scurs, căci spațiul era nesfârșit.

Cu vremea, infiltrându-se prin clincherul transparent în care fusese scufundat, atomii pietrei se lipiră de cămașa fuzio, zidind împrejurul său un strat subțire, mai subțire decât pânza cămășii înseși, de forma corpului. O altă cămașă se țesea, dar croiala ei n-avea să păstreze aparența omenească decât o perioadă. Urma să se îngroașe, să se solidifice în structuri neregulate, diforme, peste tot unde era nevoie, după cum băteau vânturile și focurile cosmice.

După un alt timp, firimituri de piatră începeau să pătrundă dincolo de clincher și cămașa fuzio, iscodind hotarele organismului său, încercând să se adapteze celulelor vii. Iar epiteliul își trimitea primii cercetași în exterior, cu sutele de mii, colonizând piatra care saturase clincherul transparent. Clădeau avanposturi invizibile, conviețuind cu atomii și moleculele minerale, până când, așa cum se petrecuse istoria, din hăurile timpului, popoarele se asimilau unele pe altele, devenind totuna.

Dar mai era mult până să se cufunde în litostază.

Când veniseră întâia oară să-l vadă, fuzio era încă doar un somn întrerupt, cu vise stranii. Întins în alveola lui, urmărise micul aparat de zbor apropiindu-se, transformându-se iute dintr-un punct luminos pe boltă într-o structură zveltă, simetrică, strălucitoare. Și încă se putuse bucura la vederea lucrului atât

de omenesc.
Cumva, poate prin legătura pe care piatra începuse s-o coasă între el și ea, simțise pașii tehnicienilor. În vreme ce forfoteau, verificând funcționarea cămășii cu care-l scufundaseră în clincher, unul se aplecă să-l privească. Nu se vedea nimic dincolo de vizorul negru al căștii. Costumul, împănat cu tije și tuburi, îl alimenta cu ce-i trebuia ca să trăiască. Webber se schimonosi într-o încercare de surâs. Lui îi dădea piatra totul.
Tehnicianul îi făcuse un semn. Totul e bine, totul e bine…

— Webber…
Deschise ochii, urcând din delir ca dintr-un puț adânc. Achim îl cerceta posomorât, la lumina lămpii.
— Vine după tine, așa-i?
Umblă prin odaie, făcând podeaua să scârțâie. Se întoarse.
— Bea asta… Te-nmoaie și te-adoarme. Stai să te ridic…
Înghițitura arse gâtlejul și se duse pârjolind totul în cale, până în măruntaie.
— Ce-i…
— Țuică… Tărie din poame…
Îl arse încă o dată, fără să-i mai ceară voie. Webber tuși disperat, însă băutura lucra deja în mădularele lui, înfierbântându-le. Se mai împotrivi câteva secunde, ca și cum ar fi înotat prin valuri de miere, apoi adormi cu-adevărat.

Și se trezi iar. Îi era cald și bine. Simțea doar durerea suportabilă din umărul stâng, unde-l izbise mastif, făcându-l să-și piardă cunoștința.
Printr-o spărtură a peretelui înțepa o rază subțire și precisă de lumină gri-albăstrie. Zorii. Webber auzi primele sunete ale zilei ce se dezmorțea în jurul colibei. Un cocoș. Pocnetul unei securi în pădure. Voci îndepărtate, nedeslușite. Ascultă atent, să deosebească vreun semn de primejdie, ceva ostil. Dar, pe măsură ce se-apropiau, se liniști. Erau doar niște săteni cu glasuri dogite.
— Și nu-mi dai, tataie, cărușul, să merg mâine la pădure, după lemne?
— Nu-ți dau, Milule. Cere-l înapoi pe-al tău, la *dânșii,* care ți l-au luat.
Nu era nici englanti, nici finnorthsym, dar înțelegea fiecare

cuvânt.

Deodată se clătină sub șocul propriei memorii. Nu mai erau frânturi de trecut. O singură amintire uriașă, cuprinzătoare, îl umplu dintr-una, ca pe-un recipient pe jumătate gol, în care până atunci cursese cu țârâita. De parcă mai adineaori, până să-l roage băietanul ăla pe tataie de căruț, se privise într-o oglindă, prin semiîntuneric. Și într-o clipă altcineva aprinsese lumina. Închise ochii orbit.

Dimineață îți amintești tot, a zis Achim. Uite că s-a ținut de cuvânt…

Șezu minute lungi pe marginea patului de scânduri, să se dezmeticească, să-și pună ordine în gânduri. Acum știa cine e, cine fusese. Înțelese ce e cu viața lui, încotro se îndreaptă, de unde vine. Toate piesele se lipeau perfect în mozaic.

Și mai cu seamă găsi lucrul cel mai prețios pentru el, care-l călăuzise în tot acest timp, fără să-și dea seama, chiar îngropat sub ninsorile de țărână ale fuzio. Știa pentru ce face totul. Asta era în centrul a tot ce avea să urmeze. Simți liniștea dinăuntrul lui, ca o putere nouă, vie.

I se păru că mai distinge o voce. Merse tiptil lângă ușa dintre încăperi, îngrozit de trosnetele podelei. Dar Achim continua să vorbească înăbușit, semn că nu-l auzise. Printre scânduri, îl văzu în lumina tulbure a zorilor, doar în maiou și chiloți. Stătea aplecat deasupra unui obiect pe care-l acoperea cu spatele lui cât jumătate de perete. Broboane de sudoare îi spuzeau ceafa.

— Dă-mi-l pe Bussier, zise bărbatul.

Vorbea cu cineva, dar Webber nu auzea ce spunea celălalt.

— Atunci spune-i când s-o trezi, adăugă Achim. Trebuie să știu ce fac după aia…

Comunica într-un fel cu „umbrele” lui. Poate că acela pe care-l numise Bussier era chiar șeful stolului.

— Nu, spuse iar, asta nu…

Cruz îi simți încordarea.

— Am spus că nu… Nu mai e treaba mea, doar dacă… Gata acum, vedem când îl trezesc…

Webber se furișă înapoi și se-ntinse pe salteaua de paie, cu fața la perete. Curând, auzi ușa scârțâind încet. Simți prezența celuilalt în încăpere.

Urcușul avea să dureze mult. Știa drumul, dar însoțitorul lui

apuca mereu pe alte căi, mai ocolite, mai ascunse. Ieșiseră din sat de ceva vreme și n-aveau de unde ști pe cine or să întâlnească.

— Am luptat aici, spuse Webber, mirat că-i mărturisește asta unui străin.

— Știu. Cienfuegos mi-a povestit.

— Ai fost multă vreme cu Cien?

Celălalt nu se osteni să-i răspundă.

Mergeau încet către nord-est și la un moment dat, când foșnetul frunzișului încetă câteva clipe, veni prin pădure un ecou straniu, ca murmurul apei alunecând peste pietre. O apă fantomă.

— După-amiază ajungem lângă baraj, își dădu seama Webber la următoarea oprire.

— Om vedea, mormăi călăuza, privind în altă parte. Multe se pot petrece…

— Dar mai e în picioare? Barajul? Într-o vreme s-au dat lupte grele acolo.

— Asta a fost demult…

„Nu chiar atât de demult. Încearcă să mă enerveze”, își zise Webber, și de fapt chiar începuseră să-l irite vorbele în doi peri. „Dacă-mi pierd cumpătul, fac greșeli. Dacă greșesc, sunt slab. O rezervă, pusă bine din vremea când ridica strielka în ieșiri de noapte, se declanșă automat, oprindu-l să se ambaleze. „Trebuie să-l cercetez mai bine pe ăsta.”

Măcar nu era nevoit să fie atât de atent la drum. Achim părea că știe foarte bine ce face. Poate prea bine. Îi dăduse haine țărănești, ponosite, dar curate, și șosete groase. Nu-i îngăduise să-și ia rucsacul.

— Trebuie să ne mișcăm ușor, iar tu ești încă slăbit. Lasă-ți lucrurile aici, pe pat, le iei la întoarcere. Tot ce avem nevoie pe drum duc eu.

Găsiră o râpă îngustă, ai cărei pereți cheliseră de arbuști, lăsând la vedere o rocă cenușie, cu vinișoare argintii. Înaintau, stârnind din când în când mici avalanșe de pământ amestecat cu nisip, ca printr-un defileu. La capătul lui, în spatele unui hățiș de afin, ieșiră pe malul îngust al râului.

— Aici ne odihnim, spuse simplu Achim și să lăsă în iarbă. Nu ieșim la râu, să nu ne vadă.

— Cine? Întrebă Cruz.

— Nu putem ști.

Omul își desfăcu ranița, să scoată de-acolo resturile de cartofi, pe care le împărți în două. Se-apucară să mănânce în tăcere. Printre îmbucături, Webber scăpa priviri aparent nepăsătoare, încercând să citească din chipul celuilalt cât mai multe. Era sigur că lucrurile se petrec și invers. Când aproape terminaseră de mâncat, se hotărî să facă un pas.

— Și? Care-i planul?

Achim îl privi liniștit.

— Planul? Ce plan? Nu-i niciun plan. Mergem la locul de care spuneai. Acolo îmi dai mie ce-ai vorbit cu Cienfuegos.

— Și după aia?

— După aia eu îi anunț și ei fac ce-i de făcut, cum v-ați înțeles.

— Îi anunți? Cum?

— Vorba vine. Le fac semne la noapte, cu lampa aprinsă…

În ochi îi juca un licăr amuzat. Webber se simți o clipă descumpănit.

— Pe urmă ei o coboară și pe femeia ta, Dev… Dev…

— De Vries. Lil De Vries. Care-i asigurarea mea? Cine-mi garantează c-or să se țină de înțelegere?

— Cien. Cienfuegos îți garantează.

Achim se sculă, strânse firimiturile și le vârî în raniță. Înainte de-a închide cataramele, Cruz apucă să vadă înăuntru capătul unui colac mare de coardă. Dar pesemne că mai avea și alte lucruri folositoare. „Îmi place să înjunghii mastifi…”

Țineau firul apei de vreun ceas. Îi auzeau doar bolboroseala, dincolo de brâul de arbuști ce ascundea malul, dar ei înaintau la adăpost, căci orice curios zburând cu un zmeu ar fi putut să-i zărească din aer și să le facă necazuri. Panta urcușului se accentuase. Webber ținea tot mai greu pasul cu munteanul, care se oprea din când în când să-l aștepte, fără să-l zorească.

— E mai greu pe pământ decât în văzduh, mormăi Achim într-un rând, ca pentru sine.

Cruz încasă plictisit.

Ajunseră către amiază la marginea unei rariști, de unde se vedea până departe turma de spinări păduroase ale înălțimilor, ierbivore uriașe încremenite într-un somn fără sfârșit. Între două astfel de cocoașe, oamenii altui timp înțepeniseră o structură masivă de beton și oțel, cu care opriseră apa râului, formând un

lac de acumulare cu câteva cozi prelungi.

— Totul e la fel, zise Cruz Webber. Totul *trebuie* să fie la fel…

Strielki plesniseră barajul de mai multe ori, o zi și-o noapte, cu ani în urmă. Încercaseră să-l spargă, să dea drumul lacului, să-i înece pe cei din vale ca pe șobolani. Dar când raportul de forțe se schimbase în aer, fugiseră, lăsând șandramaua să atârne în câteva sârme. O cârpiseră pesemne după război, păstrând lacul de care se lega traiul lor de zi cu zi, supraviețuirea.

Ocoliră și rariștea, pierzând timp, ca să nu iasă în loc deschis, căci în văzduh se-auzea zumzetul îndepărtat al unui aparat care putea fi orice. O patrulă guvernamentală sau una dintre milițiile locale. Iscoadele corporației. Ori doar un negustor ambulant, destul de nebun să-și ducă marfa dintr-un loc într-altul.

— Locul ăla e de partea asta a barajului sau dincolo de el? Întrebă Achim prin surprindere.

— Nu mai e mult, îi răspunse vag Webber.

Celălalt râse scurt și se opri, sprijinindu-se de trunchiul unui molid.

— Dacă e dincolo, n-ajungem azi. Versanții colcăie de hăitași.

— De unde știi?

— Am semnele mele.

— Iar eu ochi mai buni ca ai tăi, muntene, și cu toate astea n-am văzut nimic. Nu încerci să mă prostești?

— Nu te prostesc, Webber. Suntem amândoi în asta. Depindem unul de celălalt.

— Ce vrei să facem?

— Așteptăm noaptea. Chiar dacă nu se retrag în adăposturi, o să ne fie mai ușor să trecem de ei.

Cruz simți din nou că-și pierde cumpătul.

— Pentru mine, timpul e o chestie de viață și de moarte… Nu mai pot pierde niciun ceas în plus. Tu nu înțelegi.

— *Tu* nu înțelegi. Femeia ta e-n stare să mai aștepte o vreme, până să între în litostază. Dar dacă hăitașii ne iau capetele, nimeni nu mai poate face nimic pentru ea.

Câte locuri și întâmplări se vor fi aflat înecate la fundul acestui lac adânc, pe-al cărui luciu numai vântul mai desena uneori milioane de crețuri mărunte, trecătoare? Câte case și grădini, drumuri, troițe și curți, pajiști, biserici, hambare? Câte amintiri omenești, bucurii, tristeți, nașteri și îngropăciuni, mii de

cărămizi din care se alcătuiesc viețile în întregul lor, una după cealaltă și toate laolaltă, generație cu generație…

Iar într-o zi vine apa mare și se-așterne peste toate astea, adâncă, netulburată, rece. Ca uitarea. Știau cei ce le urmaseră, cei furișându-se pe malurile păduroase, pescuind ori scormonind pământul clisos pentru niște rădăcini care țin de foame, ori cățărându-se prin arbori, după poame, ca strigoi ai oamenilor care trăiseră pe-aici, știau ce se află sub ei? Îşi mai aminteau sărbătorile și horele și colindele din miez de iarnă? Ori poate le visau visele, mai departe, chiar fără să-și dea seama și fără să înțeleagă nimic din cele visate…

Nu se înșelase Achim. De aproape, să tot fi fost două sute de metri, zăreau în răstimpuri, mișcându-se prin tufele dese, pete de culoare care nu puteau fi ale pădurii, ci haine omenești. Nu erau uniforme de camuflaj. Webber presupuse că sunt localnici croindu-și drum prin hățiș. Ce făceau acolo? Pe cine căutau?

Călăuza îi atinse brațul și-i făcu semn spre baraj. Pe coronamentul arcuit înaintau doi mercenari, purtând echipamente standard de-ale corporațiilor. Dar asta nu însemna nimic. În sălbăticie nu-i nevoie să ceri voie când împrumuți hainele cuiva.

— Ce crezi? Făcu Achim.

Era prima dată când îi cerea părerea. Cruz se concentră pe siluetele de pe creasta barajului. Mergeau încet, ca la plimbare, dar când, fără veste, începu să plouă mărunt, ei nu se adăpostiră. Era limpede că nu de picnicuri le arde. Din când în când, se aplecau peste parapetul drumului, privind în matca râului. Comunicau cumva cu ceilalți, care cercetau versantul.

— Nu mai e mult până se-ntunecă, spuse Webber. Putem coborî în albie, să traversăm pe la piciorul din aval.

— Nu. Ei or să lase oameni în pădure. Dacă sunt de-ai locului, ne simt după câțiva pași. Și se poate ca peste noapte să deschidă o stavilă, să crească râul. Eu zic că drumul cel mai sigur e drept în față.

— Chiar crezi că mai e vreun șurub întreg, care să deschidă stavile? Doar n-o să ne-ncumetăm să trecem *pe* baraj. Mai bine ne-am preda de bunăvoie.

Achim se scărpină la ceafă, ca țăranii.

— Nu se știe… Cred că ploaia asta o să țină cu noi.

N-avea niciun rost să-l contreze. Cât mai era lumină, încropiră

un adăpost din crengi înfrunzite și se ghemuiră acolo, între două trunchiuri. Așteptau în tăcere, cu ochii pe santinelele care-și continuau rondul monoton, îndurând ploaia, din ce în ce mai nesuferită.

Creasta barajului părea în stare bună. Cel mai probabil, corporația refăcuse drumul pentru nevoile proprii și niște știri de bine în media. Dar mai jos, pe platoșa peretelui, se vedeau limpede petice numeroase, mult mai noi decât construcția dintâi. Acolo izbise și strielka lui Webber, mușcând carnea de beton armat, propagând fisuri în adânc, de-a lungul lamelelor turnate în straturi suprapuse.

Cu zeci și zeci de ani în urmă, fusese o construcție spectaculoasă, un semn uriaș pe care-l lăsaseră oamenii în mijlocul sălbăticiei, ca dovadă a puterii lor. Chiar și în zilele când Cruz coborâse din cer, scuipând foc de magneziu, barajul strălucea magnific în soare, un arc imens, orbitor, îndărătul căruia se strânseseră milioanele de tone de apă albastră.

Când luciul clar, rareori tulburat de vânt, urca până la nivelul maxim de retenție, stavilele se ridicau, eliberând cascade colosale, nori albi și învolburați de stropi, în care jucau toate culorile curcubeului. Oamenii își desenau propriile cascade, nori și curcubeie, ca mărunte și prea pline de sine imitații ale lui Dumnezeu.

Nimic nu mai rămăsese din toate acele minuni…

Albeața netedă și strălucitoare îmbătrânise trist, cenușiu, expunându-și resemnată fiecare zbârcitură, fiecare cicatrice căpătată de-a lungul nesfârșitelor încăierări. Asfaltul coronamentului pe care odinioară zburau mașini sclipitoare se măcinase tot și din gropile mari izbucniseră triumfători ciulinii, cucuta, oțetarii. Pe crăpăturile barajului spânzurau iedere și liane, împletind coșuri care se legănau deasupra apei mult scăzute. În ele își făcuseră cuiburi păsările, tot mai puține, până ce dispăruseră cu totul.

Un singur fir de apă curgea printr-una dintre stavile, înțepenită de explozia unui proiectil înainte de-a se închide complet. Asta era tot ce mai ținea în viață râul ce agoniza în aval și vegetația de pe malurile apropiate. Dar nu îndeajuns pentru a împiedica rămășița lacului să se umple de lintiță, mătasea-broaștei și tot soiul de ierburi mirositoare, colcăind de larve fericite. Sub apa puturoasă, să tot fi rămas vreo

cincisprezece metri mâloși, orbecăiau somni monstruoși, pentru a căror carne puhavă se băteau urmașii vechilor localnici.

Se întunecase de-a binelea. Călăuza scoase din rucsac bidonul cu tărie și-l duse la gură fără să se sinchisească. Când îl îmbie, Cruz nu-l respinse. Orice sursă de căldură în plus era bună.

După miezul nopții, Achim începu să se foiască. Desfăcu ranița și cotrobăi înăuntru, să-și așeze lucrurile. De mai multe ori se urni din adăpost, ascultând atent împrejurimile, cu apa șiroindu-i pe față. În cele din urmă, veni lângă Cruz și-i șopti la ureche.

— Acum s-a făcut vremea…

Webber îl urmă fără să se împotrivească.

Întâi alunecară pe spate, zeci de metri, căci ierburile ude îi făceau să-și piardă echilibrul la fiecare pas. La capătul chinurilor, atinseră versantul de rocă dură din care pornea arcul de două sute de metri al barajului, curbat spre acumularea din amonte. Achim se ghemui și privi în întuneric un minut sau două. Prin perdeaua densă a ploii, îi înțepa din când în când lumina unui proiector.

Călăuza scoase din raniță colacul de coardă și înnodă unul din capete pe cel mai apropiat trunchi.

— O să ne târâm de-a latul peretelui, șopti. Ține o mână pe coardă. Îndată ce-am să fiu într-un loc sigur, îți dau semn. Atunci îți legi coarda de mijloc și vii după mine…

— Asta-i o nebunie, mormăi Cruz.

— N-ai grijă. Betonul are un milion de fisuri. În cele mai multe, fierul e la îndemână. Avem cincizeci de metri de coardă aici și ceva ancore. Ne asigurăm unul pe altul. Nu-ți pierde capul, dar mai ales nu te pripi…

Dispăru în întuneric, înainte ca Webber să mai spună ceva.

Așteptă un timp, care i se păru nesfârșit. „Poate-a căzut în apă”, se gândi, e adâncă de vreo cincisprezece metri și rece, foarte rece. „Ori poate-au pus mâna pe el. Dar atunci ar fi făcut gălăgie. Sau au aflat și chiar în clipa asta se târăsc ca șerpii, împresurându-mă…”

Atunci coarda zvâcni scurt, de două ori.

Cruz desfăcu nodul de pe trunchi și-și legă capătul liber în jurul mijlocului, peste sumanul ud. Încercă stânca de mai multe ori cu vârful bocancului. Când se apropie de parapetul

coronamentului, îl izbi un gând simplu. „Dacă au pus și-aici pe cineva de pază?” Dar ghereta era tocmai în capătul celălalt. Nimeni pe lumea asta nu înfrunta ploaia câinoasă doar fiindcă s-ar fi putut să treacă el pe-acolo, cândva.

„Numai în filme fulgeră chiar când ai nevoie”, își mai zise. Cu toate astea, se simți deodată cumva îmbărbătat, încrezător în ce avea să urmeze. Ploaie, întuneric, inamici la pândă și-o apă mlăștinoasă sub el. Ce și-ar fi putut dori mai mult?

Cruz întinse mâna, întâlnind prima fisură. Era ca și cum cineva ar fi săpat-o înadins acolo, pentru el. Ba mai mult, înăuntrul ei degetele găsiră barele striate de fier-beton, ca niște mânere uscate, sigure, solide. Se sili să străpungă întunericul, nici lună, nici stele, dar albeața barajului se lumina singură. Nimic nu e atât de întunecat pe cât te-ai teme c-o să fie...

Ochii prinseră treptat zeci de scobituri săpate pentru mâinile și picioarele lui. Fiecare glonț pe care-l trăsese odinioară din strielka avea să-i fie, peste un timp, sprijin.

Porni să se târască de-a latul peretelui. Pe măsură ce înainta, se simțea tot mai sigur pe el, ca și cum ar fi făcut asta de zeci, de sute de ori. Îndura o forță nemăsurată în mușchi și oase, trupul lui era acum mașina perfectă, special construită pentru așa ceva. Fiecare mișcare îl ducea mai aproape de țintă, exact cât trebuia.

În două minute fu lângă Achim. Îl zări când mai avea trei sau patru metri până la el. O pată întunecată pe suprafața barajului, cu nimic deosebită de toate celelalte accidente, pentru oricine ar fi aruncat o privire în jos, prin întuneric. Deodată planul nu-i mai păru atât de nebunesc.

— Rămâi aici, murmură călăuza.

Simți un soi de încurajare.

Achim se topi iar în amestecul de noapte și ploaie, până când coarda se întinse, trimițând alt semnal. Iar Cruz îl urmă din nou. Făcură asta de încă trei ori. Nu se vedea nimic mai departe de câțiva metri, dar celălalt capăt al arcului de beton nu putea fi prea departe.

Deodată se întâmplă.

Webber primi semnalul și se pregăti să pornească. Atunci coarda se smuci violent, trăgându-l în jos. Dacă ar fi dat drumul prizelor cu o secundă mai devreme, acum s-ar fi scufundat în apa rece ca gheața. Picioarele îi alunecară și se zbătu un minut

lung, cramponându-se disperat de singurul punct ce-i rămăsese, un ciot de fier-beton pe care-l strânse în pumni până ce pielea îi luă foc. Apoi simți un alt sprijin, cu vârful bocancului drept, o îmbinare nu mai lată de doi centimetri, destul cât să ușureze presiunea insuportabilă din degete. Imediat găsi un ieșind și pentru celălalt picior.

Rămase așa o vreme, tremurând, cu sângele bubuindu-i în tâmple. Apoi se mai liniști.

— Achim… riscă o șoaptă în hăul de dedesubt. Ești acolo?

Firește că era. Coarda întinsă îi strivea coastele, împiedicându-l să respire. Știa că, la capătul ei, celălalt se silea la rândul lui să găsească un sprijin, să-l scape de povară înainte de-a se prăbuși amândoi. Trebuia să se miște cât mai puțin.

— Ce zici, Carl? Făcu brusc o voce groasă, chiar deasupra lor, pe coronament. Parc-a mai stat pișatul ăsta de ploaie. Punem proiectoarele pe lac?

Webber îngheță. Sub el, la zece metri, abia vizibil în întuneric, Achim se legăna greu în coardă.

4
Tomas Isahagian

Tomas se îndreptă spre automatul de cafea, aproape de ușa sasului, și-și comandă un latte macchiato. În vreme ce aparatul zumzăia, pregătind licoarea, se sprijini cu spatele de una dintre muchii, scărpinându-se între omoplați.

— Braille, un raport de stare, te rog.

— *Toate sistemele generale sunt funcționale și în parametri nominali, Tomas.*

Era răspunsul pe care-l aștepta. Nicio catastrofă nu se petrecuse la bordul asteroidului, ceea ce făcea și mai ciudată trezirea sa neasistată. Simone avusese motivele ei să spurce regulamentul, dar nu era nicio grabă. Deocamdată cafeaua se dovedea mai importantă.

— Expune-mi principalele evenimente de stare, din ultima săptămână.

Se așeză la o masă, lângă „cafetieră”. Pete mai vechi și mai noi, stropi de lapte, ceai, cafea sau alte lichide imposibil de numit alcătuiau constelații exotice, harta unui cer străin. Dădu cu degetul prin mizeria de pe masă, imaginând un traseu

întortocheat printre stelele necunoscute. Remarcă pe podea două pahare de carton, murdare.

— *Niciun eveniment principal legat de sistemele generale, Tomas.*

Bun. Așa și trebuie.

Asta auzise de câte ori se trezise, în cele trei ture pe care le dusese. Făcu un calcul rapid: „încă patru în afară de-asta și-o să fiu din nou acasă, pe Pământ”. Însemna că era capătul cursei și probabil 9969 Braille fusese deja frânat suficient cât să fie întors din drum. Mai însemna că, în acel moment, se număra printre singurii oameni care ajunseseră vreodată la marginea sistemului solar. Luă încă o gură de cafea.

— Expune-mi evenimentele de navigație.

— *Niciun eveniment principal, Tomas. Un eveniment secundar: în urmă cu douăzeci de ore a fost lansată procedura de oprire a rotației. Procedura s-a încheiat două ore mai târziu. La două secunde de la oprirea rotației a fost lansată procedura de schimbare a vectorului viteză. Procedura s-a încheiat șapte secunde mai târziu. Vectorul viteză a fost modificat după cum urmează…*

— Stop!

Carevasăzică de-asta îl treziseră. Simone vrusese încă un tehnician lângă ea când se derula schimbarea traiectoriei. Ori poate nu fusese ideea ei. Poate că tehnicianul navigator o ceruse. Oricine din tură, la urma urmei, putea cere un tehnician de sisteme generale. Cel de comunicații, spre exemplu. Sau, și mai probabil, tehnicianul de la propulsie.

Privi paharele. Negre, inscripționate cu emblema azurie a Northern Symbioottinen, răsturnate pe direcții diferite. Ceva mai încolo, o băltoacă albicioasă, în dreptul ușii. Era ceea ce luase drept ceață, în momentul trezirii. Se îndreptă spre ușa sasului și se lăsă pe vine. Pata se dovedi a fi laptele dintr-un pahar de carton, călcat în picioare.

Așadar, cugetă, ședeau la masă. Au fost trei. Simone, cu siguranță. Apoi tehnicianul navigator, cum s-o numi el. Și încă unul, de la propulsie. Dacă și-ar fi forțat un pic memoria, și-ar fi amintit numele. Dar nu prea conta.

Ședeau la masă și ceva neașteptat s-a petrecut. Au plecat în grabă din sala hibernatoarelor, au lăsat paharele pe masă. Rotația s-a oprit, prin urmare și gravitația artificială. Paharele au

început să plutească. Când rotația s-a restabilit, s-au răsturnat. De-aici toate petele alea și băltoaca de la ușă.

Ce i-a alungat de-acolo? Și ce înseamnă paharul turtit? Simplu. După un timp, cineva s-a întors. Simone, când a declanșat procedura de trezire pentru Tomas.

— Bine, Braille. Câți membri ai echipajului sunt operaționali?

— *În acest moment patru, Tomas.*

— Spune-mi numele celorlalți trei, te rog.

— *Simone Freitas. Ola Gunderson. Ville Niemela.*

Se răsuci spre hibernatoare. Șapte dintre ele erau deschise. Patru nu fuseseră curățate de gel. A sa și ale celorlalți: Simone, Ola, Ville. Verifică cele trei alveole rămase. Curate, așteptându-și propietarii. Tomas citi numele inscripționate pe capace: Oliver, Martin, Dunna. Tehnicieni de sisteme generale, de navigație și de comunicații. O tură obișnuită, probabil cea în curs. Pe de altă parte, Simone, Ola și Ville erau șefii tehnicienilor de pe 9969 Braille.

Restul echipajului hiberna, așteptând momentul potrivit pentru trezire. Majoritatea specialiști în inginerie, astrofizică, biologie, chimie. Dacă ajunseseră la punctul cel mai îndepărtat, momentul activării lor era iminent. De ce nu fuseseră încă treziți?

— Spune-mi, Braille... S-a petrecut ceva grav la bord?

— *Nu înțeleg sensul întrebării tale, Tomas. Îmi pare rău.*

— Unde sunt Oliver Einars, Martin Graves și Dunna Jonsdottir?

— *Nu am această informație disponibilă pentru tine, Tomas. Îmi pare rău.*

Asta nu însemna mare lucru. Poate că Dunna pusese de-o mică orgie cu Oliver și Martin și-i dăduseră dispoziții lui Braille să-i ascundă de restul tehnicienilor. Dar Simone sau ceilalți doi șefi de secții ar fi putut afla poziția lor. Braille era sensibil la ierarhiile umane.

— Fă-mi legătura cu Simone, te rog.

— *Simone Freitas a fost deja informată de trezirea ta și se îndreaptă spre tine. Va fi aici în cinci minute.*

— Braille, fă-mi legătura cu Simone, te rog.

— *Îmi pare rău, Tomas, nu pot să îndeplinesc cererea ta.*

Remarcabil, vocea lui chiar exprima un regret profund. Tomas sesiză inflexiunile și medită câteva clipe. Ceva nu se aranja. Braille nu putea să mintă și nu refuza o comandă, un ordin sau o

rugăminte decât prin condiționări ierarhice superioare. Iar Tomas nu-l putea obliga să le încalce. N-avusese parte de asemenea conflicte. Știa că sunt posibile, dar nu și cum să treacă peste ele. Ceva grav se petrecuse totuși.

Poate că Oliver, Martin și Dunna ieșiseră la suprafață din pricini urgente. De aceea se oprise rotația, să remedieze ceva acolo unde fuseseră risipite, printre cratere, senzori și mașinării complicate. O defecțiune majoră la suprafață. Cei trei au oprit rotația, i-au trezit pe șefii de secții și-au mers să repare ce era de reparat. Apoi, din cine știe ce motive, rotația a fost restabilită cu ei acolo. Întreaga tură a fost azvârlită în spațiu.

— Braille, din ordinul cui nu-mi poți face legătura cu Simone?

Braille nu mai răspunse.

Gerti Novak

Să cauți un fugar care tocmai a ieșit din fuzio e cel mai ușor lucru din lume. Cu condiția să fii la locul potrivit în momentul potrivit. Altminteri, mai bine te-apuci de babaroase cu mardeiașii de la colțul străzii. Dacă n-or să-ți ia gâtul, poate câștigi ceva mărunțiș cu care-ți tragi o tocană de cartofi și-o butelcă de globo.

Gerti goni ideea. Nu fusese la „locul potrivit” când Webber fugise din fuzio. Era limpede că-i trebuie altă abordare. Dacă nu știi locul, măcar iei urma. Sau, cum îi plăcea să spună, prinde izul prăzii și adulmecă-l pân-o să-ți pară cel mai frumos parfum de pe pământ. Mireasma care te duce ață prin haznaua lumii în care viermuiesc toți. Amușină așadar tot ce-a lăsat Webber ăsta după el, apoi ridică-ți nasul spre cer, să simți dincotro vine mirosul. Cu ce începi? Cu casa insului, vezi bine.

Plutea o dimineață minunată peste Köln. Dâre de praf și ceață plumburie se târau fără grabă peste cerul spălăcit, împletindu-se duios în forme complicate, dar plăcute la privit.

Dormise bine. Băgă de seamă că dis-de-dimineață asistenta lui Drexler îi expediase pe un canal sigur sumedenie de informații din profilul detaliat al fugarului. Adrese, tabieturi, teste, preferințe și așa mai departe. Disperarea de azi-noapte se dusese pe pustii. Acum se simțea voios ca un elev care pleacă într-o excursie la pădure, unde-ar putea să vadă te miri ce viețuitoare și flori. Și copaci.

Puse iute de cafea. Aroma orzului prăjit îi umplu ochii cu lacrimi, dar nu de melancolie, ci de exaltare. În copilărie, maică-

sa îl ispitea duminică dimineața cu orz prăjit, lapte, o felie de cozonac. Duminica era nesfârșită, ziua de luni nu exista, nu se inventase.

Se așeză la masă și porni fluxul de știri. Holograme minuscule dansau în fața lui, ademenindu-l cu titluri care mai de care.

Viticultorii din Arealul Francia dau ca sigur un declin al producției de vin din acest an. Detalii AICI.

„Neinteresant, eu sug globo.”

Globo-Global, gustul bestial!

Apoi:

Autoritățile alemane au identificat și neutralizat o grupare de traficanți. *Continuarea* AICI.

„Vax. Nu se spune ce fel de traficanți. De vite? De droguri? De arme?” Urmări apoi o etichetă interesantă. *Rețele subterane.* „Are legătură cu fuzio.” Sorbi din cafea, își aprinse o țigaretă (penultima din pachet, remarcă fără entuziasm) și citi:

Există rețele subterane, în locuri greu accesibile, unde adepții organizează ritualuri secrete. În cadrul acestor ceremonii, aleșii lor sunt introduși în fuzio. Rapoartele arată că în acest moment, pe Pământ, tot mai mulți recurg la fuzio ilegale, în condiții precare, fără a respecta cu strictețe procedurile necesare unui astfel de proces. Rezultatele le sunt deseori fatale acestor nesăbuiți. Guvernele arealelor și ale regiunilor se declară totuși optimiste în ce privește controlul fenomenului.

Lucruri deja știute. O grămadă de țicniți înghesuiți prin peșteri, lăsându-se în piatră, sperând dracu’ știe ce. Nemurire? Iertarea păcatelor? Sublimarea sufletului? Uite o întrebare bună. Ce l-a împins pe Webber să între în fuzio? Alta și mai bună. Ce l-a împins să fugă din piatră, înaintea litostazei? Ceva l-a speriat. Sau l-a momit. Își notă în minte întrebările și citi mai departe:

Fuzio e primul pas către litostază! Litostaza e calea către infinit! Infinitul e sus, în cer!

Propagandă Northern Symbioottinen. Subtilă ca o râmă. Dați-ne averile, că oricum n-aveți ce face cu ele pe Pământ. Noi vă îndesăm într-un asteroid și vă dăm de-a dura prin sistemul solar. Bonus? Nemurirea.

Alta, la fel de isteață:

Vrei să vezi Soarele devenind o nova? Kandrell Lithosporis îți oferă bilete în rândul întâi. Alege un asteroid și noi te instalăm confortabil. Fii tu primul nemuritor din neamul tău!

Și:

De ce-ți lași sufletul să moară când el vrea să fie etern? Dumnezeu te-a scos din piatră. Petra Amalgamated te pune la loc și te trimite în Paradis.

Opri fluxul și dădu peste cap restul de cafea. Kandrell și Petra erau, cel mai probabil, controlate de Symbioottinen. Dar fraierii trebuie să aibă de unde alege. Nu-ți place Northern? Treci la Kandrell sau la Petra. Să fie pentru toată lumea.

Așadar, întâi dușul. Apoi micul dejun peste drum. Jägter nu pleacă niciodată flămând după pradă. În fine, un drum până la fostul hogeac al lui Webber. Și de-acolo mai vedem.

Peste jumătate de ceas, intră în locanta unuia, Kostas, dat în mă-sa de șmecher. Înnebuneai adulmecându-i cartofiorii țărănești. Dacă era în toane bune, punea alături și-o strachină cu lapte acru.

Se așeză într-o margine, să vadă lejer forfota străzii, dar și ușa de la intrare. Sala era încă goală, însă mai târziu se umplea de funcționari mărunți, în pauza de masă. Comandă țărăneștii, refuză laptele și mai ceru un Global.

— Nu-i cam devreme, Gerti?

— Nein... Abia am ieșit din tura de noapte.

Savură totul pe îndelete, încercând să-și adune gândurile, să încropească un plan.

Ultimul domiciliu al lui Webber fusese în Leverkusen, la o aruncătură de băț. Coteț cu trei camere într-un cartier de vile prăfuite, rămășițe ale unei zone de lux. Casa fusese sigilată, dar cum era proprietatea celor de la Northern, i se rupea. Acolo urma să caute primele indicii.

Ce anume? Orice. Înscrisuri și chitanțe vechi. Va răscoli biblioteca, dacă o fi așa ceva. Ultimele programe tv accesate. O să adulmece hainele, chiar și lenjeria murdară. Frigiderul, chiar dacă i-au tăiat curentul. Fiecare colțișor al încăperilor. Plus baia. Plus bucătăria. Va ciocăni pereții. Va urca în pod, să descopere munți de moloz și praf, hârtii îngălbenite și nelipsitul cotor de măr mumificat pe podea. Un floc găsit în baie o să-i povestească o grămadă de lucruri. În fine, chestiile clasice, care-ți oferă numai satisfacții.

Dar era convins c-o să descopere mult mai mult.

Zona fusese preluată de „Tigrii Raiului”, o gașcă de canalii mărunte. De ce tigri și, mai ales, de ce ai raiului, îi era peste

putere să priceapă. Ca orice păduchi cu aere de duri, erau mai degrabă imprevizibili decât periculoși. Însă puteau să înțepe.

Termină, plăti și-l salută pe Kostas. În stradă găsi un taxi, ca prin minune nu foarte paradit, ci curat și confortabil.

— Unde merge domnu'?

Un metis cu ochii mici, nebărbierit de câteva zile, dar mirosind discret a iasomie, îl iscodea din retrovizoare.

Îi dădu adresa. Șoferul făcu ochii mari.

— Acolo e belea, eu nu intru, domnu'.

— Îți dau dublu, îl dresă Gerti. Și dacă m-aștepți, îți dau triplu. Nu stau mult.

Deși habar n-avea cât o să rămână în casa aia. Poate cinci minute. Poate cinci ore. Oricum, nu după asfințit. Iar peste zi, până și cel mai fioros tigru stă la umbră, nu umblă brambura pe străzi.

După un recital de suspine și văicăreli, metisul fu de acord să-l ducă și să-l aștepte o oră, dacă-i achita de cinci ori cursa, jumătate înainte. Novak plăti și aruncă pe bancheta din spate ranița în care ținea un glock modificat, două încărcătoare extinse și-un amortizor. Ținea la ele ca la ochii din cap, mai mult decât la restul mărunțișurilor: lupa UV, pensetele, cleștii, apă într-un bidon de plastic ordinar, monoclul cu infraroșii, o tabletă minusculă, mănuși de chirurg, plicuri din polietilenă. În fine, morfină, un bandaj steril, catgut. Trusa lui pentru intervenții urbane în zone nesigure. Dar și dosarul lui Webber, firește.

Leverkusen părea mai degrabă liniștit. Într-un parc, zări chiar niște copii jucându-se lângă mămicile lor apatice. Tigrii erau pesemne ocupați să vândă un drog, să taxeze vreun negustor slab de înger, să se lege de străini, ulkomaineni așa ca el și ca ăla de la volan.

Străzile suburbiei erau mai curate decât în centru. Doar casele arătau jalnic, iar unele stăteau în picioare doar prin grația divină. Încă o dovadă că Dumnezeu chiar există și-i ajută pe oropsiți. Parcurile fuseseră înghițite de o vegetație lacomă, exuberantă. Arbori mari, tufe, bălării domestice, crânguri ornate din loc în loc cu pergole de piatră acoperite de iederă, care păreau acolo de pe vremea Atlantidei. Un crâmpei de paradis bătrân, modest, mai de la țară.

Mașina opri lângă o vilă cu etaj, care în vremurile de glorie adăpostise una sau două familii de conțopiști, de pe la vreo

multinațională din Köln.

— V-aștept aci, domnu', da' dacă e belea plec.

— Să fluieri înainte, spuse Gerti, studiind intrarea.

Fusese și-o curte, dar din împrejmuire nu rămăsese decât poarta de fier forjat. Casele de peste drum erau locuite, judecând după micile detalii pe care Novak se obișnuise să le interpreteze rapid. O perdea fluturând la un geam. Un ghiveci cu mușcate zglobii pe verandă. Trotineta rezemată de perete. Furtunul din care picură apă. Nici urmă de tigri, nici măcar pisici.

Ocoli arcada porții, îndreptându-se spre verandă. Ușa și ferestrele purtau sigiliul NS, auriu pe fond albastru. Tăie legăturile. Într-o cameră de la Symbioottinen o alarmă prinsese să sune, alertând un supraveghetor plictisit. Ar fi fost amuzant să apară și-o echipă a corporației. Dar se îndoia de asta.

Parterul era compus dintr-o sufragerie mare, prea mare după gustul său. O scară ducea la etaj. Sus, două apartamente, cum bănuise. În care din ele stătuse Webber? Decise să înceapă cu podul și se uită la ceas. Era ora zece.

O lumină murdară, anemică se strecura prin lucarnele înșirate de-o parte și de alta. Spre încântarea lui, podul era pustiu, exceptând, firește, praful și gunoaiele dospite. Da, aproape de chepengul scării, zăcea un cotor stafidit.

Coborî și alese apartamentul din stânga. Trei camere, baia cât o cutie de prezervative, bucătăria ceva mai mare, cu plită electrică și cuptor, dulapuri, veselă de aluminiu, borcane etichetate. Nimic interesant. Coșul de gunoi era gol, iar praful insinua că nu mai trecuse nimeni pe-acolo de ani de zile. Or, Webber fusese semnalat aici în urmă cu vreo trei luni. Perfect.

Apartamentul din dreapta. Aici praful era mult mai discret. Baia, identică, minusculă, cu cabină de duș și-o chiuvetă în care abia ar fi încăput o ceașcă de ceai. Oglinda întreagă, cu pete greu de identificat. Își trase mănușile de latex și sondă cu degetul scurgerile de la chiuvetă și cadă. Nimic. Nicio urmă sub capacul de la toaletă, nici măcar un șarpe veninos. Trase apa, studiind cu atenție interiorul vasului. Doar un miros vag de iod.

În dulapul de lângă oglindă găsi doar batiste de hârtie și-un tub cu antidepresive. Le aruncă în raniță. Sub chiuvetă, coșul de gunoi cu un tub de pastă. Nici săpun nu era în baie. Fusese o retragere cât de cât ordonată, cugetă Gerti.

Bucătăria. Pe rafturi câteva cutii cu supă de alge, o doză de

bere brună, tare, și două butelci globo. Luă o supă, doza de bere și una din butelci. În dulapuri, farfurii de tablă, o cană emailată, două rânduri de tacâmuri. Toate curate. Coșul de gunoi era gol, exceptând o filă de carnet, scrisă mărunt, și-un cocoloș de hârtie sintetică. Literele păreau chirilice sau mai degrabă rongo-rongo. Dar puteau fi și extraterestre. Cocoloșul era un plic, ascunzând o fotografie pe folie siliconică. Dacă mișca folia într-un anumit fel, putea să vadă chipul unei femeiuști nici prea-prea, nici foarte-foarte. O blondă cu ochi negri, rânjind spre cameră. În spatele ei se zăreau crestele unor munți împăduriți.

Până aici era bine. Se așteptase la mai puțin. Încet, ranița deveni neîncăpătoare. Din dormitor ridică o carte din hârtie – o antichitate. Sufrageria nu-i oferi decât un teanc de bancnote șifonate, aproape șterse, de pe undeva din estul Europei. Rusland sau Ciscarpatica. Nu valorau nimic aici, dar îndesă banii alături de carte. Mai avu parte de-un papuc desperecheat și un PDA spart, inutilizabil.

Ultimul program TV vizionat fusese un show al Noului Domn Cartof. Și, înainte, un documentar despre eșecul colonizării planetei Marte, *S-au masacrat unii pe alții!*

Mai aruncă o privire prin toate camerele. Mai mult de atât nu putea stoarce. În stradă, șoferul îl aștepta cu motorul pornit. Se uită la ceas. Trecuse abia o oră.

— Înapoi, domnu'?

— Înapoi, confirmă Gerti.

Numai că, iată, „Tigrii" n-ar fi fost tigri dacă n-ar fi ieșit, în cele din urmă, pe strasse. Ambele capete erau blocate. Câțiva indivizi în țoale de piele jerpelite ședeau pe bordură, holbându-se la cerul tulbure, dar trăgând cu coada ochiului spre mașină.

— Stai puțin, îi spuse Gerti șoferului. Am de discutat cu niște domni.

Coborî, deschise ranița și se îndreptă spre grupul cel mai apropiat. Un gealat bălai se ridică, tăindu-i calea. Își juca mușchii brațelor, bicepși bine lucrați fu de părere Novak. În palma dreaptă scutura un cuțit articulat.

— Șefu', nu vreau necazuri, spuse Gerti. Am să ies cu rabla aia, de-o vezi îndărătul meu, iar domniile voastre vă faceți că nu exist.

Se întoarse fără să aștepte răspuns și se îndreptă spre mașină. De bună seamă făcuse o impresie grozavă, căci auzi

pașii găștii grămădindu-se în spatele său.

Ceilalți se apropiau și ei, nici grăbiți, nici în dorul lelii. Tâlhari cinstiți, care nu știu încă dacă s-o ia la goană sau să-i belească pe intruși. Vreo câțiva, neavând destui bani pentru un salon de mutilări artistice, își trăseseră singuri niște cicatrice cu vârful șuriului, în locuri vizibile. Se purtau mai ales alea pe gât.

Lângă taxi, Novak se gândi să scoată glockul și să facă un pic de ordine. Atunci se petrecu ceva neașteptat.

— Gerti? Gerti Novak?

— Ăăă… să zicem. Cu cine am plăcerea?

— Nu mă mai cunoști? Sunt Klaus. Mi-ai scăpat curul acu' niște ani. Nu-ți amintești? Milano? „Umbrele”? Cafteala?

Nu și-l amintea pe individ, dar episodul da. O încăierare ca multe altele, poate mai spumoasă. Niște țeste sparte, o mână ruptă, urechi sfâșiate… Printre toți ochii ăia învinețiți, unul Klaus? Fie.

— Aha… Da' parcă erai mai… altfel…

Klaus făcu un semn și trupele se risipiră. Ca niște „umbre”?

— Dă drumul mașinii, vere. Ești oaspetele meu, să nu-mi dai flit.

Taxiul plecă în trombă. Gerti rămase în mijlocul străzii, alături de insul mic, uscat, cu față pământie. „Ce înseamnă să fii oaspete la tigri?”

Nu mare lucru. Klaus îl târî pe-o stradă mai aerisită și se prăbușiră la o masă de cârciumă, probabil cea mai tare din mahala. Chelneri stilați, lambriuri, tavan pictat cu dame trupeșe, înfășate în voaluri sau bandaje, nu era prea clar. Luară două rachiuri. „Ce mai învârți, îl ții minte pe Mistrețu', da' pe Giniola? Băi, ce vremuri.” „Ce vremuri”, fu de acord Gerti. „Cu ce ocazie pe la noi?”

— Nimic de soi, zise Novak. Caut un amic de demult. Unul Webber, a stat aici. Îl știi?

— Ești nebun, normal că-l știu. Un tip așa și pe dincolo, cu oarece lipici la gagici, isteț nevoie mare. Se-aciuase în Leverkusen acum niște ani, vreo doi, trei. Da, fusese ca lumea, dar se-mprumutase cu bani mulți de la un cămătar de-al Tigrilor. Și? Și nimic, a tăiat-o și-a uitat să dea banii îndărăt. Când am văzut mișcare prin zonă, am zis că s-a-ntors. Da' uite-l pe Gerti Novak, haha. Haha.

— O știi și pe gagică? Întrebă Gerti scoțând folia siliconică.

— Nu. E-a lui? L-am văzut cu multe dame, da’ cu asta nu. O fi fost vreo parașută din altă parte, îi cam plăcea să dea la pilaf și le-agăța te miri unde. Zicea, când se matolea, c-ar fute și-o gaură-n gard, numa’ să uite.

— Să uite, ce?

— Dracu’ știe. Până la urmă, ce treabă ai cu Webber? Are de cotizat și la alții? Ai rupt sigiliile de pe casă ca pe șervetele de șters la cur. M-am prins, lucrezi pentru Corporație. I-a ofticat pe magraonii de la Symbioottinen? Haha. Mai ai glockul ăla genial?

— Îl am și e lipit de ouăle tale. Sub masă.

Rânjetul lui Klaus se răci.

— Băi, Gerti, eu te-am luat cu respect. Pentru vremurile…

— Și eu te tratez cu respect. Mi-aduc aminte de Mistrețu’ și de Giniola. De tine nu. Poate-ai fost la Milano *atunci,* dar acum îmi pari prea isteț pentru o căpetenie de muiști.

— Nu te enerva, frate, că fac decât conversație. Tigrii sunt hobiu’ meu, mă plictisesc fără acțiune. După Milano, am văzut că nu-s eu de chestii grele și m-am retras aici. Cum nu-ți amintești? M-ai dus în cârcă, m-ai scos din căcat… Ce dracu’…

Da, cărase în spinare pe cineva. Un cadavru. În loc de vestă antiglonț. Ca să vezi, nu fusese mort. Ba chiar îi era recunoscător acum.

— Bine, bine… Sunt sensibil când e vorba de glock.

— Pricep. Nu te borși.

Era doar îngrijorat. Deja coborâse după-amiaza și-ar fi vrut să fie acasă, sortând informațiile. În loc de asta, o freca la cârciumă cu unul de care nu știa mare lucru. Cântări iute situația.

— În regulă, mai luăm un rând. Eu plătesc.

Klaus bufni, umplând masa cu scuipați.

— Ăsta-i Gerti! Nu plătești, băi, nimic, ești mosafir, nu ți-am zis? Da’ dacă tot mai dai un rând, pun eu haleala.

Se-ntoarse spre bucătărie zbierând: „Un platou cu prăjiți pentru fratele meu! Și maioneză adevărată!”

Vremea trecu așa și-așa.

Pe seară, în hogeacul lui strâmt, dar sigur, vânătorul își etală trofeele. Dintre toate, doar folia siliconică nu-i spunea nimic. O poză terfelită, cu jună pe fundal montan. „Cine ești?” se întrebă Gerti și deodată îi fu limpede că de răspunsul acela depindea

tot. Inclusiv viața sa mai departe.

Intui, de asemenea, ce l-a împins pe Webber să spele putina, să se ascundă în fuzio. Astfel de sclipiri făceau diferența dintre Gerti Novak și restul poporului de jägteri.

Unui ins dur, cum fusese după toate aparențele Webber, puțin i-ar fi păsat de-o oarecare. Iubirea vieții sale? Poate. Dar cetățeanca ieșise cumva din viața lui, iar tipul nu era genul căruia să-i dai papucii. Mai mult ca sigur că femeia murise. În dispariția ei, Webber jucase un rol.

Activă masa de citit, apoi lansă un program de analiză facială și geografică. În câteva ore, avea să afle cine se ascunde îndărătul acelui chip și, mai ales, unde fusese făcută poza. După care se culcă liniștit. Pe cât de liniștit putea să doarmă un jägter.

5
Tomas Isahagian

Termină cafeaua și se îndreptă spre ieșire. Comandă deschiderea. Deși s-ar fi așteptat ca ușa să rămână înțepenită, ea culisă lateral. Din sas, acționă accesul spre coridorul A. Dincolo, aceeași lumină calmă, aurie. Și silueta șefei. Simone se apropia de el alergând.

— Simone, ce…

— Nicio vorbă, îi strigă ea, roșie la față. Treci imediat înăuntru!

Intră la loc în sala hibernatoarelor, fără să comenteze, și se așeză la masă. Într-o clipă, Simone fu lângă el.

— Taci! Îi porunci când Tomas încercă să spună ceva. Braille?

— *Da, Simone.*

— Izolează complet sala hibernatoarelor!

— *Am înțeles, Simone. Executat.*

— Oprește comunicațiile cu sala. Deconectează microfoanele și difuzoarele. Le reactivezi doar când vom ieși în coridorul A.

— *Am înțeles, Simone. Executat.*

Tomas deschise gura din nou, dar renunță. O privi pe Freitas. Nu era tocmai o femeie atrăgătoare, însă ochii verzi, chipul măsliniu și pletele negre alcătuiau un portret interesant. Pieptul i se ridica în ritmul respirației precipitate.

— Braille? Rosti ea.

Niciun răspuns.

— Braille? În ordine, se întoarse spre Tomas, cred că suntem în siguranță…

— Ce-i circul ăsta?! Izbucni el.

— Oliver, Martin și Dunna sunt morți. Sau pe cale să moară. Oliver a fost prins în sectorul motoarelor împreună cu Dunna. Martin e de negăsit, probabil blocat la ferma doi…

— Cum adică?

— N-avem mult timp. Nu sunt sigură, dar cineva încearcă să preia controlul. Cred că litostazicii și-au făcut o agendă separată de-a noastră, cu alte priorități. Au vidat fermele doi și trei, de asemenea, sectorul motoarelor. Nu mai avem acces la propulsie și mă aștept ca din clipă-n clipă să se oprească iar rotația. Ascultă…

Își prinse fața în palme și respiră adânc.

— Tomas, suntem pierduți…

O spusese fără panică, dar cu părere de rău. Ca și cum l-ar fi anunțat că și-a rupt o unghie. Avea unghii frumoase, roșu întunecat, care contrastau plăcut cu pielea măslinie și albastrul salopetei.

— În momentul ăsta mai avem doar hibernatoarele, magaziile și laboratoarele de pe coridorul A. Puntea de navigație, ferma unu, reactorul… Cam atât. Restul asteroidului a fost vidat. N-avem propulsia, nu controlăm jumătate din senzorii externi, antenele sunt reorientate. Vectorul vitezei a fost modificat cu trei grade spre planul eclipticii. Ne ducem cu peste o mie de kilometri pe secundă spre centura Kuiper.

Tomas rămăsese cu gura căscată. Că litostazicii preluau Pietroiul suna cel puțin absurd. Ei ședeau cuminți în alveolele de piatră și admirau splendoarea Universului prin senzorii de suprafață. Uneori făceau simulările navigație planificate de Symbioottinen. Oricum, nu stăpâneau comenzile efective.

— Ne trebuie controlul propulsiei. Altfel nu ne mai întoarcem niciodată acasă. Pricepi?

— Nu, nu pricep. Litostazicii n-au acces la…

— Ba au. Acum au. Nu știu cum, poate prin Braille, nu știu. Ola și Ville sunt pe puntea de navigație și încearcă să-l protejeze de…

Tomas începu să râdă.

— Ce dracu' ați fumat? *N-au cum* să capete acces la Braille.

Sunt complet izolați, au un sistem propriu de comunicații și procesare de date, ați încercat să vorbiți cu ei?

Simone îl privi cu o expresie amestecată, de furie și milă.

— Tomas, uită-te în ochii mei… Suntem pierduți dacă nu luăm propulsia. Cine a schimbat vectorul viteză, extratereștrii? Adună-te! Avem provizii pentru zece ani. Ferma unu dă oxigen destul pentru un sfert din noi, deci n-o să trezim tot echipajul odată. Acum mă tem că vor opri iar rotația și asta ne va îngreuna mult viața.

— Braille nu mi-a raportat nimic deosebit.

— Firește. L-am izolat de zonele la care nu mai avem acces. A raportat corect.

Încerca să închege un sens, dar detaliile nu-i dădeau pace. Dacă litostazicii voiau să preia controlul, orice manevră de-a lor ar fi trebuit să fie înregistrată și raportată de Braille. Doar dacă nu reușiseră totuși să corupă inteligența artificială.

— Nu știu, îi citi gândul Simone Freitas, dacă nu cumva îl manipulează parțial. Asta încearcă să afle Ola și Ville. I-au ras din memorie o mulțime de evenimente, ca să nu-i provoace o nevroză. Pentru el, Pietroiul a avut dintotdeauna doar o fermă, nu patru, un singur coridor, nu trei și așa mai departe. Restul au fost șterse. În mintea lui Braille nu s-a întâmplat nimic. Și așa trebuie să rămână de-acum înainte. L-am scos din sală ca să vorbim în liniște. Nu trebuie să afle, e foarte important.

— Trezește-o pe Hedda Thorvalds. Ea e șefa expediției.

Simone îl privi și surâsul ei chinuit se transformă într-o grimasă. Era surescitată, confuză. Se comporta asemenea cuiva aflat într-o criză majoră, după ce a epuizat toate variantele din protocoale și caută disperat soluții noi. Panica începuse să-i dea târcoale.

Pierduți? Posibil. Se puteau pierde ușor în spațiu. Aveau un impuls care i-ar fi scos definitiv din sistemul solar. Ar fi navigat prin galaxie milioane de ani, până când ar fi fost captați de atracția unei stele. Ar fi putut să meargă din stea în stea, câștigând viteză la fiecare trecere, ieșind în cele din urmă din galaxie. Și-apoi? Eternitatea. Miliardele de ani înșirându-se până la capătul timpului. Până când Braille s-ar fi dezagregat complet.

Însă, de bună seamă, ei ar fi fost morți de mult. Reactorul le-ar fi dat energie câteva mii de secole. Ar fi supraviețuit în hibernatoare o vreme, dar orice lucru făurit de oameni are

tendința de-a se defecta cândva. Nicio mașinărie nu e nemuritoare. Doar piatra nu cunoaște moartea, nu simte respirația timpului, e nepăsătoare.

Într-un viitor îndepărtat, ei toți vor fi devenit mumii scofâlcite, mormane de oase, grămăjoare de praf, pe un Pietroi rătăcind către nicăieri. Sau poate se vor fi prăbușit pe o stea. Ori vor fi fost descoperiți de o altă civilizație care s-ar fi minunat de alcătuirea și temeritatea lor, închinându-le o legendă, un mit.

Tomas alungă imaginea acelui viitor. Deocamdată încă erau *acasă.* „Dar dacă”, se gândi, „Simone a luat-o razna? Dunna, Martin și Oliver sunt la posturile lor, cârpind lucruri mărunte, un circuit ars, o siguranță, o valvă plesnită. Monitorizează instalațiile, spunându-și bancuri prostești, pălăvrăgind despre nimicuri, ori pur și simplu imersați în gândurile lor.” Avea nevoie să se convingă de toate astea.

— Tomas, îl trezi Simone. Am un plan. Singurul plan prin care putem relua controlul. N-avem timp s-o trezim pe Hedda.

— Te-ascult, îi răspunse, căutând pe chipul femeii cel mai mic semn de nebunie.

— Tu… Tu trebuie să intri în fuzio.

Vocea era calmă, hotărâtă, dar ochii îi luaseră foc. Ca două stele, își spuse Tomas.

— Ești dusă, murmură ridicându-se.

— Ce faci?! Întrebă ea.

— Vreau să vorbesc cu Ola și Ville. Îmi iau o cafea și mă duc pe puntea de navigație.

— Tomas, ascultă… Știu că mă crezi nebună, dar e singura noastră șansă!

— O să vorbesc cu Ola și cu Ville, îi aruncă el peste umăr.

Își luă un espresso cu rom și se întoarse spre Simone. Ea ședea nemișcată la masă, cu chipul în palme, respirând iute, ca după un urcuș greu. „Ar fi trebuit să se liniștească până acum”, observă bărbatul. „De ce suflă așa?” Nu părea spaimă. Cum se poartă cineva care și-a pierdut mințile?

Medicii și psihiatrul așteptau în hibernatoare, firește. Ar fi fost absurd să pornească procedura de trezire, sperând că Simone ar fi stat cu fața în palme timp de două ore. Dacă s-ar fi încăierat, ar fi dovedit-o. Era slăbit după hibernare, dar rămânea un tip robust. N-ar fi folosit violența decât dacă n-ar fi avut încotro.

„Mai bine”, se gândi, „ies pe coridorul A și merg pe puntea de navigație, cinci sute de metri spre prova, dincolo de ferma unu. Dacă nebuna încearcă să mă oprească… văd eu.”

Existau, din loc în loc, nișe de prim ajutor dotate, printre altele, cu anestezice puternice. Aveau o nișă din asta și-n sala hibernatoarelor, dar la capătul opus. „În ordine”, își spuse Tomas.

Se apropie de masă, sorbind din cafea.

— Tomas, să nu cumva… făcu Simone ridicându-se.

— N-am încotro, spuse el și-i azvârli cafeaua în față.

Simone își feri chipul, iar în clipa următoare pumnul lui o pocni în ureche. Vrusese s-o izbească în maxilar, dar lovise aiurea. Femeia se prăbuși icnind, cu fața în jos. Se aplecă peste ea și-o întoarse. Părul, năclăit de cafea, îi căzuse în ochi. Părea inconștientă, însă când o încălecă, genunchiul ei îl izbi între picioare. Se rostogoli alături, cu respirația tăiată și vederea i se întunecă. Simone fugi spre nișa de prim ajutor. Tomas încercă s-o apuce cu o mână moale, dar abia reuși să-i sfâșie salopeta.

— Simone… horcăi. Tâmpito, oprește-te…

Deja lucrurile erau urâte. Dacă ea înnebunise, el se afla în mare pericol. Voia să-l bage în fuzio? Ar fi putut s-o facă, drogându-l. Apoi l-ar fi cărat spre galeriile care duceau la suprafață. Acolo, în grupe de câte trei, corespunzând fiecărui coridor principal, se găseau alveolele de litostază. Șase erau ocupate încă de la plecare. Mai rămăseseră nouă, pregătite dacă ar fi fost nevoie de ele.

Firește, nu oricine putea să între în fuzio și apoi în litostază. Nu oricine se putea face una cu piatra. Doar nouă dintre membrii echipajului. Unul dintre ei era Tomas.

Cruz Webber

„A trebuit să vină noaptea”, se gândi, „ca să înțeleg mai bine fața asta. Peste zi n-am văzut nimic, n-am putut să văd, nu eram eu cu totul… E a patra mea noapte pe Pământ, dar poate prima în care piatra nu mă mai strânge așa de aspru ca până acum.”

Și privi mai departe chipul bărbatului de lângă el, împietrit în somn adânc, extenuat, pe care doar lumina slabă a stelelor de după ploaie îl descoperea.

După o vreme, fie că dormise destul, fie că simțise ochii ațintiți asupra lui ca pe-o atingere, Achim se trezi bodogănind.

Sări nemulțumit să dreagă acoperișul adăpostului și se vârî la loc în culcușul pe care-l păstraseră uscat cu propriile trupuri. Dar ploaia încetase de tot, iar vântul ușor zvântase frunzele copacilor. Curând, luna le ținu loc de lanternă.

Achim cotrobăi prin raniță, pescuind o cutiuță metalică, la vederea căreia suspină mulțumit.

— Hai s-o lăsăm mai moale, șopti.

Când deschise capacul, Webber simți duhoarea iute a tutunului.

— Dacă juri că nu-ți scuipi plămânii, primești și tu o firimitură, mercenare...

„Asta o să te dezumfle, amice...” Cruz strânse pleoapele și sub pleoape prinse viață, doar pentru o clipă, una dintre nopțile în avanposturi, cu Cien plus vreo doi demenți, trecându-și unul altuia țigări din ce în ce mai proaste.

— Unde-i fum e și căldură, se trezi spunând.

De câte ori o fi rostit prostiile astea? Locurile erau aceleași, dar vorbele aparțineau altui timp, îndepărtat, din care nu mai putea recupera decât clipă cu clipă. Timpul și el se înstrăinaseră, piatra îi despărțise, iar acum încercau cu băgare de seamă să se împace.

Fumau tăcuți, ferind jarul în căușul palmei. Cei de care se ascundeau rămăseseră departe, iar mastifii, singurii în stare să fi prins urma fumului, se știe că fug de ploaie.

Ce să fi fost sub coaja acestui „mercenare”? Poate un grăunte de dispreț, pentru unul care-și câștigă traiul prin curțile oamenilor pașnici. Poate altul de ciudă, fiindcă l-am scos din budă în noaptea asta. L-am tras centimetru cu centimetru, sub nasul hăitașilor, jupuindu-mi pielea din palme, frângându-mi coastele. Ca odinioară. Nu lăsăm pe nimeni în urmă.

— Acum suntem chit? Îi ghici Achim gândul, încă o dată.

— Da.

O să fim chit când voi o să aveți marfa care mi-a mai rămas, prin munții ăștia uitați de Dumnezeu, iar Lil o să fie cu mine, undeva, într-un loc neștiut. Există asemenea loc?

— Nu trebuie să mergem mai departe noaptea asta, spuse Webber, răspunzând întrebării ce urma să vină. De-aici nu mai avem decât un ceas. Și-i mai sigur să căscăm ochii pe lumină decât pe-ntuneric.

— Te dezmeticești iute, Webber, râse celălalt. Așa socoteam

și eu. Zici că v-ați bătut pe-aici?

Asta-i. Până la urmă cercul se-nchide cumva.

— Am fost o vreme cu grupul Șase-Sud-Est. Pe strielka și pe jos. Tu?

Luminița palmată de Achim răzbi printre degete.

— Și eu tot prin partea locului. Cu Drakon.

Râse iar, scurt, amar. Cruz tresări.

— Drakon?

— Miliția lacului, da. Am halit multe perforante de la tine, mercenare…

Fu rândul lui Webber să râdă.

— Ai păstrat vreunul cu numele meu? Și mie mi-a țâțâit dosul deasupra voastră. Ultima oară am aterizat cu jumătate de aripă și-am lăsat strielka arzând. Abia m-am întors acasă.

— Alții nu s-au mai întors deloc…

— Alții nu s-au mai întors deloc, îl îngână Cruz.

Achim umblă iar în ranița lui fermecată și-i întinse bidonul cu tărie.

— Pentru ăi de-au rămas.

„Sub pământ?” se gândi Webber, sorbind băutura mizerabilă. „Sau *pe* pământ? Până la urmă-i totuna…”

— Tot te mai sâcâie rănile, observă prudent.

— Zgaibele mele s-au curățat demult. Nu erau decât zgârieturi.

Achim se ridică și se-ntinse, ca omul care trebuie să lase noaptea în urmă.

— Acolo unde ne-am oprit aseară să cercetăm barajul, am strâns demult firimituri din fi-miu ăl mic. Se furișase să vadă cum vă punem pe fugă. Zicea că se face luptător, ca ta-su și unchi-su. I-am găsit șepcuța tocmai hăt, în vârful unui brad.

Chicoti.

— S-au tras multe rachete în ziua aia și nu toate aveau ghidaj. Trebuia să fii sigur c-a rămas acasă, făcu Webber brutal.

Achim încuviință.

— Acasă, da. Vezi unde luminează luna pe lac? Ciotul de piatră care seamănă cu un rest de acoperiș. Chiar aia e. În casă erau maică-mea, taică-miu și femeia mea. Nici brizantul ăla n-a avut ghidaj.

Ce-ar mai fi de spus… Acum în tine se dă o luptă grea. Să-mi iei gâtul și să-ți răcorești arsurile de pe inimă, vechi de ani de

zile, sulfuroase, fără leac. Puteai face asta din prima noapte, sau și mai înainte, să mă fi lăsat în colții câinelui care-mi sărise la gât. Ori să-ți faci treaba până la capăt. Să asculți de frații tăi, „umbre”, care ți-au rămas acum singura familie, singurul neam pe lumea asta. Să iei ce-ți dau eu și să mă uiți. „Umbrele” hoinăresc prin cerul pe care tu-l vezi doar când, culcat în mocirlă, te răsucești de pe-o parte pe alta. Ei pipăie stele și planete pe care tu nici n-ai vreme să ți le-nchipui, ocupat să dezgropi cartofii sălbatici cu care-ți astâmperi foamea de la o zi la alta.

— Tu ai cerut să fii în comitetul de primire?

— Așa s-a nimerit. Ai ascuns pe-aici ce ne trebuie nouă. Eu sunt din Râul Doamnei. Pe cine altcineva să trimită?

Acum n-ar mai fi putut niciunul să adoarmă la loc. Și de altfel ziua nu era prea departe.

— Nu-ți fie frică, mercenare. Nu-ți vreau pielea. Eu am mers mai departe. Toate mi s-au întâmplat în altă viață, de care aproape am și uitat. O fi fost numai un vis… Acum trebuie doar să mă-ngrijesc că te ții de înțelegere. Poate cu partea mea îmi cumpăr altă casă, în alt loc, departe de ăsta.

— Și eu vreau să las trecutul… făcu Webber.

„Unul care n-are nimic cu al tău, deși undeva s-au întâlnit. Într-un șir de explozii. Și mai e ceva. Nu vreau să-l întreb, nu vreau să știu. Toată carnea mea urlă să n-o fac. Dar e mai presus decât mine.”

— Achim? Poate-ai cunoscut odată o femeie din partea locului. O femeie tânără, pe nume Ada… parcă. Avea părul negru și…

Și mai ce? Nimic nu mai vine din amintirea peste care s-au așternut niște ani, niște piatră.

— Nu știu de cine vorbești. O fată din satul meu ori din împrejurimi? Dac-ați fost iubiți, cum nu-ți amintești numele ei?

Pentru că… Pentru că.

Tăcerea crescu între ei, de gheață neagră. Chiar și unul ca Achim putea adulmeca o durere ascunsă. Mastif în piele de om.

— Plecăm în zori, spuse Webber. O să ajungem la castelul de echilibru. Dacă-mi aduc bine aminte, e la vreo doi kilometri în direcția aia. Ar trebui să-l găsim ușor, ținem galeria de aducțiune.

Achim fu de acord.

— Da, galeria, încă se mai vede pe unde trece. Pădurea n-a putut să înghită urmele de tot. Însă o să stăm la distanța de ea. Nu se știe niciodată.

— Prea bine. Acum poate ne odihnim un pic. Nu cred că mai vine cineva după noi în noaptea asta.

— Habar n-au c-am trecut printre ei. Însă mâine putem da peste alții. Webber…

— Ce-i?

— Trebuia să-i spui lui Cienfuegos unde-i marfa. Să nu mai vii și tu. Singur m-aș fi descurcat mai bine s-o iau.

— Vasăzică știi să și glumești, mormăi Cruz și se-ntoarse cu spatele, prefăcându-se că adoarme.

Încă o dată. Poate ultima… Vine iar dinspre extremități, degete, genunchi, umeri, alunecă pe șira spinării, se prelinge cuprinzând șoldurile și omoplații. Caută un loc prin care să între, caută orice zgârietură, porii deschiși, să se furișeze înăuntru. Înăuntrul tău. E fluidă ca apa, fină ca aerul, e peste tot.

Dar nu te mai strânge ca în fuzio.

Nu te mai îneacă în adâncuri de piatră, nu te mai scufunzi fără întoarcere. Sunt doar unde, valuri tot mai slabe, care se împiedică de carcasa ta, încercând s-o rostogolească. Tot mai slabe, până se vor stinge, retrăgându-se definitiv. Nu mai ești al pietrei. Piatra-i doar o amintire acum.

Ceva a lăsat în tine, câtă vreme ați fost împreună, acolo. Căutând să vă apropiați unul de celălalt, să vă întrepătrundeți, să fiți totuna. Între voi se înfiripa, atom cu atom, ceva ca iubirea, dar mult mai profund, de-o fi așa ceva cu putință în universul cunoscut. Dacă iubirea e tot ce poate fi mai prețios, ce ați început voi era Big-Bang-ul iubirilor. Urmau să se răspândească în toate lumile cunoscute și necunoscute.

Ca și cum v-ați fi avut în cel mai intim chip, ca și cum v-ați fi pregătit să faceți dragoste la nesfârșit, preludiul unui act colosal, indescriptibil. Era începutul a ceva nemaivăzut. Începutul următoarei vieți. Ba nu. Începutul unei veșnicii.

Și-a lăsat în făptura ta semne, care, de piatră fiind, nu se pot șterge în câteva clipe, în ani, într-un mileniu. Când vei avea nevoie, vor ieși la suprafață…

Zorile. Printre coloanele întunecate ale molizilor, o ploaie de lumină cenușie făcea totul să pară tulbure, estompând

conturile. Nimic altceva decât muntele și pădurea.

Mergeau de un ceas, coborând panta lină, presărată cu pâlcuri de ferigă. Înaintau prudent, orientându-se după ceea ce fusese odinioară drumul galeriei de aducțiune, la vreo cincizeci de metri în dreapta, acum năpădit de bălării și cetină veche. Traseul galeriei înseși abia se simțea printre trunchiuri, mai mult o umflătură lungă, sub tufe și mușchi, cicatricea unei tăieturi pe sol.

„Mai e mult?” făcu semn Achim. Webber nu știu ce să-i răspundă. Aducțiunea putea să aibă câteva sute de metri ori chiar un kilometru. Pădurea nu era foarte deasă, însă copacii nu le îngăduiau să vadă departe.

„E singura șansă s-o cobor și pe Lil, înainte ca piatra să pună stăpânire pe ea. Înainte să uite. Dar «umbrele» se vor ține de învoială? Eu și Cien, frați. Mai e tot Cien ăla?”

Deodată castelul de echilibru se îţi la o sută de metri și încrederea pâlpâi din nou. La urma urmei, pentru ei e o înțelegere ca oricare alta. În afaceri nu prinde bine dacă ți se duce vestea că-ți încalci cuvântul.

Era un turn înalt cât molizii ce-l împrejmuiau. În timp, peretele exterior căpătase aceeași culoare întunecată, acoperindu-se cu mușchi. Achim duse un deget la buze și se târî singur spre construcția care, în ciuda sălbăticiei din jur, nu părea să fi suferit mult. Reveni după cinci minute, mergând gheboșat.

— Nu e nimeni acum. Dar nu știu ce-o să fie mai încolo. Am fost o singură dată pe-aici, când eram copil.

— Și eu am fost o singură dată, făcu Webber.

— Acolo ai pitit marfa?

— Nu. Pe-aproape.

Munteanul își stăpâni nerăbdarea și se lăsă pe vine, potrivind o rază de soare să-l bată pe spate. Dimineața era încă proaspătă.

— Ce-i asta?

— Când au clădit barajul, era o instalație. Nu știu precis la ce folosea. Oamenii lăsau apa lacului să curgă până jos, la o turbină care dădea curent. Lumină electrică.

— Am văzut. E mai la vale, vreo două sute de metri, ca o casă. Înăuntru s-ar putea să fie cineva.

— Nu mergem acolo.

— Dar unde?

Se temuseră că ușa de fier e înțepenită și nu vor putea s-o forțeze fără să vuiască pădurea. Dar la a doua încercare balamalele se făcură pulbere ruginie, iar ei rămaseră cu foaia de tablă în mâini. Când Cruz băgă capul, dinăuntru îl întâmpină aerul stătut, cu iz de mucegai. Achim îl urmă ezitând.

Era o scară spirală, lângă intrarea într-un rezervor cât toate zilele, care însă nu mai văzuse apă de mulți ani. Un hău pe fundul căruia nu se ghicea nimic. Munteanul măsură suspicios golul, îl privi la fel și pe Webber.

— Ciocul mic... șopti. Tunelurile astea pot duce vorbele în cine știe ce urechi. Trebuie să facem lumină.

Încă o dată pescui prin daraverele lui, scoțând o pereche de torțe pentru semnalizare.

— Așteaptă, îl opri Cruz. Să mai ascultăm un minut.

Dar nu veni nimic din celălalt capăt. Nu era nimeni acolo. Oricine va fi fost îi pândea, așteptându-i să se miște, să se dea de gol.

— Dă-i drumul, se resemnă Webber.

Achim aprinse una din torțe și-o azvârli în gol. Flacăra căzu câteva secunde, cu rotocoale iuți, apoi se opri, luminând trecerea în conducta forțată.

— Asta e.

— Asta e ce? Se miră munteanul.

— O să-mi dau drumul singur, pe coardă. Cred că avem destulă cât să ating racordul de pe fund. Și rezervă, să intru doi, trei metri pe forțată. Tu mă ții de-aici. Când îți fac semn, înseamnă c-am luat ce trebuie și mă tragi înapoi.

Achim fluieră a pagubă, rânjind.

— Te simți în stare? Dacă dai iar ochii peste cap?

— Ești destul de voinic să mă ridici și-așa. Eu n-aș putea să fac asta cu tine. Și-apoi...

— Și-apoi?

— Nu-mi amintesc precis unde-am ascuns marfa. Trebuie să fiu acolo, să pipăi totul.

— Bine, încuviință celălalt. Îți prind lanterna pe umăr.

Îi legă el însuși coarda în jurul pieptului, asigurând-o cu un nod triplu. Apoi o petrecu pe după axul cilindric al scării și-o înfășură peste șolduri.

— Haide, zise înăbușit.

Cruz se lăsă în genunchi și-și dădu drumul cu grijă peste ghizdul puțului. O fâșie tăioasă de tablă ori ciobitura vreunei pietre ar fi retezat funia într-o clipă.

Începu să coboare, ținându-se de firul elastic, pipăind peretele rezervorului cu vârfurile picioarelor. Raza lanternei se reflecta pe chipul lui, făcându-l să semene cu un strigoi.

— Dă-mi drumul constant, ceru.

Când privi în sus, Achim nu era decât o pată mare, în care lumina se topea fără să-i arate nimic.

Webber coborî metru cu metru. Dacă funia nu i-ar fi ajuns să atingă racordul cu forțata, era obligat să urce și să găsească altă soluție. Însă imediat ajunse la îmbinare. Răsuflă ușurat. Ceva mărunt se mișcă iute într-un colț, dar când îndreptă lanterna acolo, nu mai era nimic.

— Mai ai coardă? Șopti.

Achim desfășură firul de pe axul scării și se apropie de gura rezervorului. Câștigase trei metri. Privi în jos, la timp ca să vadă lumina lanternei fixându-se pe intrarea în forțată, dispărând apoi înăuntrul ei.

„Acum nu-mi trebuie lumină”, își spuse Cruz. „Mai încolo, când o să dibuiesc ascunzătoarea cu degetele.”

Sub pleoapele închise, o altă imagine veni din trecut, ajutându-l. El bâjbâind sub gura forțatei, acolo unde marginea primului tronson se deplasase, formând un buzunar de forma unei semiluni. Afară, la suprafața pământului, vuia războiul, strielka ardea mocnit, până acasă erau un milion de kilometri și marfa îi frigea palmele. Trebuia s-o îngroape undeva, așteptând vremuri mai bune. „Și Ada... Nici nu-mi mai amintesc unde am...”

Coarda se terminase. Atârnând așa, neputincios, se roti încet, împingându-se cu palmele în peretele de ciment sclivisit, care la lumina lanternei nu-i spunea nimic, absolut nimic.

„Eram altul în vremea aia, puteam să mă cațăr cu ochii închiși pe vârful lumii și să-mi dau drumul cu brațele deschise, planând în jurul Pământului. Acum sunt un mutilat care caută o gaură.”

Din spatele unui gând se încropi chipul Adei, o pată fără trăsături, imposibil de amintit, dar care luă încet înfățișarea lui Lil. Cu toate că nici pe ea n-o văzuse vreodată mai aproape de douăzeci-treizeci de metri. Poate mai mult își imaginase decât iubise cu adevărat ochii migdalați, încordându-se în arcul

sprâncenelor, buzele cărnoase, ovalul delicat al feței.

„Ea încă mă așteaptă…”

Când se roti a doua oară, văzu în sfârșit ce căuta. Conducta nu era verticală, ci cobora spre turbina din vale sub un unghi de șaizeci, șaptezeci de grade. La vreo doi metri sub tălpile lui, pământul rupsese îmbinarea a două tronsoane, formând un prag de o jumătate de metru.

— Ce faci acolo? Gâfâi exasperat Achim.

— Sunt aproape… îl liniști.

Dezlegă calm nodul făcut de muntean, se eliberă din coardă și alunecă încet până la prag. Capătul firului atârna acum deasupra lui. N-ar fi fost nicio problemă să-l prindă întinzând mâna. De sus răzbiră zgomote nedeslușite. Probabil că Achim se foia nedumerit, simțind coarda moale.

— Stai liniștit… șopti iar.

„Dacă nu ăsta e pragul pe care-l căutam… Dacă de-atunci pământul s-a mișcat, schimbând totul… Dacă cineva, altul, alții, au fost pe-aici și-au găsit marfa… Dacă n-a fost decât o închipuire că vreodată am… Dacă… Dacă… Dacă…”

Se aplecă, atent să nu alunece în prăpastia puțului, pipăi cu vârfurile degetelor și descoperi într-o clipă ascunzătoarea. Cutia, învelită în treanța jachetei de zbor, acoperită cu pământ și pietriș.

„E aici. O am. De-acum totul o să fie bine.”

— Ai găsit? Veni șoapta de sus.

— E gata.

Celălalt nu spuse nimic câteva secunde.

— N-o să te mai poți lega, șopti iar. Vâră-ți cutia în sân și prinde coarda cu amândouă mâinile, să te trag.

„De ce ți-e glasul deodată atât de prietenos, Achim…”

Când începu să urce înapoi, cu smucituri, Webber auzi un sunet grav, ca ieșind din tubul unei orgi vechi. „S-a pornit vântul”, îi trecu prin minte. Vântul în pădure.

Ieșise din forțată și se lăsa tras pe verticala rezervorului de echilibru. Atunci se petrecu ceva lipsit de orice înțeles.

Deodată culoarea și textura peretelui se schimbară absurd, lăsând lumina de-afară să pătrundă nestingherită. În locul betonului negru, brăzdat de vinișoarele mucegaiului pâlpâind stins, ochii lui priviră uluiți ca printr-un strat gros de clincher

transparent, mai întâi translucid, apoi, de la o clipă la alta, tot mai străveziu.

Înainte ca mintea lui să poată mesteca această vedenie, căci ce altceva ar fi putut fi, coarda îl smuci încă o dată, săgetându-i încheieturile. Urca și-l zărea prin peretele transparent, ca inexistent, pe Achim opintindu-se la celălalt capăt al coardei, trăgându-l spre lumea de sus. Iar în carâmbul cizmei, Cruz văzu limpede, când mai avea doi sau trei metri, mânerul unui cuțit mare, vânătoresc.

Apoi peretele se întunecă la loc, fără nicio noimă, iar el alunecă peste marginea rezervorului. Se rostogoli pe-o parte și sări în picioare.

— Bună treabă, făcu Achim, cu cel mai liniștit glas din lume. Rămâi acolo unde ești.

Lama cuțitului pâlpâia stins în prelungirea brațului său.

„Îmi place să înjunghii mastifi…”

— Nu te mișca… E foarte bine unde stai acum.

„Adică la distanță sigură de margine. Să fii sigur că după ce mă tai, marfa n-o să se piardă.”

Vârful se ridică încet, până ajunse în dreptul ochilor.

— Ce-o să le spui celorlalți? Ce-o să-i spui lui Cien?

— Că te-a apucat iar o criză și te-ai pierdut în pădure. Piatra nu-ți dă drumul ușor…

— Și Bussier? O să te lase să scapi?

Achim șovăi o secundă, la auzul numelui, dar apoi râse.

— Puțin îmi pasă de el, de Cienfuegos și de „umbrele” lor. Ei sunt acolo, sus, adică nicăieri, iar eu sunt aici, pe pământ. Pot fi oriunde, cât e lumea de largă.

— Pământul nu mai e un loc în care te poți ascunde, Achim.

— Pentru unul ca mine e de-ajuns. Acum scoate cutia din sân, încet. Pune-o jos și împinge-o cu vârful piciorului.

Webber băgă mâna sub haină, fără să se grăbească.

— Și dac-o arunc înapoi, în rezervor?

— Mi-e totuna. Cobor s-o iau singur. Bătaie de cap în plus, dar cred că merită.

Însă nu-i surâdea ideea. Veni iute spre el, cu lama în dreptul șoldului, pregătit să-i despice burta cu o singură tăietură, de jos în sus. Atunci Cruz îi aruncă în ochi țărâna pe care-o ținuse sub haină și munteanul șovăi o secundă, orbit. De-ajuns cât să încaseze lovitura care-l trimise în genunchi la marginea puțului.

Webber culese cuțitul greu. *Dodsteel.* Din doi pași fu lângă Achim și-l culcă pe spate, trăgându-l de păr.

— Hai să te văd, bolborosi munteanul. Ai sânge-n tine, mercenare? Ori poți doar să fărâmi copii cu strielka, de la distanță?

Webber ezită. Omul de sub el era de două ori mai mare și-și recăpăta puterea de la o clipă la alta. Îl lovi cu mânerul cuțitului în tâmplă, o dată, de două ori, până când Achim dădu ochii peste cap. Apoi, mișcându-se iute, îi petrecu coarda peste piept și, folosind axul scării ca scripete, îl coborî în rezervor cu un efort uriaș. Când dădu drumul restului de coardă, îl auzi pe muntean tușind în întuneric.

— Trebuia să mă ucizi, Webber... O să te caut până la capătul pământului.

— Pentru tine prăpastia asta e capătul, muntene, mormăi Cruz.

Ieși din castel clătinându-se. Nu mai avea de ales.

6
Tomas Isahagian

Litostaza înseamnă înainte de toate fuzio. Să fii una cu piatra. Să te topești în piatră. Să fii din piatră. Northern Symbioottinen a descoperit acum zece ani că grefele umane pe roci sunt perfect viabile și, în anumite condiții, cei grefați pot avea acces la un nivel de conștiință aparte. Capătă nu o conștiință superioară, ci una diferită. Pot ști, pot simți altfel decât ceilalți.

Speer-Leblanc le-a promis tuturor că Northern Symbioottinen le va oferi un viitor prin fuzio. Oamenii se grefează pe piatră pentru a scăpa de boli, de moarte, pentru a deveni eterni ca piatra. Pentru a scăpa de foamete, de sărăcie, de sfârșitul speranței. Pentru a fi veșnici. Poate că anticiparea veșniciei îi ajuta să vadă lucrurile altfel decât simplii muritori.

Au fost grefați oameni în mine adânci. Puteau prevedea cutremurele, dar după o vreme s-a iscat bănuiala că, de fapt, începuseră să le și provoace. Nimic dovedit, doar speculații. Isteria a cuprins lumea, un curent antifuzio violent, intolerant. Savanții lui Northern Symbioottinen au replicat zadarnic că așa ceva e imposibil. Că nimeni nu poate provoca cutremure. În unele dintre mine, pline de litostazici, au fost detonate bombe.

Alte guverne au preferat doar să interzică fuzio. Mergeți în spațiu, topiți-vă subiecții pe alte pietre. Și lăsați Pământul în sărăcia lui cruntă, dar limpede și curată. Iar oamenii s-au grefat atunci pe asteroizi. Bolnavi incurabili, aventurieri, firi romantice, exaltați sau doar oameni plictisiți de viață. Northern Symbioottinen are liste de așteptare enorme.

(„O altă epocă a pietrei” – Enciclopedia litostazei, de Hernando Montiel Beja)

Planul era limpede. Voiau să-l bage în fuzio. Să-i contreze pe ceilalți șase care, în delirul lui Simone Freitas, căutau să preia asteroidul.

Tomas privea plafonierele. Nici n-avea altceva de văzut și, judecând după tavanul de rocă brută, nu se mai găseau în incinta hibernatoarelor, ci probabil în cantină, pe la jumătatea drumului spre puntea de navigație. Lângă puțurile ce duceau la suprafață, aproape de alveolele pentru litostază. Iar el era, cum altfel, legat pe una din mese.

— Simone, strigă. Simone, dă-mi drumul, e o prostie!

Deasupra lui se aplecă Ola Gunderson. Palid, cu ochii albaștri, preocupat.

— S-a trezit, anunță.

Acum îi vedea și pe ceilalți, Simone și Ville, privindu-l îngrijorați.

— N-am avut de ales… spuse Simone.

— Ola, dezleagă-mă. A-nnebunit, vrea să mă pună în fuzio.

— Tomas, ea nu e mai nebună decât noi toți. Te dezleg, dacă promiți că nu faci prostii.

Ville și Simone dispăruseră din câmpul vizual, dar îi auzea meșterind alături.

— Pricepeți odată că litostazicii n-au cum să preia controlul asteroidului. Ei nu…

— Deocamdată situația e stabilă. Braille a fost izolat de interferențe exterioare. Nu mai poate fi accesat decât prin console. Și încă n-am decis nimic în privința ta. Te dezleg dacă…

— Ola, nu pot intra în fuzio. E o prostie enormă, știu ce vorbesc.

— Nu se pune problema așa, Tomas, înțelege. E doar una dintre opțiuni. Noi credem că am echilibrat situația pe termen

mediu. Acum explorăm toate soluțiile. Promiți să te potolești?

— Oricum, sunteți trei, observă Tomas. În ordine, stau cuminte.

— Îi dau drumul, anunță Ola.

Îl simți umblând la legături, niște banale benzi adezive, dar imediat o auzi pe Simone răstindu-se.

— Ola, pleacă de lângă el! Uite ce mi-a făcut în cuminția lui!

Începură să se certe. Ville ezita. Nu-i plăcea ideea de a-l forța să între în piatră.

— Să zicem că-l obligăm... Îl obligăm, da? Și dacă trece de partea *lor?* Argumenta el. Trebuie să-l convingem.

Tomas încercă să intervină, dar ceilalți nu-i dădură atenție.

— Ce adunătură, comentă, trăgând de legături.

Nu putea decât să aștepte. Chiar dacă aveau să-l silească, ar fi trebuit să urmeze anumiți pași. Întâi să-l dezlege, ca să îmbrace cămașa fuzio. Doar el știa cum se pun pinii, unde se ancorează. Apoi ar fi trebuit să-l injecteze. Elixiruri subtile, săruri complicate, atent dozate.

Nu era deloc simplu, o știa, căci trecuse prin asta. Mai fusese o dată în fuzio, secret pe care-l ascunsese bine de selecționeri. Undeva, la un nivel amețitor, cineva din Northern Symbioottinen avea știință, dar Corporației nu-i păsa. Conta doar succesul expediției. Și reușita era deplină dacă dovedea că litostaza e cheia viitoarelor exoduri în spațiu. Litostazici alături de inși obișnuiți, conlucrând pentru un țel comun: supraviețuirea speciei.

Se zvonea că Symbioottinen plănuiește popularea unui asteroid imens, cu zece mii de oameni, ori mai mulți, și expedierea lui spre Alfa Centauri. Zece mii îngrijiți de câțiva litostazici. Povești iscate poate de disperare și lehamite. „Când singura plăcere care ți-a rămas pe Pământ sunt cartofii, o iei razna”, chibzui Tomas.

— Bun, care-i planul vostru? Întrebă, după ce ei se potoliră.

Era în continuare legat, dar mult mai liniștit. La un moment dat, aveau să-i dea drumul.

— Vorbesc eu, se băgă Ville.

Mic, creț și încărunțit, cu multe dioptrii, un profesor de gimnaziu pe cale să predea geometrie unui copil cretin. Buzele vineții, întredeschise, purtau un surâs vag, trist.

— Aș aprecia dacă nu m-ai întrerupe…

Tomas încuviință.

— Simone are dreptate. E posibil să stingem criza dacă intri în fuzio. Poți zădărnici efortul litostazicilor de-a prelua controlul. E clar că tentativa de deturnare a Pietroiului vine din partea lor.

— Pierdem timp prețios, o auzi Tomas pe Simone.

Ville oftă. Oboseala îl făcea să semene cu clovnul dintr-un film prost.

— E surescitată. Date fiind împrejurările, n-o judeca prea aspru. Toți suntem pe muchie…

Tomas dădu din cap. Calmul, cumpătarea, aparenta supunere erau singurele lui atuuri. Asculta în tăcere bălmăjeala lui Ville, ce credeau ei că se întâmplase, ce credeau ei că trebuie făcut. Pentru cineva neutru, spusele lor ar fi avut noimă. Nimeni n-ar fi putut să-i contrazică.

Dar el știa că planul lor nu valorează nimic. Odată intrat în fuzio, se va cufunda rapid în litostază. Și de asta îi era teamă cel mai mult. În câteva zeci de ore va fi una cu ceilalți șase și nu va mai avea cum să-i ajute. Pentru că e atât de simplu… Un om ieșit cândva din fuzio nu uită niciodată chemarea pietrei. A doua intrare este, cum altfel, definitivă…

Lil De Vries

Mih name est Lil de Vries… Ni meni on Lil de Vries… Mi numele eşti Lil de Vries…

De asta sunt sigură. Altminteri, nu știu ce înfățișare am. Dacă ea mai există. Pentru că, de-acum a pietrei sunt și nu contează cum am arătat vreodată. Nu contează cum arăt. Contează doar cine știu că sunt. Cine…

Sunt piatra care-și iubește drumul, sub pașii celor ce trec. Doar eu. În sfârșit, doar eu și duhul pietrei…

Asta mi-am dorit, să fiu dincolo de carne, fără nimeni în preajmă. Și să zbor. E minunat să știu că plutesc, deși nu simt nimic din zborul meu, nu simt nimic altceva decât piatra ce mi-o oferă. O dulce cădere.

Eu sunt, am fost o femeie singură. Mereu. Asta mi-am dorit. Și asta mi-a dat piatra. Izolare deplină.

Ziceau:

O, singurătate, unde-s farmecele tale,
Zărite de atâția înțelepți pe chipul tău
Mai bine-n miezul zarvei aș trăi,

Decât stăpână-n ’ăst loc cumplit[1].

Dar eu spun: câtă prostie…

Mai frumos ce poate fi decât suprema liniște, pe nimic și de nimic stricată. Ca într-o moarte în care, iată, tot trăiești, cu gânduri slobode. Sub stele oarbe am fost și nimeni sufletul nu mi l-a ponosit.

Altminteri, liberă să fi fost pe Pământ… Ce glumă otrăvită… Liberă să ce? Să-mi caut viață sub tufe de cartofi. Să mor de foame, alături de rodul pântecului meu. Liberă să mă-nconvoi și să-mi aduc ofranda pe altarul seniorilor întâmplători…

Am zis, deoparte orice zarvă, la o parte înțelepții. Vreau doar eu să fiu și nimic mai mult. Cine mă cântărește? Cine ridică piatra mai întâi? Nu-i nimeni în stare să judece izolarea, cum doar eu am gustat-o.

Nu știu cum arăt, tubercul diform ori piatră lină. Și nici însemnătate n-are. Pentru că-s singură.

Dar cerul nu e singur. Mai sunt și alții, ai pietrei, la fel ca mine. Și unul m-a-ntrebat: Ești bine? Ce faci?

Ticălos de-ar fi fost, nu-i răspundeam. Însă piatra nu mi-a zis: ascunde-te. Și l-am lăsat mai aproape. Și eu am venit mai aproape. Și noi ne-am apropiat.

Am fost aproape și atât de singuri de parcă citeam Scriptura cu același glas. Și l-am simțit ca pe un frate.

Dar ceva, din piatră, se răscolea pe jar și nu mă bucuram.

I-am zis: nu fac nimic.

Știa că țes singurătate. Și el era singur și se temea de spațiul gol, rece. Pentru că piatra îmi îngăduia să simt frica lui. Însă pe mine mă ascundea de el, se răscolea. El se apropia și nu știa nimic din toate ce mă ardeau.

Și el a zis: femeie, sunt atras de tine.

Vedeam cum frământă singurătatea, cum se strecoară prin văile ei, cum se ascunde în râpele forțelor și țâșnește încotro ochii de piatră-l duc. Nu dorea să fugă, dimpotrivă.

---

[1] O solitude, where are the charms/
That sages have seen în the face? /
Better dwell in the midst of alarms, /
Than reign în this horrible place
— William Cowper (n.a.).

Iar eu de ce nu am fugit… Piatra să spună de ce…

Eram atrași unul spre celălalt… Era voia pietrei…

Căci altfel, ne-ar fi luat milenii să ne-mpletim orbitele. Când am pășit în fuzio, am simțit ce mi-au spus Sfinții Părinți: vei fi a pietrei. Vei face tot ce dorești, dar parte din dorințe sunt ale ei.

Și nici că mi-a păsat. Piatra mă asculta, mă ocrotea, îmi dădea o altfel de singurătate. Fusesem singură de una singură. Acum nu mai eram.

Firește, nu-l vedeam, dar la ce mi-ar fi fost de folos? Îl simțeam și-i auzeam gândurile. Simțeam masa pietrei lui, cum pliază și unduiește spațiul, cu iscusință, să vină mai aproape. Și nu-mi părea rău. Știam că sunt doar eu în cochilia mea.

Și el a zis: mă cheamă Cruz.

Iar eu am zis: mă cheamă Lil.

S-a mișcat prea iute, nerăbdător. A trecut ca o stea căzătoare pe lângă mine, la o mie de kilometri, și piatra lui sticlea stins în lumina Soarelui depărtat. Asta abia vedeam prin pasta sticloasă de fuzio, care străvezie fusese întâi, iar acum din ce în ce mai tulbure.

Dar eu știam ce-mi spune duhul pietrei mele.

Adulmecam gândurile aceluia, rămase în urmă, îi ghiceam drumul. M-am luat după el, după firele de teamă scurse din piatra lui. Și el mă striga pe nume. Iar eu mă ascundeam, pentru că nu-mi păsa de el atunci.

Eram curioasă, eram într-un anume fel pe care nu-l știam.

Piatra mă strângea, ocrotitoare, plină de singurătate blândă. Dar mai era ceva după care tânjeam și care mă ardea și care venea din vremea când eram din carne…

Pe Pământ mă ardea. De-aceea am plecat aici, sus, în piatră. Acum simțeam cu totul altfel. Și singurătatea, vâscoasă ca mierea, care-mi încleia dorințele. Stai, nu te duce… zicea piatra.

De-altminteri, eu însămi gândeam asta, căci nu doream să pierd ce căpătasem renunțând la carnea mea. Dacă voiam, aș fi putut să plec de lângă Soare, pentru totdeauna.

Dincolo, între stele, aș fi cunoscut pustia desăvârșită. Dar, simțeam atunci, pustiu, fără nimic… Doar întuneric dens, de plumb… Singură, rostogolindu-mă prin spațiu, în frig și întuneric, inertă… Nu-i tot o moarte? N-am murit?

Mi-ar fi rămas gândurile, dar ce-s ele dacă nu se reflectă într-o oglindă…

Mi-a fost rușine să-mi mărturisesc că nu mi-e destulă singurătatea singură. Și i-am zis: sunt în urma ta. M-a năpădit tristețea că m-am dat de gol. Iar piatra mă strângea grijulie și-mi intra mai adânc în carne, în sângele gros ca melasa.

Și el a zis: sunt înaintea ta. Apoi a venit lângă mine, s-a răsucit și și-a schimbat calea, doar ca să mă ajungă și să mă audă și să mă vadă mai bine...

Eu trebuia să aștept mult până la somnul litostazei, el mai avea puțin. Cum să nu te miște asta... Și i-am zis: curând vei fi al pietrei pe vecie. Și n-o să mai știi să-mi vorbești, să mă vezi, să mă auzi.

Iar el mi-a zis: și tu vei fi acolo.

Și eu i-am spus: da, dar nu-mi va mai păsa decât de sihăstria mea. O să fim amândoi două pietre și-atât.

Atunci a făcut ceva de necrezut. S-a prins de mine, simțeam piatra mea cum se atinge de el, scrâșnetul rocilor ce se spărgeau la suprafață, cum se risipeau fărâmele lor într-un siaj, în urma mea. Vreme de ceasuri am stat lipiți și din noi amândoi țâșneau cozi strălucitoare de praf, nisip și gheață. Iar cozile se împleteau într-una. Și plăcerea noastră era imensă, depășind hotarele stelelor...

Și el a zis: n-ai cum să mă mai uiți acum.

Știam că pot să-l uit.

Dar nu voiam asta...

7
Tomas Isahagian

Simțea mici hurducături, pe măsură ce Ola, Simone și Ville se chinuiau meșterind ceva sub el.

„Ce vor să facă, se întrebă. Ce moșmondesc ei acolo?” Era din ce în ce mai convins că totul e demență. O intoxicație, cel mai probabil. Din fermele hidroponice scăpase un spor, un gaz, ceva care le alterase conștiința. Oliver, Martin și Dunna erau pesemne morți sau rătăceau cuprinși de nebunie prin galerii. Vii sau morți, pentru el era totuna.

— E gata, îl auzi pe Ola. I-am pus *roatele.*

Mi-au pus „roatele”, se crispă Tomas. Subtilitățile graiului finnorthsym. Ce vrea să însemne? Ce renghi au mai inventat? Oarecum ciudat, odată împăcat cu ideea că toată lumea s-a

scrântit, Tomas începu să se simtă cumva protejat. Cu răbdare și îndemânare, se știe, nebunii pot fi convinși să se comporte într-un fel sau altul. Dar adevărul era că niciodată nu mai avusese de-a face cu așa ceva.

— Încearcă să comunice cu noi! Țipă Simone. Primesc un mesaj pe consolă.

Masa de care era legat alunecă ușor într-o parte. Pașii celorlalți doi plescăiră pe pardoseală.

— Ce zic?

— Ăăă… Ne-au trimis o poezie…

Delirul nu mai putea fi oprit. Tomas încercă legăturile, smucindu-se, și masa alunecă iar. Chiar n-avea nicio șansă să scape așa.

„Așadar, i-au pus roți”, gândi. „Asta tot meștereau pe dedesubt. Dar de ce? Să mă plimbe prin coridorul A, vezi bine.”

Cu intonație surprinzător de plăcută, Ville citi de pe consolă:

Atât de fericiți în Ceruri, ei, stăpânii lumii,

De Creatorul lor s-au îndepărtat, nesocotindu-i voia,

Doar pentru că li s-a oprit un fruct.

Spre-această răzvrătire cine oare i-a împins?

Doar infernalul șarpe, ce cu-a sa viclenie,

Mânat de răzbunare și invidie, a amăgit

Pe-a omenirii mamă,

Trufia când l-a izgonit din Rai, cu toată gloata-i

De îngeri răzvrătiți, cu al căror ajutor spera să se înalțe întâiul, printre cei asemeni lui,

La fel cu însuși Preaînaltul,

Dacă! Se va împotrivi; și aspirând

La tronul și domnia sfântă,

Nelegiuit război stârni în Ceruri

Și luptă în zadar, căci Atotputernicul

Potop de flăcări azvârli din Ceruri

Și-l aruncă arzând

Spre-adâncuri fără fund, să zacă în lanțuri ferecat și-n focul caznei,

Pe cel ce-a cutezat să-nfrunte pe Atotputernic.

De nouă ori răstimpul ce măsoară

Ziua și noaptea pentru muritori,

El, cu cumplita-i hoardă[2]*.*

---

[2] Compania Republicană de Securitate.

Glasul fără ecou părea să se zămislească direct în mintea lui Tomas, ca o a doua voce interioară, dominantă și acaparatoare.

— Ce naiba vor să transmită cu asta?

— Nimic, bodogăni Ola. Nu înseamnă nimic. Doar o bălmăjeală fără sens. Vor să ne abată atenția de la...

— Visează! Le strigă Tomas. Visează. Cineva, unul din ei, poate-a fost cândva poet sau literat. De la ce să vă abată atenția? Întrebați-l pe Braille!

— Braille e izolat, îi răspunse de departe Ville. Și n-are canal de comunicare cu litostazicii. Cel puțin acum nu mai are.

Îi auzi apropiindu-se. Pașii monotoni nu sugerau nimic bun, dar nicio amenințare iminentă.

Au pus roți mesei ca să mă deplaseze mai ușor la alveolele de fuzio. O soluție complicată, minți obosite. Era mai simplu dacă mă cărau pe brațe. Sau mă forțau să merg, legat de mâini, împungându-mă cu niște furculițe. Un grup de smintiți, agitând tacâmuri, debitând prostii cu o viteză care l-ar face invidios pe Braille. Care din ei conduce? Ola, în niciun caz. Simone sau Ville? Simone.

— Ville, ascultă-mă...

Simți masa mișcându-se. Deasupra lui, chipul mohorât al femeii.

— Ascultă tu, mai bine, zise ea. N-am vrut asta. Dar trebuie să intri în fuzio și-o vei face, indiferent ce spui. Dacă nu, suntem condamnați.

În vreme ce-i vorbea, îl împingea spre ieșirea din sală, spre coridorul A. Urma să-l ducă la infirmerie, să-l injecteze. Îi vor administra și-un drog, fie să-l adoarmă, fie să-l liniștească, să nu se mai opună. Apoi îl vor dezlega și-l vor pune în alveola de piatră. Dar planul lor avea un punct slab: acolo nu încăpeau mai multe persoane. Doar el, conștient, putea coborî să-și fixeze pinii cămășii fuzio, tuburile de oxigen, să comande inundarea alveolei cu pasta de clincher. Și-apoi să moară, a doua oară. De data asta pentru totdeauna.

Întâi liniștea... Atât de adâncă, atât de împlinită încât, după o vreme, vuietul sângelui din vene devine insuportabil. Ca și cum o cascadă s-ar vărsa în urechile tale. Vine apoi freamătul cărnii înecate în pastă. Scâncetul celulelor care se-mpotrivesc, teama,

panica, încremenirea, întunericul…

Dar nu.

Nu te doare nimic. Nu te strânge nimic. Îți miști degetele, mâinile, brațele și picioarele, îți răsucești gâtul și privești oriunde. Pasta e mai ușoară decât aerul, mai subțire decât o pleoapă, mai fină, mai luminoasă decât cea mai senină zi pe-o insulă din Caraibe.

Nu se întâmplă nimic.

Un amestec de licori psihotrope începe să-ți răsfețe terminațiile nervoase. Poți vedea prin piatră? Cu siguranță. Ochii, de obicei atât de plini de întuneric, revarsă acum o strălucire aurie care ajunge la capătul timpului. Ce vezi dincolo de timp e altceva…

Simți apăsarea pastei de clincher străveziu? E cea mai senzuală atingere. Un milion de orgasme, întinse ca untul pe felii de grosimea unei clipe. Mori de fericire, dar ai fi murit oricum, fără să-ți pese.

Nimic din cele știute nu se întâmplă.

Nimic, în afară de vise. Cât ai zăcut în fuzio, Tomas, așteptând ca piatra să-ți dizolve carnea, ai avut nenumărate. De la cele prevestitoare și limpezi, care-ți spuneau ce va fi în lume peste un an sau peste zece mii, la visele haotice, fără noimă, ori poate cu înțeles prea subtil pentru sărmana ta minte, prinsă în boțul cenușiu de piftie, mustind de fosfor. Vise amestecate, colindate de fericire și spaimă, inundate de foame și sete, dar care te împlineau, făcându-te să te simți mai sătul decât după un banchet opulent.

În piatră, nu se întâmplă multe. Doar carnea se topește, iar mai devreme sau mai târziu conștiința ta va afla că timpul nu există. Că vecia e singurul dat.

De-asta ai intrat, Tomas, în fuzio. Sătul de mizeria orașului, de singurătate, de cușeta în care dormeai – singura ta avere, de cartoful zilnic, jegul tarabelor înșirate pe străzi, de care te-agățai în amurgul prăfos al zilelor, amețit cu rachiu de tuberculi, privind în gol, ascultând zarva stinsă a celor din jur.

Un milion de ani de evoluție, îți spuneai în zilele alea, un milion doar ca să ajungem să murim cu tot atâtea gânduri în cap cât o libarcă.

Numai că acolo, în piatră, s-a petrecut ceva cu tine. Într-una dintre stările tulburi, nici vis, nici veghe, ai privit spre capătul

timpului. Sau așa ai crezut, că te uiți într-un puț enorm, de o lărgime colosală. Și pereți tapetați cu miriade de imagini, unele din trecut, cele mai multe din viitor. Iar mozaicul se prelingea în jos, spre fundul acelui puț, unde se contopea într-o pastă întunecată, din ce în ce mai întunecată.

Pentru tine, capătul ascundea o negreală dincolo de care nu se mai vedea nimic. Atunci ai știut că vei rămâne închistat în piatră zeci de ani, poate sute sau mii, pierzându-ți treptat umanitatea, contopindu-te cu piatra și, în cele din urmă, murind atât de încet încât… Încât.

Deodată, tocana, rachiul puturos, palavrele celor de lângă tine, leșinul din cușetă, munca searbădă, micile partide cu o femeie sau alta pe dealurile dimprejur, un film de duzină, muzica din căști, o carte seara, pe PDA, în trenul de navetiști alergând de-a lungul bulevardelor măcinate, cartiere de cușete și scuaruri sintetice, unele abandonate, altele îngrijite… Toate astea, ți-ai zis amețit de acel întuneric, toate astea sunt paradisul. Iar nemurirea nu-i nimic altceva decât infernul. Și, firește, ți s-a făcut frică.

Fuseseși în fuzio, câtă vreme oare? Două, poate trei luni, oricum, la limită. Te-au scos. Ai avut noroc fiindcă, spre deosebire de alții, erai într-una dintre peșterile clandestine, scăpate de furia stăpânirii, a milițiilor și corporațiilor. O săptămână ți-a luat să poți lega două vorbe și încă una să te porți cât de cât normal, ca și când piatra niciodată n-ar fi fost în jurul tău.

Dar știai, ți s-a spus. Piatra nu renunță ușor la ce a fost, vremelnic, al ei.

Gerti Novak

Când s-a trezit, o hologramă plutea peste masa de citit. Imaginea tridimensională a unei fete așa și așa, cu părul blond-închis, petrecut în două cozi strânse colac pe creștet. Ochii negri. Sau căprui, greu de spus. Și numele: Ada Nemes.

— Bună dimineața, frumoaso… căscă Gerti, întinzându-se sub pilotă.

Se dădu jos din pat, își făcu o cafea și se așeză la masă. Suflă primul fum al unei țigarete spre hologramă. Irizații mărunte explodară pe chipul fetei.

Așadar, Ada Nemes. De loc din Iezer. Pe undeva prin Ciscarpatia, într-o regiune cu statut neclar, disputată de câteva

corporații, dar mai degrabă în joacă. Inspectă istoricul zonei. Conflicte sporadice între milițiile locale, „umbre” și forțele private ale unor sucursale. Încăierări mărunte, mize mărunte.

Și totuși, în cazanul care fierbea la foc mic oamenii mai și mureau. Femeia dispăruse în urmă cu trei ani, prin zona unui fost lac de acumulare. Probabil că era deja moartă, poate îngropată chiar în mâlul de pe fundul bălții.

Peisajul din fundalul hologramei fusese localizat: creasta Iezerului Mare văzută dinspre Kurganul lui Tihomir, pe valea Privorodnei, lângă satul Gruiu. Locul în care și-a-nțărcat mutul iapa.

Începu să pună faptele în ordine: Cruz Webber, un nimeni cu trecut incert, atașat de femeia Ada Nemes, dispărută acum trei ani.

Notă în agendă: *Cine era Nemes. Ipoteză: Nemes a murit din pricina lui Webber. A omorât-o el? Cine?*

Continuăm... Webber a intrat în fuzio acum trei luni. A plătit prețul, lăsându-și averea corporației. Bârlogul care pentru ei nu face mai mult decât șiretul unui pantof de-al lui Drexler.

Continuă să scrie: *De ce a intrat Webber în fuzio. Ipoteză: legătură cu dispariția lui Nemes.*

Dar tipul era un dur, i se rupea lui de-o damă. Înseamnă că searbăda Ada a fost mai mult decât o oarecare. Webber amorezat. De ce nu. Văzuse chestii și mai ciudate.

Și iarăși: Nemes dispare din pricina lui Webber. El se îngroapă în Leverkusen. Supraviețuiește, tăvălește o armată de curve, e tot mai deprimat. Suge globo în neștire, înfulecă alge și cartofi copți. I se-arată că viața nu mai are sens și, într-un moment de cădere liberă, se hotărăște să dispară în fuzio. Sinucidere? Tortură? O eternitate de piatră, în care să se gândească la Ada. Oamenii nu sunt ciudați, ci foarte ciudați.

Mai departe. Se împrumută la un cămătar, pune și hogeacul, plătește Corporației. E plantat pe-un bolovan. Viața merge mai departe, chiar și-n piatră.

„Până aici e limpede”, își spuse. Toată construcția pe care o articulase în gând se-arăta cumplit de șubredă. Dar era convins că are, în linii mari, dreptate. De ce? Pentru că e Gerti Novak.

Își mai aprinse o țigaretă, se lăsă pe spate și porni fluxul de știri, ascunzând chipul femeii. Imagini și cuvinte prinseră viață deasupra mesei de citit.

O nouă prăbușire la sud de Toulouse. Masa asteroidului la impact: cinci sute de kilograme. O mie de morți. Mai multe detalii AICI.

Seceta din sudul Arealului Italic garantează o calitate de excepție a culturilor de cartofi, asigură producătorii calabrezi. Continuarea AICI.

Își mai notă câteva idei: *Variante de transport sigure Ciscarpatia – există așa ceva? Orbitele lui Webber în fuzio – North Symb.*

Răsturnă ranița pe masă. Dădu deoparte glockul și examină eticheta de pe butelca de Global. Era în termen. Scană codul de control. Află că fusese cumpărată de la o băcănie din Leverkusen, în urmă cu trei luni. La fel și celelalte. Asta putea să însemne orice. Că în urmă cu trei luni, Webber făcuse piața, de exemplu. Bravo lui, iată un om cu obiceiuri fine, bea globo, halește alge și agață parașute.

Ascunse cutia de bere în frigider, deschise butelca și bău direct din ea. Alcoolul îi arse plăcut buzele și limba.

Deschise cartea de hârtie. Era în englanti. Se numea *Vegetal,* și fusese tipărită în urmă cu vreo sută de ani. O poveste aiurită, cu un război între oameni și plante. „Până la urmă”, își zise, „au pierdut toți.” Poate-o va răsfoi odată, când n-o să mai aibă grija zilei de mâine. Asemenea relicve merită gustate atent, cu mintea netulburată.

Extrase o bancnotă din teanc. Fusese emisă de autoritatea Ciscarpatică. *Bilet de schimb comercial – 3 (trei) Taleri – Dep. Cisc.* Ceea ce-i spunea o dată în plus că Webber petrecuse ceva vreme pe acolo. Bun, i-ar putea prinde bine banii când va ajunge la destinație.

Papucul desperecheat îi confirmă ce știa deja despre fugar. Înalt, bine clădit, un nene care, în anumite condiții, poate fi chiar periculos. Mercenar, luptător în milițiile locale, cu Ada aia. Durul romantic. „Ce combinație proastă”, cugetă sugând din butelcă.

Lăsase la urmă foaia de carnet. O scană și în câteva secunde avu un răspuns: nu erau chirilice, nici rongo-rongo și nici vreun mesaj extraterestru. Doar simboluri astronomice și astrologice. Constelații, planete din sistemul solar, sateliți, formule matematice, diverse efemeride ce descriau numeric orbite de asteroizi. Webber putuse să-și aleagă piatra. După ce criterii? „Când l-oi prinde, dacă-mi mai amintesc, o să-l întreb.”

Stinse țigareta și-l apelă pe Drexler. Acela apăru imediat deasupra mesei de citit, de parcă atât ar fi așteptat.

— Hei, Gerti, ai vești?

— Dau o fugă în Ciscarpatica.

— Înseamnă că l-ai găsit?

— Până mâine o să știu locul, îl asigură Novak.

— Totuși, în momentul ăsta ai o pistă, presupun.

— Am mai multe. Dar nu pentru asta te-am chemat.

Sprâncenele lui Drexler se arcuiră.

— Ai nevoie de bani? De transport?

— Mă descurc singur, îl opri Gerti. Îmi trebuie efemeridele pietrei lui Webber.

Drexler râse.

— Glumești...

— Da. Te-am sunat doar ca să te amuz înainte de micul dejun.

— Gerti, ar trebui să știi că nu-ți pot da toate astea. E politica firmei. Confidențialitatea datelor, înțelegi? În plus, n-ai nevoie...

— Stop! Îl întrerupse Novak. Eu spun ce informații îmi trebuie sau nu. Dacă nu poți sau n-ai chef, vorbesc cu Speer-Leblanc, cum ne-am mai înțeles. Ceva îmi spune c-o să-mi dea dreptate.

Drexler privi în sus și se schimonosi. Nu era limpede dacă zărise vreo formă de viață atârnată de tavanul pe care Novak nu-l vedea sau doar îl scârbea ideea că un jägter oarecare – bun, dar jägter – ar putea vorbi așa, una-două, cu K. Speer-Leblanc.

— Nu încerca să mă intimidezi, Novak. KSL e o persoană prea ocupată ca să stea la taclale cu tine. Sunt dispus să te-ajut în niște limite, e interesul nostru să-l prindem. Dar să-mi ceri date care n-au nicio legătură cu vânătoarea ta aici, pe Pământ, e cam deplasat.

— Nu-ți rămâne decât să cauți alt vânător.

— Gerti... Aș aprecia dacă te-ai comporta ca un profesionist. Efemeridele au fost analizate încă din primele momente. Nu poți stabili, pe baza lor, locul exact al căderii. Nu mai precis decât am fi putut *noi* s-o facem.

— Pierdem vremea de pomană. Peste jumătate de ceas zbor spre Islanda. În mai puțin de două ore, voi gusta un coniac fin cu stăpânul tău. Sper că-și permite așa ceva.

Drexler se înecă.

— Un coniac... hahaha... un coniac cu domnul K... hahaha...

bomba mileniului… hahaha… chiar aș vrea să văd… Gerti, mă omori… hahaha…

Și, la fel de brusc, se opri, recăpătându-și chipul de om-important-în-slujba-unui-om-și-mai-important.

— Vino-ți în fire și fă treburile pentru care ești plătit, jägter…

Legătura se întrerupse.

Vorbele scuipate ca niște cuburi de gheață îl descumpăniră pe Gerti câteva clipe. Luă o dușcă. Alcoolul nu-l mai arse, ci îi încălzi pieptul și-i ridică gândurile în zbor.

Chiar se distrase labagiul, nu fusese o imitație de râs. Poate că Speer-Leblanc nu bea. Sau e chiar intangibil. KSL, cel mai bogat moș de pe Pământ, prizonier în propriul imperiu, pitit în buncărele Corporației. Aiureli. Firește, se ferește de nepoftiți. La urma urmei, Drexler are dreptate: un ins ocupat, cu timpul pe sponci.

Dar nu de asta s-ar fi împiedicat Gerti. „N-am de ales”, se gândi, „zbor în Islanda și dau buzna peste Marele Kotoi. Ciscarpatia poimâine.”

În vreme ce căuta o cămașă curată, masa de citit se activă cu un apel necunoscut. N-avea de gând să răspundă, însă legătura se făcu fără ca el să miște un deget. Un chip tânăr, cu ochi nefiresc de albaștri și părul alb.

— Gerti Novak, presupun, zâmbi sumar holograma.

— Cine mă-ta-n cur ești? Replică el.

— N-am avut încă plăcerea să ne întâlnim, continuă dialogul protocolar. Dar știu multe despre dumneata. Într-un fel, aș putea spune, te numeri printre ajutoarele mele cele mai valoroase. Sunt K. Speer-Leblanc. Vrei să-mi vorbești…

Ziua se anunța de-a dreptul interesantă.

Era chiar el? Părea un flăcăiaș, undeva între douăzeci și treizeci de ani. Ar fi însemnat c-a inventat fuzio prin adolescență, ignorând bucuriile pubertății. Absurd.

Ori poate avusese parte de niscaiva operații. Cum ar trebui să arate un stăpân al lumii? Unul care n-a mâncat cartofi mai mult de trei ori în viață și n-a pus gura pe globo. Ca o prună scofâlcită?

— Remarc uimire și reținere, Gerti. Nu e nimic în neregulă cu prezența mea aici. Te asigur că-ți acord întreaga atenție. Știi bine că avem un interes aparte pentru cazul Webber și tratăm

serios orice ne poate ajuta să-l… recuperăm. De altfel, în acest moment, Paul Drexler, executivul cu siguranța, are parte de o scurtă, dar utilă, sper, ședință de recalibrare. Vrei să iei loc și să discutăm resursele de care ai nevoie?

— Ești chiar Speer-Leblanc?

— Îți poți da seama din context. Așadar, ai cerut efemeridele asteroidului. Monitorizez îndeaproape orice are legătură cu subiectul Webber, așa că am asistat la conversația ta cu Paul. Mi-am permis să te chem și să mă asigur că asta vrei.

Chipul făcu o pauză. Îl privea pe Novak cu o expresie vagă. Amuzament, îngrijorare estompată, curiozitate? Altceva?

— Sunt dispus să-ți ofer aceste date, deși încalc o directivă majoră, instituită chiar de mine. Îți dau informațiile, cu o condiție.

Novak se pregăti să asculte vreo năzbâtie de bogătan, ceva ce el n-ar fi izbutit să facă în veci. „Ce-o fi-n mintea lor?”, își spuse și, fără să se ascundă, mai luă un gât din butelcă.

— Condiție: trebuie să mă convingi că ai nevoie de acele efemeride. Nu vreau argumente mecanice, Gerti. Lămurește-mă așa… ca de la om la om, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ca de la prieten la prieten, Gerti… Încerc să mă împrietenesc cu tine pentru că am nevoie și vreau să-mi fii de folos.

— Curioasă prietenie, domnu’ K.

— Așa-i, mi s-a mai spus. Hai, convinge-mă.

— Vrei să mă tragi într-o fundătură, să-mi arăți că am cerut mofturi. Mai bine să ne vedem fiecare de treabă. Caută-ți alt jägter.

— Vei renunța la caz când am să-ți permit, Gerti, spuse moale Speer-Leblanc, iar Novak simți un fior pe șira spinării. N-ai fost atent: vreau să mă convingi.

— Nu pricep. Ce vrei să răspund la asta? Și nu văd cum m-ai împiedica să mă retrag când am chef.

— Nu fi ursuz. Chiar țin să mă împrietenesc cu tine și să te ajut. Dar pentru asta trebuie să mă convingi. E atât de greu? Încearcă. Ai nevoie de efemeride.

„Sigur”, se gândi jägter, „dar stai oleacă să golesc butelca.” Ceea ce și făcu, pe îndelete, fără să risipească un strop.

— E simplu. Trebuie să mă pun în pielea lui. Ca să-l dibuiesc pe Webber, gândesc ca Webber. Știu tot despre el. Pe ce parte doarme, ce spune când râgâie în public, cu ce mână și-o freacă.

Trebuie să fiu Webber, iar zborul în piatră e doar o parte din el. Ghicesc lucruri noi la fiecare pas, la fiecare gând. Ești un tip deștept, știi că intuițiile n-au explicații. Nu-ți pot spune ce-o să aflu din traiectoriile alea. Dar *știu* că de-aici mă pot apropia de el.

Chipul celuilalt părea turnat în clincher. Nici măcar umbra unei expresii.

— Acuma, dac-am terminat cu împrietenirea, o să cobor să mai iau niște globo. Mi-a părut bine de cunoștință, domnu' K...

— Nu e nevoie, Gerti. M-am îngrijit de asta. Cineva te va aproviziona cu cele de trebuință pentru deplasarea în Ciscarpatica. Inclusiv... necesarul de alcool. Mâine pornești la drum.

— De ce naiba ești atât de sigur? Am lăsat cazul.

— În câteva minute vei primi bagajele și o înregistrare a efemeridelor. Am preferat varianta clasică pentru că uneori... cum să spun... îmi plac lucrurile vechi. Cred că sunt o fire conservatoare.

— Stai oleacă, făcu Gerti Novak. Ideea mi-a venit de dimineață și abia i-am spus lui Drexler. Nimeni n-avea vreme să vină din Islanda până aici, îi trebuia cel puțin o oră. Ești puternic, dar nici chiar așa.

— Efemeridele sunt stocate întotdeauna în locul cel mai potrivit... prietene. Pot să-ți spun așa, nu? Am bănuit că le vei cere. Și am vrut să știu exact cum gândești. De aceea te-am rugat să mă convingi. Tu nu calculezi, ci îți urmezi instinctul. Suntem atât de asemănători, dragul meu... Totodată, cumplit de diferiți. Îți mulțumesc pentru prietenie și regret că nu vom bea coniacul acela. Poate într-o altă viață, cine știe...

Speer-Leblanc afișă un surâs limpede și, înainte ca Novak să mai adauge ceva, legătura se întrerupse.

Credeam că le-am văzut pe toate, își zise Gerti.

Coborî în stradă.

Ceva mai târziu, dar nu mult mai târziu, se întorsese de la cumpărături, după ce-l mai ajustase o dată pe Leon ein-zwei-drei, care-l agățase la intrarea în bloc, așa, de sanchi. Acum fuma absent, admirând pe fereastră panorama grețoasă a orașului.

Soneria țârâi scurt.

Leon și gașca sau emisarul lui KSL? Parie pe a doua variantă și deschise ușa. În prag rânjea chiar Leon, ținând în brațe un sac de voiaj.

— Te-am iertat, băi mulă, rânji cu ambele buze sparte. Nu mi-e frică mie cât de jägter te dai. Ai un colet, puriule.

Îi aruncă sacul la picioare și făcu stânga-mprejur, îndreptându-se demn spre scară. Venise solo, semn de mare curaj. Sau fusese bine plătit.

Gerti se retrase în cameră. Avu simțământul unui joc subtil, întrecere sau încleștare, între el și Speer-Leblanc. Miza? Cine-l surprinde mai mult pe celălalt. Trebui să admită că, în momentul ăla, domnul K. Părea a fi în avantaj.

8
Tomas Isahagian

Cum se așteptase, îl duseră la infirmerie, împingând masa cu el cu tot, zgâlțâindu-l întruna pe micile neregularități ale podelei. Tavanul coridorului A, șerpuind în stâncă brută, luminat de lămpi pe-o parte și pe alta, îi părea culoarul condamnaților la moarte.

Odată ajunși, Simone desigilase trusa și, fără să stea pe gânduri, îl injectase, după ce parcursese rapid instrucțiunile.

— Zice că trebuie să intri în fuzio în cel mult douășpatru de ore de la înțepătură. Tomas, de-acum nu mai e cale de întoarcere.

Ba da. Putea să aștepte ca rinichii și ficatul să-i neutralizeze otrăvurile injectate. S-ar fi simțit foarte rău, dar ar fi îndurat orice suferință, numai să nu între din nou în piatră.

I-au despicat hainele cu o lamă și s-au chinuit să-l dezbrace. Se purtau prostește, stângaci, fără niciun plan. Să-i pună cămașa fuzio… Era un soi de combinezon. Și-au dat seama că nu-l pot echipa așa, legat.

— Trebuie dezlegat, se prinse Ola.

Făcură iar un mic consiliu. Ville susținea că Tomas, dacă ar fi eliberat, ar coopera fără probleme. Simone propunea să-l anestezieze și, după ce l-ar fi echipat, să-l vâre în alveolă. În schimb, Ola sugera s-o activeze pe Hedda. La urma urmei, era șefa expediției, ea trebuia să dea soluția.

— Lăsați prostiile, le-o tăie Simone. Litostazicii pot prelua în

orice clipă asteroidul și-atunci…

Să gonești cu o mie de kilometri pe secundă la marginea sistemului, spre nicăieri, fără un plan, fără o țintă, cu rezerve pentru decenii, dacă nu chiar secole… O croazieră aiurită, un hai-hui cosmic inutil, costisitor și complicat, în care Pământul a investit energii și resurse enorme, degeaba. Pentru că o mână de smintiți au acum controlul. Ce ironie…

De bună seamă se petrecuseră lucruri grave: schimbarea vectorului viteză, oprirea rotației, dispariția celor trei colegi, blocarea unor coridoare și module. Dar Tomas era sigur că oamenii din litostază n-au niciun amestec. Simone, Ola și Ville se comportau aberant.

Se resemnă, știind că nu li se poate împotrivi. Simone îl va droga. Or să-l echipeze, într-un fel sau altul, și-or să-l arunce în alveolă. După care îl vor îneca în clincher. Nici măcar n-o să între în fuzio, pentru că habar n-aveau cum să conecteze pinii cămășii. Va muri sufocat, în clincher întărit, transparent. Trupul se va mumifica și probabil va rătăci milenii prin galaxie.

Pentru că ei nu vor fi în stare să controleze asteroidul și nu se vor mai întoarce vreodată pe Pământ. Chiar dacă vor trezi după o vreme întregul echipaj, lucrurile or să stea atât de prost încât, mai mult ca sigur, nu-i va aștepta decât o agonie lentă.

Și atunci văzu limpede că singura lui șansă era să între în fuzio. Să se cufunde, în cele din urmă, în litostază. Măcar așa va fi una cu piatra și, piatră fiind, va asista, ca o consolare cinică, la dispariția lor. După mii de ani, Pietroiul va ajunge în preajma unui sistem populat de stranii și minunate ființe înzestrate cu gânduri. Vor reuși cumva să comunice cu el și cu ceilalți litostazici. Vor asculta povestea lor și le vor plânge destinul, rațiuni prinse într-o piatră menită să colinde universul până la capătul vremurilor.

Sau n-or să întâlnească pe nimeni. Vor rătăci singuri, șapte minți, șapte suflete zidite în carnea lui 9969 Braille. Până când se vor prăbuși pe o stea sau chiar într-o gaură neagră ori se vor evapora lent, cu întreaga materie a Universului, într-un nor de praf inert, fără gânduri, fără viață, fără nimic. Vor fi negreala din puțul nesfârșit pe care-l văzuse la primul fuzio. Întuneric desăvârșit, o plictiseală veșnică…

— Simone, ascultă-mă. Nu mă poți băga drogat în fuzio. Cine conectează pinii cămășii? Tu? Ola, Ville? O să mă-necați în

clincher, asta-i tot. Dacă intru, ajung în litostază mai iute decât crezi. Pentru că am mai fost odată în piatră și știu. Și nu vreau să mai știu.

— Ce spui, Tomas?

Se aplecase peste el. Îi vedea chipul neclar și-i simțea respirația, parfumul iute, aparte, de fruct exotic.

— Vreau să te-ajut, dar nu așa. Nu vă pot fi de folos în fuzio. Odată intrat în piatră, voi fi la fel cu ceilalți. Și nu știu cum o să fie mai departe. Mai bine mă omori acum și sfârșim circul. Mort fiind, o să mi se rupă de voi și de rest.

Ultima frază îl înveseli de-a binelea, căci drogul lucra perfect. Simți apoi că Simone se-agață de el, era deodată ușor, tot mai ușor. Stomacul îi urcă în gât, iar masa de care-l legaseră începu să alunece într-o parte.

Pietroiul își încetase rotația. Și ei pluteau.

Cruz Webber

În odaie era întuneric și cald.

Dormise zece sau douăsprezece ore fără întrerupere, fără vise, neîntors. Îl trezise foamea. O foame cruntă, ca o durere pe care nu putea s-o localizeze. Îi cuprinsese tot corpul și-l strângea într-o gheară de fier. Nu semăna nici pe departe cu fuzio, dar într-un fel simțea că le leagă ceva. Și nu foarte târziu înțelese că acel ceva este el însuși.

Fusese aproape de-a se contopi cu piatra, de a-i împărtăși puterea împietririi, iar acum redevenise om, cu toată puterea slăbiciunilor sale. Îi era foame și sete și, după ce aprinsese o mână de vreascuri în godin, căzuse lat încă înainte de-a ajunge la așternutul de paie.

Se sculă cu un singur gând: să-și vâre capul în găleată și să bea apa răcoroasă, dulce, până la ultima picătură. Dar când dădu capacul la o parte, amețit, înăuntru nu mai era decât de vreo două degete. O sorbi pe toată, cu noduri.

„Prea mult am zăcut, își spuse deodată înfricoșat, prea mult… Lil…”

Ajunsese când se crăpa de ziuă și-acum părea că stă să se însereze din nou.

Înainte de toate, se încredință că pentru moment e în siguranță. Ușa solidă de bârne era zăvorâtă. Iar singura fereastră, spre uliță, fusese astupată cu scânduri groase, printre care putea urmări tot ce se petrecea afară.

Merse în cealaltă încăpere, dar se întoarse să ia lampa, căci nu vedea mai nimic. Când fitilul începu să ardă tremurând, cercetă peretele din față și, dând la o parte un macat ros, scoase aparatul lui Achim. Părea o combinație între ceva antic, alimentat cu baterie chimică și o tabletă performantă. Îndată ce apăsă comutatorul, cutia metalică bâzâi stins. Atunci își puse căștile pe urechi și așteptă.

„A șasea noapte pe pământ… Undeva, poate chiar deasupra creștetului meu în secunda asta, Lil De Vries așteaptă să mă întorc. Lil De Vries… Și piatra e peste tot în jurul ei. Ca un pat. Ca o mamă."

Întoarcerea îl dăduse gata. Hăitașii se făcuseră nevăzuți, cercetând alte creste, alte păduri, alte cătune. Dar muntele se înverșunase să-l răpună pe el, cu tot dinadinsul. Copacii erau mai deși decât întâia oară, râpele mai adânci, frunzișul mai alunecos. Nu găsi niciun izvor, noroc că ploua fără încetare. Dacă ăsta putea fi numit noroc.

Iar înainte de căderea întunericului avu din nou o vedenie de spaimă. Căzuse în surplomba unui perete de piatră, epuizat de ultimul urcuș, ud până la piele, cerșindu-și măcar un minut de odihnă, câteva secunde. Chipul femeii de pe orbită se limpezise și-l ardea ori de câte ori se oprea, obligându-l să mai facă douăzeci, cincizeci de metri, fie și în genunchi. Dar veni un moment după care trupul lui nu mai răspunse la niciun stimul.

Și în vreme ce-și trăgea sufletul, luptând să nu-și piardă cunoștința, văzu: palma cu care se sprijinise de peretele stâncii pâlpâi de câteva ori, de parcă ar fi fost pe cale să se-aprindă, și în câteva clipe dispăru cu desăvârșire. Se holbă la propria mână, incapabil să reacționeze, iar mâna dispăru lent până la cot, topindu-se. În locul ei înainta o excrescență a pietrei înseși, de aceeași culoare, care în câteva clipe urma să-i atingă umărul.

Atunci se smulse dezmeticindu-se și căzu pe spate, în noroi, horcăind. Și în secunda cât își ridică brațul în dreptul ochilor, ca să alunge vedenia, coșmarul se stinse. Rămase multă vreme nemișcat, lăsând ploaia rece să-i spele fața, să-l dezmeticească. Piatra mai venise o dată după el.

„Cât poate să reziste în fuzio, câtă vreme va mai fi destul din

ea însăși încât să-și aducă aminte de mine? Cât trecuse de când… Să vedem…”

Dar nu putea socoti nimic acum, toate gândurile lui treceau prin căștile din care aștepta un sunet, un semn. Se scurseră așa zeci de minute, un ceas, apoi două. În cele din urmă, se ridică amorțit și se mișcă prin încăpere. Găsi într-o ladă câțiva cartofi încolțiți, moi. Înfulecă unul cu coajă cu tot, fără să-i pese de amăreală. Apoi se repezi din nou la căști.

Și tot nu venea nimic din spațiu. Deznădejdea îl cuprindea treptat, cu fiecare oră de tăcere, ca piatra. Singura scăpare ar fi fost ca ei să fie acolo, la celălalt capăt al tunelului săpat de aparatul lui Achim prin straturile de beznă dintre el și nava pitită printre asteroizi. Nu venea nimic din întuneric.

Adormi descoperind același vis.

Era a doua sau a treia săptămână de fuzio. Piatra îl primea, simțea asta în durerea slabă, pe care cămașa Corporației o stingea treptat, dar mai ales în gânduri, în indiferența care creștea în el, pentru tot ce existase înainte. Peste încă tot atâta vreme, avea să-și amintească vag, din ce în ce mai tulbure, cine fusese, în ce viață, unde trăise în toți acei ani, însă ce mai însemna pentru el cuvântul „ani” … Un sunet scurt, ascuțit, care ar fi avut cândva un înțeles. Acum îl pierdea.

Dar încă mai era el, recunoscându-se. Știind încă, simțind clar de ce își dorise atât de mult fuzio, ce-ar fi fost în stare pentru asta, ce aștepta. Până când prefacerea urma să se desăvârșească atât de adânc încât avea să pară că nici n-a fost vreodată prefacere, ci firea dintotdeauna a lucrurilor. Încă mai privea stelele cerului, rotindu-se în jurul său, înțelegea ce e cu ele. Înțelegea și ce e cu el, fiind martorul propriei evoluții. Și chiar un martor al martorului, de asemenea el însuși.

Dar odată curse toate astea…

Mai poate spune o făptură fără moarte „demult”, „odinioară”, „altădată”, „ieri”? Știe nemuritorul ce-a fost începutul, ce va să fie cândva sfârșitul? Ori sfârșește mereu începuturi fără număr, începând un sfârșit după altul, mereu. Care sfârșit? Ce început? Ale cui?

Piatra îi lingea rănile vieții trecute. Cicatricele, atât acelea ale trupului, cât și cele interioare, nu mai puțin dureroase, făceau coajă, deveneau rozalii, se netezeau cu totul, dispărând una

după alta. Nu-și mai simțea păcatele grele decât ca greșeli copilărești. Iar loviturile altora nu erau mai mult decât niște pozne.

Până și… Nu, Ada din el nu se vindeca.

El aluneca posac în nemurirea pietrei, iar Ada putrezea pe undeva, sub pământ, în vreun munte. O fată în inima rece de munte. Într-un fel, își căpăta și dânsa, după legile firii, trupul mineral…

Și, pe la începutul celei de-a patra săptămâni, poate, căci timpul devenea din ce în ce mai greu măsurabil, de piatra lui se apropie neverosimil o alta, la treizeci, patruzeci de metri, tulburându-i nepăsarea. Trupul unei femei, purtând cămașa fuzio, era fixat în clincherul alveolei, pe fața dinspre el a asteroidului.

Deodată se trezi. Un glas îi vorbea la ureche.

Achim, spuse vocea din căști, *ce faci, frățioare, o freci la rece, lângă sobă?*

Și adăugă vesel, adresându-se altuia, de lângă el:

Țăranul ăsta s-a făcut muci cu zemurile lui și-a adormit pe aparat. Merda de merda!

Webber sări în picioare. „Cien.”

Își simți gura uscată ca iasca, incapabilă să scoată un sunet. Apoi se așeză la loc, liniștindu-se.

Achim, spuse Cienfuegos, *nu te văd bine, mârlane. Dacă află șeful că-i consumi bateriile de-a-n pulea…*

— Cien… șopti Webber.

Vreme de câteva secunde lungi, nu mai vorbi nimeni.

Cruz, spuse în sfârșit Cienfuegos, *tu ești, ticălos bătrân? N-ai mierlit?*

— Nu, n-am mierlit, portugan corcit cu șerpii. Asta te miră?

Ce vrei să spui? Făcu celălalt și – culmea – mirarea lui părea sinceră. *Achim e prin preajmă?*

— Nu chiar… Să zicem că o vreme n-o să poată fi contactat.

Dialogul căpăta aerul unei șuete în pauza de masă.

— Cien, zise abrupt Webber, Achim a vrut să-mi ia gâtul. Nu așa ne-a fost târgul.

Portuganul amuți din nou, câteva secunde.

Habar n-am despre ce vorbești, bătrâne. Unde e el acuma? I-ai făcut felul?

— Nu sunt atât de prost să iau o viață de-a „umbrelor”. Am destule pe cap și-așa.

Dacă-i adevărat ce spui, o să avem noi grijă de el. Ai marfa?

— Dă-mi-l pe Bussier, forță Cruz.

Auzi limpede în căști oftatul portuganului, urmat de câteva șoapte care oricum nu erau pentru el.

Moșule, Bussier nu-i aici. E dus la târg, pe Lună. Am rămas eu și Kwan, de șase, cu flyreiserul. Te-am întrebat dacă ai marfa. Care-i treaba?

— Am mutat-o, minți Webber. Nu discut altă învoială decât cu Bussier.

Și cu femeia ta cum facem? Orice întârziere e pe pielea ei, știi bine. Piatra…

— … nu te lasă cu una, cu două, îl îngână Cruz. Mai bine s-o coborâți cu întârziere decât să n-o coborâți deloc.

Dar parcă își răsucise un cuțit în măruntaie când spusese asta.

Nu mai suntem camarazi? Râse Cienfuegos.

Râsul ăla care-i făcuse imuni la gloanțele cu memorie, poreclite „așteaptă și trosnește”.

— Nu-i vorba de-asta, râse prefăcut și Webber, cu ultimele puteri. Doar că treaba-i mai nasoală acum decât prima oară. Și nu vreau să mă târguiesc la mâna a doua. Ajută-mă, porc de câine!

Puse toată frăția lor de sânge în acest „porc de câine”. Cien se înmuie.

Bine. Uite cum facem. Închide mașina, să nu prăpădești sursa degeaba. Și-așa ai avut noroc că Achim ți-a dat-o pe tavă, fără codări, pe frecvență…

— Apoi? Făcu Webber.

Apoi te culci la loc, să nu crăpi. Se simte de la trei sute de mii de kilometri că ești dărâmat. Ne reîntâlnim peste șase ore, tot aici. Să dormi iepurește. Deschizi mașina și-aștepți. Te strigăm noi.

— Dar Bussier? O să fie de față?

Poate că da.

Vocea se stinse cu un pocnet ușor. Abia atunci simți din nou cât e de obosit.

La început se priviseră, cât le îngăduia amestecul de clincher și piatră, care deja se opaciza peste ei. El nu era sigur câtuși de puțin că ea îl observase, că trăiește sau n-a supraviețuit asprimii fuzio, că și-a pierdut cunoștința ori a intrat de mult în litostază. Dar după numai câteva secunde, simți că-l văzuse, așa cum simți că un om de departe se uită la tine, chiar fără să-i zărești pupilele. E presiunea privirii.

Orbitele îi apropiaseră fără să-și dea seama, la zece-cincisprezece metri unul de celălalt, păstrându-i, cu totul neverosimil, în aceeași poziție. Alveolele lor pâlpâiau uneori, respingând ploi de micrometeoriți. Atunci păreau alcătuiți din scântei și chipurile căpătau trăsături de lumină, mai multe decât cele pe care le dezvăluiau razele Soarelui ori Luna, Pământul, stelele...

Cum se petrecuse? Cât avea să dureze?

Părea că sunt abia la început. O forță de atracție, alta decât gravitația, împiedica pietrele să se despartă, încremenindu-le într-o pereche stabilă, poate eternă. Un cuplu rotindu-se lent în spațiu. Distanța dintre ei continua să se micșoreze, până se opriseră față în față, la mai puțin de doi metri. Atunci văzu că e o femeie tânără, nu cu mult mai tânără decât el. Chipul ei arămiu avea o expresie blândă, iar părul, dacă va fi fost întâi galben ca paiul, era acum acoperit aproape în întregime de pudra vânătă a rocii. După cum arăta, intrase în fuzio de curând.

Ești bine? Vorbeau ochii lui, repetând. Voia să știe dacă pe ea încă o mai chinuie durerea începutului.

Nu... îi răspunse ea la fel.

Și atunci o lacrimă îi sticli în colțul ochiului, o lacrimă din apa care încă mai alcătuia o foarte mare parte a trupului ei. Lacrima care te seacă...

Cumva, piatra le supse gândurile și le transmise prin eter, ca pe niște unde.

Sunt Cruz...

Sunt Lil...

Se trezi speriat. Cât timp trecuse?

Încă nu pătrundea soarele prin crăpăturile pereților, ci doar o lumină foarte slabă. Dar și așa se temu că a dormit prea mult. Trecu dincolo, își puse căștile pe urechi și porni mașina. Cutia își reluă bâzâitul monoton, însă în căști nu auzea nimic altceva.

După un timp, simţi că încrederea îi slăbeşte din nou.

Apoi înjură şi pipăi cu degetele, în spate, unde firul se conecta la maşină printr-o mufă rudimentară. Poate că ieşise din locul ei, când se ridicase. O mişcă uşor. Imediat auzi un pocnet şi glasul lui Cienfuegos.

Webber... Cruz Webber... Răspunde...

— Sunt aici, Cien, răspunse. Sunt aici.

Credeam c-ai fost deştept şi-ai fugit. Un tip tare n-ar da marfa din mână pe-o porumbiţă de piatră...

Cruz îi auzi pe ceilalţi grohăind înfundat.

— Ce-ai pentru mine? Zise.

Bussier vrea să-ţi vorbească.

Nu se întâmplă nimic vreme de un minut. Se întrebă dacă nu cumva a pierdut contactul.

Webber! Se răsti apoi o voce aspră.

— Sunt aici. I-am spus lui Cien...

Gura! Făcu Bussier. *Mă doare-n cur de spovedaniile tale, băiete. Ce-ai făcut cu omul meu?*

— A trebuit să mă descotorosesc de el. Voia să-mi facă felul şi s-o şteargă cu marfa. L-am şifonat, dar e teafăr.

Celălalt păru că-i cântăreşte vorbele.

Minţi, Webber. Îmi ştiu bine oamenii. Niciunul din ei n-ar face asta.

— Crezi că mint? De ce? Ce-aş avea de câştigat?

Poate te-ai răzgândit şi vrei să păstrezi tot. Poate doar îţi place sângele. Cien mi-a povestit despre tine.

Cruz simţi o urmă de ezitare în glasul ca un fierăstrău. Trebuia să lovească.

— Nu fi prost, Bussier! Pierzi vremea legând o tâmpenie de alta, iar marfa te-aşteaptă aici. Când o să-ţi revii? Cine ştie, poate în cele din urmă reuşeşti să mă scoţi din sărite şi chiar mă răzgândesc...

Aproape că putea să-i vadă pe toţi holbându-se în spatele şefului, fără să scoată un sunet, ca să nu-l înfurie şi mai tare. Webber se temu că a forţat prea mult.

Ai patru coaie, băiete, zise în cele din urmă Bussier şi toţi suflară uşuraţi.

Dar nu uita nicio clipă că eu te ţin strâns de toate patru.

— Nu uit, răspunse Cruz.

Poate nu m-am ocupat destul de educaţia ţăranului. Dacă a

fost nepoliticos cu tine, dăm la spate, ca-ntre bărbați, și ne vedem mai departe de afaceri. Fără pizmă, ce zici?

Webber fu de acord.

Zici că ai marfa. Atunci trecem la etapa a doua. La noapte Cien o să vină s-o ia. Pe urmă ne ocupăm de femeia ta. Asta dacă mai ești hotărât s-o coborâm. Mie mi-e totuna.

— Așteaptă, zise Cruz. Mi s-a părut c-am auzit ceva afară.

Avea nevoie de câteva secunde, să evalueze situația. Iar Bussier nu trebuia să-i simtă disperarea. Își scoase căștile și așteptă. Pe urmă reveni.

— Nu era nimic. Șefule, planul tău nu mai face două parale. Mi-ajunge că era să mă frig o dată. Cine-mi garantează că nu mă faceți de data asta? Până și Cien poate…

Webber…

Mieros, glasul „umbrei” picura acum mai multă otravă.

Asta ți-o iert, fiindcă nu mă cunoști destul, pulică. Dar ți-o iert o singură dată. Avem o învoială. Dacă aș cădea acum într-o gaură neagră tot nu mi-aș călca vorba. E valabil și pentru Cienfuegos și pentru toți oamenii mei.

— Achim e tot de-al tău, Bussier. Fără pizmă, cum ziceai. Trimite-l pe Cien cu Lil De Vries, iar el se întoarce la tine cu marfa. Treaba se rezolvă mai iute și toată lumea e mulțumită. Ce zici?

Trecură câteva zeci de secunde până când celălalt vorbi iarăși.

Prea bine. Mergem cu planul tău. Asta înseamnă că te vom căuta peste două zile. Webber… Mă aștept ca și în partea ta totul să meargă uns. Altfel vă smulg capetele de pe umeri, ție și femeii tale, și mă ușurez în ele.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, șefule… murmură Cruz.

9
Tomas Isahagian

În primele clipe îl sufocase panica.

Lipsa gravitației. Reflexul căderii nesfârșite. Apoi se liniști. În imponderabilitate, ar fi fost imposibil să-l împingă spre alveolă și n-ar fi reușit s-o inunde cu clincher. Desigur, rotația Pietroiului putea să înceapă oricând. Sau niciodată.

Simone încă era prinsă de el. Îl îmbrățișase cu putere și nu

părea că are de gând să-i dea drumul. Masa se rotise cu câteva grade, astfel că acum putea să vadă întreaga infirmerie. Ola se agățase de un aparat complicat, fixat pe perete. Pe fața lui se citea o groază cumplită. Ville plutea nestingherit, rotindu-se pe o traiectorie curbă, spre consola de lângă ușa coridorului.

— Ville, strigă Tomas. Agață-te de consolă și activează-l pe Braille! Altfel n-avem nicio șansă. Simone, încearcă să-mi desfaci legăturile...

— Ville, nu atinge consola!

Ea se dezlipi de Tomas și-și făcu vânt către ușă. Masa prinse să oscileze haotic, deplasându-se spre capătul opus al infirmeriei. Tomas privi neputincios cum Simone încearcă să ajungă la consolă înaintea lui Ville. Un balet straniu, întortocheat și smucit se desfășura la câțiva metri de podea. Dând din mâini și din picioare, femeia nu făcea decât să plutească lent înspre ușă.

Tomas trecu pe lângă Ola, care ar fi putut să-l oprească și să-l dezlege, dar era pietrificat de spaimă. Privea spre Simone, palid, inert.

— Ola, prinde-mă!

Se mișca lent prin fața lui și știu că, dacă celălalt nu reacționează în câteva secunde, va izbi unul dintre pereți, ricoșând spre centrul camerei. Acum vedea din nou tavanul și deodată simți o smucitură. Masa se balansă de câteva ori. Reuși să-l vadă pe Ola cum se chinuia să-i desfacă legăturile de la picioare.

— Trage-mă, îi spuse potolit. Dezleagă-mi întâi mâinile.

În cele din urmă, fu liber. Se împinse în masă și ajunse pe tavan. Acolo, agățat de o plafonieră, analiză rapid situația. Simone mai avea câțiva metri până la consola unde Ville deja lucra cu o mână, ținând picioarele rășchirate caraghios. Tomas își făcu vânt spre Simone, s-o împiedice. Și, pe când plutea în lungul infirmeriei, printre fiole și drajeuri ivite cine știe de unde, auzi o voce minunată.

— Am inițiat procedura de activare pentru Hedda Thorvalds, Ville.

— Mulțumesc, Braille.

— Anulează procedura! Zbieră Freitas, zbătându-se ca un mamifer greoi, furios. Și dezactivează-te imediat!

— Îmi pare rău... Activarea este ireversibilă. Iar ordinul tău îl

contrazice pe cel al lui Ville. Nu pot să mă dezactivez decât dacă el confirmă, Simone.

Neutru, calm, parcă ușor nedumerit. „Bravo, amice”, îi spuse Tomas în gând, exact când o ajungea din urmă pe Simone.

— *Am repornit rotația,* adăugă Braille la fel de liniștit.

Încet, ca în vis, alunecară toți spre podea.

— *Simone, parametrii fiziologici indică o stare de surescitare periculoasă. Îți recomand odihnă...*

— Imbecililor, icni ea, ghemuită lângă ușă.

Prudent, Tomas comandă deschiderea spre coridorul A.

— Ar fi bine să nu mă urmăriți, spuse sărind peste Simone.

Ieși pe culoar și-o luă la fugă spre puntea de navigație.

Gerti Novak

Câteva ceasuri după ce Leon îi zvârlise sacul de voiaj, la ora când cafenelele se umplu de oameni cumsecade și familiști pe deasupra, dispuși să cheltuie ceva pe-un pahar de rachiu și un blid cu mâncare, Gerti își făcu apariția într-o bodegă din Montmartre. Avea renumele unui loc cuminte, în care nu se întâmplă nimic.

Și chiar nu se întâmpla. Trei domni la vreo cincizeci de ani, funcționari în vreo firmă oarecare, se sprijineau de bar și sugeau din țoiuri mici varietăți franțuzești de globo. Câteva mese erau ocupate de alți cetățeni, cu vârste incerte, care dădeau gata tocănițe de cartofi și gâlgâiau vin sintetic, vorbind potolit.

Gerti se așeză la o masă dosnică, trânti ranița alături și se puse pe așteptat, bând cu privirile pierdute cine știe unde. Poate în sine?

Dar după vreun sfert de ceas, se ridică, plăti la bar, apoi se îndreptă grăbit spre ieșire, consultându-și nemulțumit ceasul. În clipa când dădea buzna afară, se ciocni de un alt bărbat care ieșea și el.

— Îmi pare rău, se scuză Gerti în finnorthsym, trecând mai departe, fără să se uite îndărăt.

Se grăbi, clătinând din cap, să cotească după primul colț, pierzându-se pe urmă într-un gang. Acolo, în întunecimea veche de patru secole, se opri și se sprijini de un perete, aprinzându-și o țigaretă. Scoase din raniță un dispozitiv de urmărire, îl calibră pe propria poziție și-l activă pe țintă, pregătit să se plictisească. Spre nedumerirea lui, ținta o pornise însă la drum, mai devreme decât se așteptase. Așa că se puse din nou în mișcare.

După câteva minute, semnalul se stabiliză într-un bloc de locuințe, la unul dintre etaje. Intră precaut în hol. Avea trei posibilități să ajungă la țintă: cu liftul, pe scara de serviciu sau pe cea de incendiu, agățată de unul dintre pereții exteriori. Alese soluția din urmă, deși scările fără platforme îi păreau făcute doar pentru smintiți. Simțea că îmbătrânește.

Scara de incendiu ducea direct pe acoperiș, dar asta nu-l deranja prea tare. Odată ajuns sus, căută în raniță o pompiță antică de ulei și stropi din belșug balamalele ușii de la casa scării. Apoi coborî fără zgomot, prin întuneric, spre etajul la care se oprise ținta. Chiar înainte de-a ajunge la locul cu pricina, scoase glockul și spuse șoptit, de data asta în englanti:

— Ridică mâinile... Încet...

În fața lui, dar cu spatele, pândind scările și ușa liftului, aștepta bărbatul de care se izbise la ieșirea din bodegă. Ședea ascuns, cumpănind în mână un pistolet mic, o jucărie nasoală în lupta de-aproape.

— O să-ți iau păpușica dintre degete. Să nu faci vreo prostie. Așa... Întoarce-te, să ne vedem mai bine. Cuminte băiat. Mie-mi zice Gerti Novak. Nu-ți mai aduci aminte de mine, dar ne-am întâlnit odată, la Milano. Eram în tabere diferite, nu ca acum, prieteni buni. Așa-i, Haffan?

— Am știut că m-ai marcat ca țintă, la bodegă. Cum ți-ai dat seama că m-am prins?

— Hehe, râse Gerti fluturând amabil glockul, secretele astea nu se spun, se fură. Dar de ce vorbim în hol și nu mergem la tine?

Apartamentul, două camere, hol generos și bucătărie pe-o latură a sufrageriei, cu tot soiul de gadgeturi sticloase, părea aranjat într-o navă spațială de lux. Tipic pentru un bărbat singur, cu preocupări vag intelectuale și serviciu searbăd, dar liniștitor pentru ziua de mâine. Un HoloTV uriaș împodobea peretele dinspre dormitor, iar din hol, un corp de bibliotecă gemând sub cărți, majoritatea cartonate, incrustate cu gust, în culori pastelate. Acolo, în deplină armonie, se odihneau statuete perfect echilibrate, reînviind liniștea vibrantă a Antichității. „O mică avere”, aprecie Gerti, cu glockul țintind între omoplații celuilalt. Un colecționar de rarități, un împătimit al lucrurilor vechi, de demult, de când lumea era lume, nu un vârtej de praf.

— Haffan Ben Hasan, fostă „umbră”, acum funcționar de

bancă. Cine-ar fi crezut? Frumos apartament.

Își dădu drumul într-un fotoliu, adulmecând un cocktail încropit de gazdă.

— Ar fi pierdere de vreme să te întreb cum mi-ai luat urma.

— Într-adevăr.

— Ce vrei? Milano s-a dus, pentru mine-i un capitol închis.

— Liniștește-te, Haffan. N-am venit să-ți fac felul. Am nevoie de tine viu.

— Să ce, jägter? Să-i sifonez pe ceilalți? Nici chiar tu nu ești așa de nebun.

— Așa-i, admise Gerti. Iartă-mi manierele. Am dat buzna fiindcă sunt în mare criză de timp. Am nevoie de-un serviciu simplu pentru o „umbră”: să-mi citești niște efemeride.

Scoase din raniță lampa de citit și proiectă o hologramă plină de grafice, simboluri misterioase, linii și cifre.

— Un fuzio fugar?

— Îți merge mintea. Se vede și pe ce-i în jur. Dacă mă ajuți, rămânem prieteni.

— N-am de ales, dar îmi trebuie scule. Fără ele, nu pot face mare lucru.

Ca într-un număr de magie, Gerti extrase o pereche de ochelari și mănuși RV.

— Mă uimești, Novak.

— Da, sunt uluitor. Acum uimește-mă tu.

Petrecură un timp, în liniște deplină. Haffan răsucea holograma în fel și chip, ducându-și din vreme-n vreme mâna la obrajii acoperiți de floace negre. Atunci toate elementele se învârtejeau alandala și umpleau întreaga cameră.

— Nu-i complicat. Dar sunt niște chestii care-mi dau de gândit, spuse într-un târziu.

— Ascult.

— Orbita asteroidului are neregularități… regulate, ca să zic așa. Pe lângă alea firești, induse de plasa gravitațională a sistemului, apar modificări ciclice, după un anumit tipar. Ca să pricepi, respectivul a avut întâlniri cu alt asteroid, de masă similară sau un pic mai mare.

— Poți deduce efemeridele ceilulalt?

— Firește că nu. Fugarul era client Symbioottinen? Întreabă-i pe ei cu cine și-a împletit orbita.

Doar gândul că ar mai sta de vorbă o dată cu Speer-Leblanc îi

dădea fiori lui Novak.

— Nu se poate altfel?

— Ba da. Facem fumigații și ne rugăm Marelui Spirit…

— Am înțeles. Încă ceva și te las.

— Dacă vrei zona exactă în care a căzut, las-o baltă. E pe undeva, prin munți, în Ciscarpatica. Dar asta cred că știai.

— Așa-i. Altceva caut. Voi, „umbrele” de pe orbită, care eliberați fuzio contra cost, vă sincronizați cu ăia care-i primesc aici, jos. Aveați niște canale de comunicare. De când eram țânc visez să aud cum vorbesc „umbrele” între ele.

— Secretele astea nu se dau, se fură, încercă Ben Hasan o glumă.

Dar văzu chipul mohorât al lui Novak.

— Sunt niște mașini de comunicare. Cu frecvențe modificate euristic, codări imposibil de spart. Nu-mi cere codurile. Nu le știu.

— Arată-mi o mașină din astea și uit că exiști.

Haffan îl privea drept în ochi.

— Îmi pare rău, n-am așa ceva.

Mințea, firește. Gerti o simți până-n măduva oaselor de jägter. Și mai simți primejdia. Arabul se relaxase prea devreme, avea o armă pe undeva, prin sufragerie. Acum o să scornească ceva. O să-i spună că-l ajută dacă…

— Totuși, cred c-am putea rezolva, continuă Haffan, sculându-se. Te duc la cineva care încă mai lucrează. Numai un moment, să-mi iau un marker de identificare din bibliotecă. Vrei să-ți mai prepar o băutură? Am niște variante grozave.

— Stai pe loc, îl opri Gerti. O rezolvăm în felul meu. Sus lăbuțele.

Haffan se supuse în silă.

— Ce, vrei să mă omori? Întrebă speriat.

— Nu, spuse Novak și trase.

Glonțul perforă palma stângă a fostei „umbre”, înfigându-se într-un tablou de pe peretele opus plasmei. O pictură care lui Gerti nu-i spunea nimic, dar judecând după lucrurile din apartament făcea niște parale. Haffan se prăbuși, încovrigat de durere, icnind moderat, cum îi șade bine unui dur. *Fost* dur.

— Un mic aperitiv, omule, n-o lua personal. Unde-ai pitit cealaltă armă, în bibliotecă? Nu contează. Reiau ultima rugăminte: arată-mi o mașină de comunicații.

— N-am așa ceva... gemu „umbra”.

— Ba da, o ai chiar aici, în cotețul ăsta, pe undeva. Să caut eu și să fac deranj? Mai vrei o găurică în mâna cealaltă? O să ai probleme la birou, mâine.

După o sumă de sclifoseli, Gerti mai scăpă un glonț, în ecranul HoloTV. Atunci Haffan îl duse în dormitor. Cu gesturi stângace, deschise doar cu mâna validă rama de plastic a patului și scoase o tabletă străveche, solidă, de încredere. Novak recunoscu designul militar al Oligarhiatului Israel. Mai observă că dispozitivul arăta de parcă ar fi fost folosit de cel puțin trei generații de „umbre”. O aruncă în raniță, lângă pistoletul confiscat pe scară.

Prinse mâinile celuilalt într-o bridă cu autostrângere, atent să nu se murdărească de sângele care șiroia sau ca „umbra” să nu-i dea un cap în gură, de exemplu. S-ar fi iscat o încăierare pe cinste și n-avea niciun chef. De fapt, nu prea avea chef de nimic, iar cazul începuse să-l plictisească.

— Deși ai o bubă urâtă, o să supraviețuiești, spuse verificând legătura. Cel puțin așa cred. Eh, uite ce târziu s-a făcut, trebuie s-o iau din loc. Mulțumesc pentru seara agreabilă. Știam că pot conta pe tine.

— Novak... Nu mă lăsa așa... Măcar leagă-mi rana cu ceva...

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc. La următoarea întâlnire, promit să fiu mai atent. Ai grijă de tine, te rog.

Haffan se trântise pe pat, cu mâinile la piept. Chipul său neras, mânjit de sânge, arăta furie neputincioasă. Și încă ceva. Teamă? „Nu”, își zise Gerti. „Nu teamă e-n privirea lui. Mai degrabă, uite, satisfacție. Cu asta sunt de acord. Se bucură de ceva. Ceva îmi scapă. Un lucru pe care l-a văzut în efemeride. Sau crede că nu mă pot folosi de mașina de comunicații?”

— Știi ce, bătrâne? Poate mai stau puțin cu tine.

În vreme ce spunea asta, scoase încă o bridă, cu care-i legă și picioarele.

— Acum o să vorbesc doar eu, iar tu dai din cap, da sau nu. Tableta are sistem de urmărire, așa-i? Și dacă ies cu ea, cineva trimite o echipă să vadă ce și cum. Corect? Tragi nădejde să-mi facă felul și după aia să te dezlege.

Știu că nimerise ținta.

— Ceea ce-mi spune că, de fapt, nu te-ai retras și încă ești o curvă de „umbră”. Da, așa merg lucrurile. Vrei să zici ceva?

Poate mai târziu, dacă mai avem vreme de palavre. Ai văzut ceva în efemeride și nu mi-ai spus. Citesc oamenii cum citesc biletele de avion. Altminteri aș fi doar un prăpădit de conțopist, miop, cu ulcer, plin de mătreață. Puteai să eviți toate astea dacă erai de treabă. De ce nu ești bun cu mine? Ce rău ți-am făcut?

Se lăsă dus de val și de alcoolurile din bar, ca în transă. Vorbea continuu, fără pauze între propoziții, cu intonații subtile, discrete. Și, în vreme ce-l acuza pe Haffan de toate relele din lume și se prezenta pe sine ca ultim cavaler al dreptății – ceea ce, desigur, era ușor exagerat, îl privea în ochi, neslăbindu-l o clipă.

— Acum înțelegi că m-ai silit să-ți fac asta? Pricepi? Tu ești de partea răului, eu sunt de partea binelui. Da, Haffan, te poți salva prin mine. Trebuie doar să vrei cu ardoare, să vrei lumina cum vrea lava încinsă a unui vulcan care explodează. Te pot mântui, Haffan, dar trebuie să mă convingi…

Se opri brusc, dându-și seama că depresia e deja acolo, în el, și nici măcar n-o simțise învelindu-l. Poate venise chiar în dimineața aia.

— Acum, dacă ai ceva de comentat…

Și lacrimile porniră la vale, pe obraz. N-avea nimic de injectat la el.

— Dumnezeule mare, șopti Haffan. Ești nebun, ești dus…

— Nu despre mine e vorba. Cruz Webber, fugar din fuzio. Îl știi, l-ai cunoscut, ai auzit de el? Aș zice că da. Mă duc să pun niște apă la fiert, să nu pleci. Mai avem de vorbit, deși tare mă grăbesc.

Se duse spre bucătărie. Îl auzea pe Haffan cum se agită și icnește, încercând să se elibereze. Cercetă un pic biblioteca. La ce-i trebuie unei „umbre” cărți *tipărite?* Ăștia citesc? Firește că nu, praful vorbește. Doar un terfelog fusese șters, atlasul de cocktailuri, ce caterincă… Printre pagini, într-o decupătură iscusită, un pistolet identic cu cel pe care i-l confiscase mai devreme. Banal. Dacă ar fi găsit acolo un spray, un ac otrăvit, o tarantulă vie, nervoasă, ar fi fost frumos. Dădu din mână a lehamite.

— Unde ții cafeaua? Strigă. Ai și îndulcitor?

Reveni în dormitor cu ibricul fierbinte, dar fără cești. Haffan reușise doar să cadă din pat, pe-o rână, cu mâna sângerându-i abundent. Tot locul era o mizerie.

Gerti Novak se așeză pe marginea saltelei, privindu-l compătimitor.

— Ce știi despre Cruz Webber?

— Nu știu nimic… Nu știu niciun Webber…

— Bzzz! Răspuns greșit, dragul meu.

Picură cafea clocotită pe mâna rănită. Urletul îl luă prin surprindere. Așa ușor funcționează? Mai devreme abia căpătase un geamăt, cu ditamai glonțul.

— Dezleagă-mă și-ți spun…

— Păi, nu e regulamentar. Îmi cânți tot, chiar și ce nu vreau să aud, și-abia apoi mă gândesc dacă-ți dau drumul.

Mai scăpă niște cafea.

„Nu, nu-mi place tortura. Nu, nu-mi plac urletele. Dar am de ales? El m-ar fi împușcat zâmbind, pe scări, dacă n-aș fi fost un minut mai isteț. Sau m-ar fi găurit mai târziu, cu pistoletul din atlas. Auzi, rețete de cocktailuri…”

— Bine, gâfâi Haffan, ai ghicit… Pot găsi datele celuilalt asteroid… Aflu și cine-i în fuzio acolo… Dezleagă-mă… Dă-mi drumul…

Abia după ce Gerti vărsase jumătate din cafea, iar mâna începu să se umfle, rănitul cedă.

Nu știa niciun Webber, dar avea informații că se organizase retragerea cuiva din piatră. Motivul? Îl putea presupune. De ce-a fugit din fuzio? De frică.

— N-ai fost niciodată sus, habar n-ai cum e-acolo… Zboruri de distracție pe Lună, coloniștii roind pe Marte, astea nu se pun. Ăia încă sunt acasă… Să treci dincolo, în centura de asteroizi, să te-ascunzi printre pietre… De-acolo începe spațiul… De-acolo nebunia…

Novak îi tăie legăturile. Oricum, nu mai era în stare nici să se țină pe picioare. Îl întinse pe pat și-i acoperi mâna distrusă cu un cearșaf. Dar nici așa mirosul de carne fiartă nu se risipi.

— Mai zi! Îi ceru.

— Nebunia… Nimeni nu s-a dus până la… Sateliții lui Jupiter… Mai departe… Saturn… Uranus… Norii de metan… Nimeni nu… Doar litostazicii…

Îi cădea capul într-o parte, iar vânătorul știu c-o să leșine tot mai des. Aduse apă de la bucătărie și-l stropi abundent pe față, apoi încropi o compresă cu gheață pe care i-o lipi de mână. Văzu îndată că asta-i prinde bine.

— Spune.
— Spun… Doar să nu-mi mai faci rău… Dincolo de centură începe nebunia. Au pornit spre Jupiter și nimeni nu s-a mai întors. Și-au pierdut mințile…
— Ce treabă are Jupiter cu Webber? Vrei să mai fac niște cafea?
— Ascultă-mă… Oricât m-ai chinui, nu e nicio miime din ce-am simțit suflând *din afară.* De un milion de ori mai cumplit… Întreabă-te de ce se prăbușesc asteroizii pe Pământ. De ce se cer Webber și alții ca el înapoi… Symbioottinen îi vrăjește că-i bagă în piatră și vor avea spațiul. Eternitatea la îndemână. Dar acolo e doar nebunie, frig, moarte… De-aia n-a trecut nimeni de asteroizi… De-aia n-o să ieșim din sistemul solar. De-aia se-aruncă toți pe Pământ… Am văzut și mi-a ajuns… Mă crezi sau nu, mi se rupe, chiar m-am retras…
Delir. Știa și Gerti destule basme de-ale „umbrelor”. Spuneau cam aceleași lucruri. Dincolo, în spațiul îndepărtat, pândesc monștrii. O nebunie feroce te înșfacă, împrăștiindu-ți creierii și viscerele în afara navelor. Dar puțin îi păsa de exaltările smintiților care piratau printre asteroizi.
„De-aș căsca gura la toate astea, n-aș mai fi jägter. Iar prăbușirile… Habar n-am.”
— Dacă te-ai retras, ce faci cu tableta?
— Ascult ce se mai petrece. Uneori mai vorbesc cu vechii camarazi. Am plecat de frică. Dar ceva tot mă ține legat…
„Vechi camarazi” … Javre care din vreme în vreme stau la povești noaptea, schimbând amintiri pe niște globo.
— Nu știu ce mă enervează mai mult, Haffan. Că mă crezi prost și-mi vinzi snoave sau că-mi ascunzi ceva important. Ai vrut să mă mierlești, jos pălăria, suntem chit. Și eu făceam la fel. Dar să mă iei de fraier…
Totuși, viermele îndoielii îl ronțăia pe dinăuntru. Dacă arabul spune adevărul? Plecase de-acolo de frică. Și Webber se ceruse afară de frică.
Chiar atât să se fi înșelat? Vezi lucruri care nu sunt. Realitatea e cu totul alta. Semn că-n scurtă vreme vine primul eșec. Primul și ultimul, firește. Cum nu-i mai citești pe cei din jur, în secunda următoare te poți considera mort. Alungă gândul.
— Hai să pornim tableta, spuse.
În câteva minute, îndrumat de Haffan, o acordă pe canalul

grupurilor din Ciscarpatia. Nimic palpitant. Aproape imediat, auzi rostindu-se numele: *Webber.* Canalia trăiește, carevasăzică...

În vreme ce rănitul se prăbușea într-un leșin profund, Gerti Novak se instală confortabil ca la concert, cu butelca în mână, și se puse pe ascultat.

Cruz Webber se târguia cu un anume Bussier, o căpetenie de ticăloși. Numele îi părea vag cunoscut. Iar miza târguielii era „marfa”. Ce „marfă”? Ceva tare scump, vezi bine. Ba nu. Jägter făcu ochii mari. Mai era o miză, mai subtilă și cu atât mai incredibilă: Webber se tocmea cu Bussier pentru scoaterea unei femei. Lil de Vries. Una cufundată în fuzio.

Încă o damă? Într-o secundă, avu tabloul sub ochi: Webber se ceruse afară fiindcă se înamorase de-o altă sonată, care se lăsase în piatră. „O iubire pe cer”, iată titlul capodoperei. Plănuise de-acolo, de sus, întoarcerea lui și-a femeii. În schimbul unei averi.

„Marfa”. Poate ouase acolo, în piatră, o comoară. Ori, cine știe, o dosise din vreme într-un loc, pe când încă mai era mercenar, ca plan de avarie. Pitise un tezaur undeva, în Ciscarpatia. Și ăsta era singurul lui atu. Dar Ada Nemes nu era tot de pe-acolo? Ba da. Oriunde te uiți în viața lui, numai peste femei dai.

— Mare sculă Webber ăsta, nu-i așa? Comentă Novak.

Haffan nu răspunse. Gerti fu nevoit să-l apese un pic pe mâna paradită, ca să-l întoarcă din leșin.

— Uite ce-i, zise. Știu că dac-ai putea, ai veni după mine să-mi iei gâtul. Normal ar trebui să te lichidez și să-mi văd liniștit de-ale mele. Habar n-am de ce n-o fac. Dar nici nu-mi vine să te dezleg. Tu cum zici să fac?

— Nu știu... șopti Haffan.

— Vrei să trăiești?

— Vreau...

— De ce? N-ai niciun motiv. Ești singur cuc, ai plecat dintre „umbre”, te-ai prefăcut într-un conțopist de căcat. Ce faci când vii seara acasă? Te uiți pe holo? Te mângâi? Amesteci la cocktailuri? De ce dracu’ merită trăită viața asta a ta?

— Nu știu...

Novak se ridică.

— N-am de ales. Ți-am spus că te mântui, dar n-o pot face. Te

las în viața ta de rahat. Îmi rămâi dator pentru asta. Poate o să am nevoie vreodată, să mă iei de undeva. Și să nu-ți suni amicii că un jägter le-a luat urma. Dacă faci asta și află că mi-ai cântat toate cântecele voastre, or să-ți dea să mănânci chiar mâna pe care-am preparat-o împreună...

În aeroport, la mai puțin de un ceas după ce plecase din apartamentul lui Ben Hasan, fuma pe pasarela care ducea spre terminal. Avionul fusese deja parcat și primii pasageri se strecurau pe lângă el, îngrămădindu-se la îmbarcare.

Își expediase ranița spre Ciscarpatia, prin curier privat, așa cum proceda mereu când pleca sau se întorcea dintr-o călătorie.

Acum, rezemat de balustradă, căuta să pună cap la cap mici pătrățele colorate, să obțină un tablou. Era clar că-l va găsi pe Webber undeva în zona Gruiu. Acolo activase în ultimii ani, acolo se combinase cu Ada Nemes, în vreo miliție locală. Tot acolo ascunsese o comoară. „Marfa”. Cum pusese mâna pe ea n-avea nicio importanță.

La scurtă vreme, Ada dispare. Piere într-un accident, moare din pricina lui, e ucisă în acțiune? Nu contează. Webber rămâne singur și pustiit – ce marmeladă –, fuge la Leverkusen. De ce acolo? Fiindcă Northern Symbioottinen are în Köln o reprezentanță solidă. Se explică astfel și rapiditatea cu care Speer Leblanc a servit efemeridele.

Așadar, după dispariția Adei, vrea să între în fuzio. Mai departe, lucrurile se complică. Sus, în piatră fiind, Webber o găsește pe Lil de Vries. Bolovanii cosmici se îndrăgostesc. Doar că în loc să-și vadă de acuplările lor pietroase, la adăpost de zarva Pământului, el decide să iasă din fuzio înainte de-a atinge litostaza.

Symbioottinen avea clauze peste clauze îngropate în alte clauze, care-i permiteau să respingă asemenea cereri. Căci pentru orice caz de renunțare, ar fi trebuit să le restituie banii și averile posesorilor de drept. Singura șansă a unui fugar erau „umbrele”. Iar acești păduchi cosmici aveau și ei tarifele lor. Webber și-a permis să plătească o dublă extracție. Cu siguranță, toate „umbrele” au aflat și-au comentat. Nemântuitul Haffan Ben Hasan trebuie să fi știut.

Un individ renunță la nemurire pentru o femeie? Nu-l vedea pe Webber asumându-și toate astea, ducându-și apoi crucea

hăituitului pe viață. Deci, alta e povestea lui. Agent al Corporației? Iar ea, vreo sculă a uneia rivale? L-a defectat pe Webber, cu farmecele ei pietroase, acolo, în vid?

Symbioottinen a apelat la el, jägter Gerti Novak, ca să-l prindă cu cât mai puțină gălăgie. Un alt vânător ar fi stârnit tot soiul de complicații, sau chiar l-ar fi putut ucide pe Cruz. Sau, și mai rău, ar fi putut să-l scape.

Ori, mai știi, gustaseră amândoi frica de care vorbea Haffan. Cine putea spune ce se petrece cu litostazicii rătăcitori prin sistem? Nimeni, în afara Corporației.

Cine putea spune de ce un asteroid ar fi putut îngropa un întreg oraș? Nimeni, în afara Corporației.

Northern Symbioottinen mi-a ascuns multe. Între ele și adevărata miză a jocului. Iar bâta care sparge ulcele e numai bună de aruncat după aia. „Când își vor zice că nu mai au nevoie de mine?” se întrebă Gerti, în vreme ce intra în aeronavă.

Se așeză pe locul rezervat, fixă centura și înghiți o pilulă contra răului de zbor, servită de stewardul zâmbitor. În urma lui, își făcu apariția ultimul pasager. Un individ îndesat, cu uitătura nesigură, de om dezorientat și obidit, trimis împotriva voinței sale într-un loc cu nume imposibile. „Profilul perfect al asasinului”, cugetă Novak.

În vreme ce avionul se târa spre locul de lansare, încercă să-și imagineze cum îl vor scoate din joc. Un lunetist? Un cuțitar? Cu lunetiștii nu te pui. Doar dacă le cazi în spinare. Sau, cine știe, show-ul clasic al avionului explodând în zbor.

Motoarele de rachetă bubuiră prelung. Aeronava se înălță spre cer, într-un nor de praf și fum puturos.

10
Tomas Isahagian

Era cea mai firească dintre întrebări.

Unde să se-ascundă? Nu putea fi sigur că ei că n-ar încerca mai departe prostia cu fuzio. În același timp, Braille, odată activat, i-ar fi raportat în orice clipă poziția. Avea nevoie de două ore, până la trezirea Heddei, după care lucrurile ar fi intrat, cât de cât, în normal.

Să fugă spre puntea de navigație, la terminalele de

comunicații. Să alerteze Pământul, că pe 9969 Braille lucrurile au luat-o razna. Cauzele? Tomas nu știa ce să spună. Oricum, mesajul ar fi avut nevoie de mai bine de șapte ore ca să ajungă. Răspunsului i-ar fi trebuit încă o dată pe-atât, chiar mai mult. Nici pomeneală de dialog. Doar îi va anunța ce știe: opririle rotației, schimbarea vectorului viteză, nebunia lui Simone și-a celorlalți.

Greu de imaginat cum vor reacționa cei de la Northern Symbioottinen. Și nu doar ei, ci întreaga lume. Pentru că, deși expediția lor era una mai degrabă privată, acasă se dusese vestea că de succesul misiunii depinde salvarea speciei.

Privise de câteva ori în urmă. Ușa infirmeriei rămăsese deschisă, dar niciunul nu ieșise după el. Apoi coridorul făcu mai multe coturi și nu mai văzu nimic. Cum fusese posibil ca un grup de nebuni să compromită totul?

În dreptul sasului dinspre puntea de navigație se opri să asculte. Nu auzea nimic, nu venea nimeni în spatele lui. Odată ajuns pe punte, încercă să-și dea seama, din datele consolelor, cât de mult se schimbase traiectoria. Braille nu-i era de mare ajutor. De cele mai multe ori îi răspundea vag.

— *Nu am această informație disponibilă pentru tine, Tomas. Îmi pare rău.*

Cu siguranță Ola, Simone și Ville îi opriseră, cât se pricepuseră, accesul la informații. Oricum, din câte-și dădea seama, vectorul viteză se modificase cu câteva grade spre planul eclipticii. Deplasarea era constantă, cu o mie de kilometri pe secundă. Nu avusese loc nicio încercare de frânare, dar nicio accelerare. Pietroiul urma să între în centura Kuiper și, dacă nimic altceva nu se petrecea, avea s-o traverseze în două, poate trei zile. După care...

— Braille, unde sunt acum Simone, Ola și Ville?

— *Nu am această informație disponibilă pentru tine, Tomas. Îmi pare rău.*

— Estimează timpul rămas până la activarea Heddei.

— *Optzeci de minute.*

Într-o oră și douăzeci de minute se puteau întâmpla multe.

— Braille, cine a comandat oprirea rotației?

— *Nu am această informație disponibilă pentru tine, Tomas. Îmi pare rău.*

— Litostazicii pot comunica direct cu tine?

— *Mă tem că nu înțeleg sensul întrebării, Tomas.*

Se rezemă de un pupitru, privind spre ușa de acces pe punte.

— Braille, afișează imaginile din coridorul A. Pe ecranul mare, te rog.

Spre surprinderea sa, ecranul se umplu de imagini. Camerele de supraveghere înfățișau diferite zone ale culoarului. Din cât putea să vadă, era pustiu.

— Afișează imagini din coridorul B, te rog.

— *Mă tem că nu înțeleg sensul ordinului, Tomas.*

— Afișează imagini din coridorul C, te rog.

— *Mă tem că nu înțeleg sensul ordinului, Tomas.*

Braille nu mai știa nimic de celelalte două culoare. Nimic despre litostazici. Exact cum spusese Simone. Prin urmare, Braille n-avea niciun amestec. Atunci? Modificările fuseseră intenționate, nu accidentale. Avea dreptate Simone să se întrebe cine fusese în spatele tuturor acestor lucruri? Braille ieșea din discuție, căci nu era motivat pentru asemenea operații. Ca orice inteligență artificială, ar fi putut să sufere o nevroză, dar atunci s-ar fi comportat haotic.

Ori acum se întrezărea un plan. Cineva dorea să-i aducă în planul eclipticii. Litostazicii? Cine știe ce și cum gândesc ei? Cât fusese în fuzio, Tomas trăise experiențe contradictorii, la limita nebuniei. Privind înapoi, putea spune că litostaza altera profund umanitatea. Alte gânduri, alte așteptări. Alte priorități.

Așadar, ei ar fi fost motivați să modifice vectorul viteză. Doar că nu puteau. N-aveau canale de comunicare cu Braille și nici acces la controlul asteroidului. Rolul lor în misiune era unul mai degrabă subtil. Să contemple spațiul. Să adulmece vidul, culegând date de la marginea sistemului solar. Să-și trăiască nemurirea lor încremenită, să simuleze.

Și erau multe de simulat. Că au controlul propulsiei și-al interiorului, că-i ajută pe oameni să ajungă teferi *undeva.* Tomas știa asta din instructajele de pe Pământ. Misiunea lor era doar o repetiție, primul pas, o uvertură la altele, mult mai mari, grandioase. Litostazici și oameni, împreună pentru un singur țel: supraviețuirea pe termen lung în spațiu.

Nu știa de ce intraseră ei în carnea asteroidului. Poate le promiseseră că la întoarcere vor fi lăsați de capul lor, să facă ce poftesc cu 9969 Braille. Să plece oriunde vor. Tomas habar n-avea și nici nu-l interesa prea mult. Acum nu dorea decât să se

ascundă. Privi ecranul central. Coridorul A era în continuare pustiu.

— Braille, comută imaginea la intrarea în infirmerie.

— Am comutat, Tomas.

Ușa era deschisă, dar nu vedea înăuntru. Tot ce putea să zărească era un colț de consolă.

— Deschide canalul de sunet.

— Am deschis canalul de sunet, Tomas.

Se auzea doar un fâșâit slab. Pietroiul era cât se poate de tăcut.

— Braille, amplifică sunetul cu factor zece.

Fâșâitul crescu în intensitate. Părea o cascadă, undeva, pe coridorul A.

— Factor o sută.

Fâșâitul crescu într-un vuiet.

— Filtrează în banda 50–2400 herți.

Zgomotul dispăru și atunci Tomas îi auzi pe Simone, Ola și Ville, certându-se cu glasuri minuscule, distorsionate.

— … nu trebuia dezlegat… taci, ai spus numai prostii… cum puteam să… totuși, Braille se-nvârte… există limite… mi se face foame… Hedda va găsi soluții… s-o neutralizăm pe Hedda… bați câmpii… Tomas ar trebui… distrugem alveolele… nu aveam altă soluție… dacă unul dintre noi intră în fuzio… să mâncăm ceva… Braille trebuie deconectat înainte…

Frânturi din care nu se însăila mai nimic.

Tomas se concentră pe propriile priorități. Să se ferească, să se ascundă de ei. Coridorul A nu-i oferea multe. Magaziile. Laboratoarele. Ferma. Uzina de oxigen. Camere simple, fără alte ieșiri. Curse de șoareci. Atunci galeriile secundare și de serviciu. Transtuburile. Dar oare coridoarele B și C chiar erau vidate?

Cunoștea toate cotloanele asteroidului, dar la fel de bine le știa și Simone. Acum ușoara euforie de după injectare trecuse. Începea să se simtă rău. Nu avea dureri, doar o slăbiciune, o amețeală, ca atunci când abia te trezești din hibernare. Oriunde s-ar fi dus, ceilalți l-ar fi găsit în mai puțin de un ceas.

Nu avea prea mult de ales. Putea încerca să treacă spre hibernatoare. Să pornească activarea echipajului și-apoi să reziste până ce se vor fi trezit cât mai mulți. Sau…

Sau să între de bunăvoie în fuzio și să rămână pe veci al pietrei. Și în vreme ce chibzuia încolțit, rotația se opri pentru a

treia oară.

Lil De Vries

Își trăia fuzio cu fața spre Pământ, încă putând distinge prin clincherul tot mai puțin transparent răsăriturile și asfințiturile, unul după altul, pe măsură ce timpul se oprea pentru ea. Neliniștea se adăuga durerilor prefacerii, atâtea câte nu le putuseră domoli nici cămașa, nici Cruz. Și o slăbeau.

„Prea Iertătorule cu nevoile mele, se ruga duhului pietrei, izbăvește-mă de păcatul în care am trăit nu demult și dă-mi mie puterea de-a Te primi așa cum se cuvine, în pace și neîntinare…”

Dar rugăciunea, în loc s-o aline, îi deșteptă cumva o senzație de zădărnicie, pe care n-o simțise în primele zile de fuzio. După o vreme însă, o cuprinse apatia, ori prefacerea însăși o purta mai departe, pe calea fără întoarcere a nemuririi.

Privea Pământul și Pământul începea din nou să-i spună ceva. Cealaltă piatră arsese demult, în atmosferă, când „umbrele” îl coborâseră pe Cruz Webber. Unde se afla el acum? Acolo, în resturile de pădure din Stepa Amazoniană? Pe una din insulele minuscule ale Pacificului, care răsăreau adesea din adâncuri, incandescente, solidificându-se? Ori dincolo, sub zidul ruinat de acizi al Himalayei, privind cerul, așteptând-o…

Fuzio lucra neobosit, dându-i apă, oxigen și minerale, direct prin piele, extrăgând din corpul ei delicat toxinele, otrăvurile și deșeurile. Și în tot acest timp o sufla cu piatră fină, un strat molecular după altul, îmbrăcând-o de la tălpi până-n creștet cu straiul eternității.

Pe măsură ce i-o țesea, haina îi venea tot mai bine. Și într-o bună zi, urma să-i fie cu neputință s-o mai dezbrace, s-o lepede. Dar nici n-avea să-i mai pese, nici n-avea să mai știe. Și într-o altă zi, urma să nu mai fie nimic din Lil De Vries, cea trecută și uitată, în acea excrescență de piatră amintind formele ei femeiești, ci doar rocă impregnată cu sufletul ei, cu o parte a cugetului și doar ceva din amintirile sale, doar acelea trebuincioase pietrei în care se prefăcuse. Dar nici n-avea să-i mai pese, nici n-avea să mai știe…

În gând, se răsuci încet pe o parte, cum îi arătase Cruz în vremea petrecută împreună. Iar piatra, cu care o împreuna cămașa, o ascultă docilă, rotindu-se odată cu ea. Acum privea spațiul fără sfârșit, spuzit de stele, fiecare dintre ele o

promisiune. Duhul pietrei îi făcea toate aceste promisiuni.

„Iartă-mi necredința”, gemu iarăși și propria rugăciune, stârnindu-i corzile vocale într-un geamăt, fără să-i poată descleșta gura, îi aduse o durere suportabilă. „Iartă-mi neputința, iartă-mi păcatul, iartă-mi nerecunoștința...”

Iar duhul pietrei îi ierta toate astea, căci alveola fuzio lucra mai departe sârguincioasă și piatra o cuprindea în continuare. Deodată, Lil simți din nou frica, stârnindu-i fluturi în stomac, înghețând apoi fluturii aceia. Și dacă el nu se întoarce?

De unde venise Cruz, cum îi tăiase calea tocmai acum, când calea ei era fără întoarcere?

După o vreme, simțea ce greșeală îngrozitoare făcuse. Fugise din lumea ei pentru a lăsa în urmă dureri, decepții, eșecuri, dezamăgiri, pierderi. Pierduse tot ce iubise, căpătând în schimb nepăsarea înconjurătoare în forma ei cea mai desăvârșită. Trăia și umbla printre oameni, dar parcă ar fi deschis ochii brusc în mijlocul unei uriașe păduri de arbori artificiali, nu numai străini, ci și lipsiți de viață, incapabili s-o ajute cu însuflețirea lor să reporneasca trăirile răcite.

Nu mai iubea și nu era iubită. Nu cerea, nu dăruia, nu primea nimic, de nicăieri. Nu vorbea cu nimeni, nimeni n-o privea cu atenție. Dacă n-ar fi continuat să respire, ar fi încetat pur și simplu să funcționeze, cândva, asemenea unui motor care-și consumă combustibilul până la ultima picătură. Avusese, ca oricare alt om, o strălucire palidă, iar acum se prăbușea în sine, crescând densitatea întunericului sufletesc, formând propria gaură neagră în care avea să se prăbușească la sfârșit.

Crezuse că fuzio îi va aduce mântuirea. Era nu prea slabă, ci prea plină la început de speranță ca să nu-i rămână ceva, un rest de care nu știa nici ea însăși, oricât de mult ar fi sleit-o încercările. Credea că alinarea pe care i-o va da fuzio, uitarea, indiferența, vor fi mai puternice decât frica de durerea și singurătatea aduse la începutul contopirii cu piatra. Și nu era așa.

Simțise frica încă din ziua când părintele o îndemnase să se alăture credincioșilor pietrei, tot mai numeroși, singurii care ar fi putut să-i arate înțelegere și compasiune.

— Lil De Vries, îi zisese, tu trebuie să mori ca ființă omenească pentru a putea să renaști ca făptură nepieritoare.

Înrudită cu stelele și cu pământul și cu lunile, din a căror carne ai luat ființă și la care trebuie să te întorci. De aceea, frica ta e doar una trecătoare, doar de durerea trupului, cât va fi și aceea. Dar odată ce ea încetează, frica ta trebuie să dispară, nu să te mistuie. Se teme o stea de veșnicia ce se-așterne înaintea ei? Frică îi e pietrei de celelalte pietre printre care dăinuie?

Minunile de vorbe îi picuraseră curaj în suflet, să poată merge mai departe. Dar și mai departe se luptau într-însa frica de moarte cu frica de viață.

O cuprinsese și mai mult neliniștea la clinica pregătitoare, în mijlocul oceanului de zâmbete ce-i dădeau de înțeles că a trecut testele, că e potrivită și a ales noua ei viață.

„Gândește-te, Lil...” îi spuneau. „Viața ta de acum e un lung șir de neîmpliniri și drumuri închise. Dar asta n-ar fi nimic. Aproape toată populația adultă trăiește la fel, la fel ca tine. Însă tu te-ai născut cu noroc. Te potrivești cu piatra într-un fel uluitor, desăvârșit, cum altora nu le stă în putință. Să nu profiți de asemenea șansă, una la un milion, este o risipă de neiertat...”

„Omul e ținta tuturor micilor fleacuri ce duc spre moarte. Tu, Lil, ca făptură organică, ești înspăimântător de vulnerabilă. Poți pieri în orice clipă, fără ca sfârșitul să-ți fi fost prevestit de ceva, fără să fi fost prevenită. Dar fuzio, litostaza, piatra înseamnă pentru tine sfârșitul oricărui sfârșit...”

Și dacă, îi trecuse prin minte, această nouă existență nu era decât o agonie fără sfârșit? Cât din nefericirea ei avea să se ducă dincolo, odată cu dânsa?

Frică simți și în cele dintâi zile de fuzio. O asemenea spaimă încât primele ei rugăciuni către duhul pietrei, acelea pe care părinții o îndemnaseră să le rostească, pentru a se întări în cuget și trupește, fuseseră să coboare cât mai curând înapoi, pe Pământ.

Să ia de la capăt trecuta ei viață, cu toate neîmplinirile și durerile sale. Numai să uite frica de moarte.

În cea de-a șasea săptămână, pietrele lor aproape se atinseseră într-o margine, trimițând protuberanțe de praf. Lil De Vries simțise venind către ea, prin mineral, ceva care-i redeștepta senzații vagi, din viața ei trecută, irezistibile, ispititoare. Percepu dinspre Cruz dorință și afecțiune, crescând,

învăluind-o, resuscitând ceea ce uitase deja, femeia dinăuntrul ei.

Încercă o clipă să se împotrivească, însă chiar piatra care o înveșmânta pe ea însăși se deschise acelor simțiri, nu doar acceptându-le, ci parcă cerându-le, înlesnindu-se pătrunderea, alăturându-se lor, îmbogățindu-le. Atunci se lăsă în voia ei, supunându-se unui ritm la început subtil, apoi, pe măsură ce-și pierdea controlul, tot mai intens, mai dominant.

„Prea Iertătorule, Prea Iertătorule...”, erau singurele vorbe pe care le mai putea rosti, în vreme ce creștea în dânsa o plăcere sălbatică, aceeași pe care o simțise într-o altă viață, cu un iubit ce încă mai ardea în dânsa. Îi veni în întâmpinare, adăugând de la ea, până la punctul în care fu lavă și adrenalină amestecate într-o licoare explozivă ce stătea să răbufnească.

Și în cele din urmă extazul depăși orice închipuire. Plăcerea venea în valuri tot mai puternice, mai dese, până când deveniră spasme, și acelea născând unul singur, suprem, orgasmul stelar al pietrei vii.

Când își veni în simțiri, nu mai era picătură de neliniște în universul din jurul ei. Știa că frica are să se întoarcă, dar acum dispăruse și, Prea Iertătorule, câtă fericire putea să umple locul gol lăsat de absența ei...

11
Tomas Isahagian

Era nedumerit, confuz, prins într-o situație încâlcită, imposibilă, fără sens.

Până la urmă, cine se distrează oprind rotația unui asteroid de doi kilometri lungime și o masă de opt mii de megatone? Se modifica planul orbitei, vectorul viteză. În loc să înțepe spațiul pe o traiectorie la câteva grade peste centura Kuiper, asteroidul se ducea drept spre ea.

Dar a treia oprire însemna ceva mult mai profund și îngrijorător. 9969 Braille fusese repoziționat, cu motoarele în sensul de mers. O manevră necesară înaintea frânării. Pe Tomas îl speriau rapiditatea și precizia întoarcerii. Atât de rapidă încât Pietroiul ar fi trebuit să se rupă, supus la tensiuni și solicitări colosale. Asemenea forțe nu puteau veni de la bordul său. „Atunci”, își zise înfricoșat, „cineva de-afară acționează asupra

noastră.”

Acel cineva sau ceva se făcea vinovat de moartea lui Oliver, a lui Martin și a Dunnei. Vidase coridoarele B și C, fermele hidroponice și alte incinte, plus sala propulsiei. Dintr-un motiv necunoscut, coridorul A fusese deocamdată cruțat. Culoarul de care ținea și sala hibernatoarelor. Totul părea fără noimă. Un joc absurd, cu o miză grea: viețile lor. Ca și cum un copil se distrează turnând apă într-un mușuroi de furnici.

Îl paraliza gândul că e la cheremul unei voințe exterioare, care stăpânește forțe inimaginabile. Și-i era tot mai clar că singura lui șansă ca entitate e fuzio. Ar fi scăpat de o vidare a coridorului A și-ar fi supraviețuit, în piatră, oricăror altor încercări. Dar n-ar mai fi avut cale de întoarcere.

M-aș putea întoarce, îl răzbi un gând. În nebunia ei, pare din ce în ce mai mult că Simone a avut dreptate. Din fuzio sau chiar din litostază, am o șansă să-i scap pe toți. Ori, chiar dacă nu pot, chiar dacă lumea se face bucăți, sufletul meu tot o să rămână în piatră.

Și asta-i tot ce contează… Sufletul, una cu piatra, aproape nemuritor, rotindu-se veșnic prin galaxie, gândind fără încetare, speculând, inventând jocuri tot mai complexe, scriind în memorie biblioteci nesfârșite, împărtășindu-mă doar sinelui, imaginându-mi în cele din urmă că întreg Universul se reduce la mine.

Simțind ce? Nimicul, vidul. Spațiul fără margini, desfășurându-se în calea mea. Învățând să adulmec, să gust hidrogenul, învățând să mă satur cu praf cosmic, să vântur atomi și molecule, deslușind cum să mă încălzesc când mi-e frig, prin atingeri ale gazului interstelar. Dansând în vârtejurile găurilor negre, luând parte, mut și orb și veșnic, la nașterea sorilor noi, magnifici, sub lumina cărora lumi miraculoase vor prinde cândva viață și vor zămisli, la rându-le, ființe dornice să fugă, să umple imensitatea spațiului.

Desăvârșit de singur, voi fi propriul meu Dumnezeu. Mă voi ruga Mie să mor, obosit de nemărginită solitudine, sătul să mă aud vorbindu-mi cu milioane de voci, mărturisindu-mi milioane de gânduri, fără oprire, fără capăt. Un nemuritor inutil, lipsit de țel, sterp precum vidul. Singur ca Universul, rătăcind într-un frig suprem, prin întunericul întunericului.

Asta vreau? Se întrebă și nu știu ce să-și răspundă.

Să văd fără ochi întreaga splendoare a Creației. Să stau fără simțuri lângă miracolele spațiului, plăsmuite și păstrate pentru el însuși. Martor la prefacerea materiei în praf și radiații. Parazit în măruntaiele lumii, neînțelegând toate astea. La ce bun dansul planetelor, filamentele sinuoase ale roiurilor de galaxii, exploziile stelelor, găurile negre, pulsarii pârjolind totul în jerbe de radiații...

Asta văzuse în puțul întunecat, când intrase în fuzio. Asta îl speriase.

Se lăsă pe vine în pragul coridorului A.

— La ce bun? Rosti pentru nimeni.

Speer-leblanc

Paul Drexler sorta documente și rapoarte vechi, fără însemnătate, așteptând un moment favorabil să plece acasă. Ar fi vrut să-și ia câteva zile libere cu familia, undeva, la țară. Ultimul apel al lui Novak îl scosese din sărite. Oricum, întregul caz Webber – pe care l-ar fi rezolvat rapid și brutal – îi stătea ca un ghimpe în ochi. Nu era primul fugar din fuzio și nici ultimul. Diferența o făcea interesul manifestat de Speer-Leblanc însuși.

Ștergea hologramă după hologramă de pe masa de citit sau le azvârlea în norul de stocare abia aruncându-le o privire. Fără veste, chipul tânărului cu ochi albaștri risipi imaginile din aer și se opri strălucitor în fața lui.

— Bună dimineața, Paul... Ce lucrezi?

— Bună dimineața, K., tresări Drexler. Nimic important... Rutină.

— Curățenia la locul de muncă, glumi Speer-Leblanc. Ai noutăți în cazul Webber?

— Novak e pe urmele lui. M-a asigurat că într-o zi, două, îl avem. Zona e ușor nesigură.

— Înțeleg.

Sincer, se îndoia că el chiar pricepe ceva din toate astea. Și, în general, că pricepe ceva din lumea *de-afară.* Ceilalți fugari dispăruseră neobservați, rezolvați rapid de șeful securității și jăgteri normali la cap, docili. Drexler era creierul. Vânătorii – uneltele. Toată lumea mulțumită.

Acum în schimb, KSL intervenise imediat. „Vom folosi cel mai bun vânător.” I-l adusese pe Gerti Novak, drogatul depresiv cu

aere de șmecher înțelept, obrăznicie cosmică și maniere de canal. Speer-Leblanc nu admitea să i se discute deciziile.

Privirea albastră îi dădea o vagă amețeală. Avea impresia că țintește undeva dincolo de el, prin el.

— Paul… Pot să-ți răpesc un pic din timpul tău? Ne întâlnim peste zece minute în sala de consiliu, să discutăm câteva probleme. Îmi faci plăcerea, dragul meu?

— Desigur, K., voi fi acolo.

Întâlniri ca asta – dacă le putea zice așa, căci KSL nu catadicsea să apară niciodată în carne și oase, erau rare, dar îi dădeau mereu o stare de nervozitate. Niciodată nu știa la ce să se aștepte.

Odată, pe la început, Drexler se prezentase la întâlnire tot ca hologramă. Cerceta personal la Riad efectele unei prăbușiri în Deșertul Arabiei. Caz sensibil, consecințe politice și religioase care puteau influența poziția Northern Symbioottinen în zonă. „Paul…” îi spusese Speer-Leblanc, „nu ești în sala de consiliu, alături de colegii tăi.” „De bună seamă, K., sunt la Riad, știi bine.” „Nu te-am întrebat unde ești, dragul meu… Doar am remarcat că nu ești în sală. Răspunsul tău mă mâhnește profund. La fel și atitudinea față de aceste întâlniri. Mi-ai putea alunga tristețea dacă ai fi aici într-o oră, măcar la concluzii. Îmi faci plăcerea?” Și legătura cu sala de consiliu s-a întrerupt. Firește c-a lăsat totul baltă și-a fugit în Islanda.

Așa că se grăbi spre sala de consiliu, care ocupa ultimul etaj al clădirii. Ferestrele uriașe înfățișau un ținut dezolant, cu pajiști cafenii și în fundal vulcanul Hekla, fumegând potolit.

Îi salută protocolar pe ceilalți, care deja veniseră. Ei îi întoarseră salutul, la fel de solemn. Fuseseră convocați doar câțiva grei: Bernard Thorberg – ministrul de politici regionale, Metusalem Yrarss – ministrul de finanțe, Daniel Nurminen – șeful diviziei de cercetare-dezvoltare, Rosalin Olivero – consiliera pe strategii globale. Plus el, șeful diviziei de securitate.

În capul mesei aștepta holograma întreagă a lui KSL: chip tânăr, ochi albaștri, limpezi, părul alb. Era înveșmântat într-o togă aurie, tivită cu purpură, și arborase, ca de obicei, expresia senină, ruptă de lume. O zeitate impasibilă, neutră, nepăsătoare.

— Vă mulțumesc, dragii mei, că v-ați deplasat la această întâlnire, începu abrupt Speer-Leblanc. Sunt convins că vom afla

lucruri interesante astăzi. O rog pe Rosalin să vă reamintească unele lucruri despre Misiunea Braille. Rosalin…

— Mulțumesc, K. Dragi colegi, ați aflat din memourile interne că Misiunea Braille este aproape de capătul călătoriei și se pregătește de frânare. Proiectul a fost finanțat masiv de Northern Symbioottinen. Vom demonstra că litostazicii pot coopera cu oamenii în acțiuni de anvergură și de mare durată. Mai mult, ei sunt necesari în explorările spațiale. Misiunea Braille e doar un proiect-pilot, scheletul pe care se vor articula viitoarele expediții cu echipaj uman dincolo de sistemul solar…

Holograma dădea din cap, aprobând raportul lemnos.

— Continuă, Rosalin… Și treci la subiect, colegii noștri cunosc detaliile. Uimește-i, te rog, cu decizia pe care am luat-o astăzi.

— Dragi colegi, conducătorul nostru, domnul K. Speer-Leblanc, a hotărât să organizeze și să finanțeze integral o expediție cu echipaj uman spre Proxima Centauri. Rapoarte astronomice recente certifică existența unei planete asemănătoare Terrei, în zona Goldilocks. Estimările specialiștilor ne spun că temperatura medie a acestei planete este de 14 grade Celsius. Dragi colegi… Practic am descoperit planeta Pământ așa cum era ea acum două sute de ani!

Un murmur se insinuă printre cei prezenți.

— Mulțumesc, Rosalin, mulțumesc, interveni Speer-Leblanc. Dragii mei, nu este nevoie, cred, să vă explic de ce am luat această decizie. L-aș parafraza pe un conducător din fostele State Nord Americane: *am ales să mergem pe Proxima Centauri în acest deceniu și să ducem la îndeplinire tot ce ne-am asumat, nu pentru că lucrurile acestea ar fi ușoare, ci tocmai pentru că sunt greu de făcut.* Da, dragii mei, în mai puțin de zece ani, vom pleca spre stele. Și e vital ca noi, Northern Symbioottinen, să ajungem primii acolo. Sper că vă este clar acest aspect.

— Este aceasta o informare oficială? Întrebă ministrul de politici regionale.

— Mâine vom da un comunicat. Mâine sau în zilele următoare. Da, Metusalem?

— Ce vector purtător se are în vedere? Costurile ar putea depăși puterea noastră financiară.

— Nu te preocupa de bani. Aceștia există, plutesc în jurul nostru. Dragul meu, banii noștri stau în buzunarele celorlalți, știi bine. Dar îți pot spune ce asteroid aș vrea să pregătim. E vorba

despre 241 Germania. Poate adăposti zece mii de oameni, plus o mie de litostazici.

Drexler se înfioră. Discuția era cel puțin la fel de absurdă ca Misiunea Braille, la vremea ei. Desigur, se vor găsi zece mii de țicniți care să se lase congelați pentru ani și ani. Nu asta era problema. Ci costurile enorme, cum observase ministrul finanțelor. Cu banii ăia se putea face altceva mai bun pentru bătrânul Pământ. Puteau reînvia soiurile de plante agricole acum aproape dispărute. Puteau reîmpăduri Stepa Amazoniană.

Dar nu era problema lui. El nu va pleca pe Proxima. Deocamdată, aici pe Pământ, se relaxase văzând că nu e în prim-planul întâlnirii, ci doar spectator al grandomaniei unei holograme. Cu siguranță, Speer-Leblanc dorea ca ei să scape știrea prin presă.

— Daniel, vei avea mult de muncă în anii următori. Tot greul cade pe departamentul tău, adăugă imaginea tânărului cu părul alb.

Pe neașteptate, schimbă subiectul.

— Paul, ce vești mai ai în cazul Webber?

Oare nu vorbiseră în urmă cu o jumătate de oră?

— Deocamdată niciuna. Webber urmează să fie capturat și extras din Ciscarpatia în cursul zilei de mâine sau poimâine.

— Ați avut greutăți? Cum a decurs colaborarea dintre tine și Gerti Novak? E perfectă, sunt probleme?

— Exceptând o solicitare nefirească a efemeridelor asteroidului, lucrurile au mers bine.

— Îmi poți explica de ce această solicitare ți s-a părut nefirească?

— Pentru că încalcă un protocol instituit de tine, K.

— Așa-i, încalcă politica firmei, dar atunci se cheamă că a fost *ilegală.* Numai că tu i-ai spus *nefirească,* dragul meu. Asta vreau eu să înțeleg. De ce ți s-a părut nefirească?

Drexler simți crescând brusc în el dorința *firească* de a se repezi cu degetele în gâtul hologramei. Ba e una... Ba e cealaltă... De ce folosești cuvântul ăsta și nu altul... Și așa mai departe. Dacă n-ar fi fost contractul fabulos cu care se lăsase cumpărat, l-ar fi băgat demult în mă-sa.

Ba nu. Știa demult că mai e ceva, în afară de bani, dar n-avea putere să recunoască și o ascundea de el însuși. Ceva pentru care n-ar fi putut să plece din Corporație. Ceva pentru care K.

Nu l-ar fi lăsat.

Prin acumulare, micile împunsături pe care i le aplica periodic Speer-Leblanc nu se mai simțeau deloc așa de mici. După o vreme, deveneau o tortură insuportabilă, ca picătura chinezească.

Și-acum? Privi prin sala de consiliu. Imensă, mobilată rigid, cu scaune mari și incomode. Masa la care ar fi putut sta comod o întreagă cohortă. Tavanul boltit, enorm, cu coloane groase de susținere. Draperii care se vălureau lent, deasupra lor, urnite din loc de curenți invizibili. Ei toți se găseau în palatul unui dragon hipertrofiat, melancolic și răutăcios, curtenitor și arogant. „Dragii lui”.

— Am... M-am exprimat greșit, K.

— Cred că te-ai exprimat foarte bine, dragul meu, nu te închide în tine. Te-ai exprimat foarte bine, așa cum ai simțit, dar ai omis un lucru: să împărtășești cu mine toate emoțiile, neliniștile și nedumeririle tale.

— O să-i ofer datele, dacă asta vrei, K.

— Nu te mai osteni, Paul. Răul a fost deja făcut. Și l-am îndreptat eu, cât mi-a stat în puteri. În fine, să trecem peste asta... Deși...

Stăteau toți cu privirile țintă în blatul mesei. Drexler se abținu să comenteze. Speer-Leblanc avea mereu dreptate. Învățaseră, nu de-a lungul anilor, ci foarte repede, că asta e cea mai importantă directivă dintre toate regulamentele, protocoalele și politicile Corporației. Prima Directivă. K. Are întotdeauna dreptate.

Speer-Leblanc era comandantul unei nave colosale, botezată Planeta Pământ, care, din motive numai de el știute, se pregătea să lanseze în spațiu bărcile de salvare. N-ai voie să pui la îndoială deciziile comandantului. Ordinul nu se discută, se execută.

— Nu vă mai obosesc cu detalii, dragii mei... Lucrăm de prea multă vreme împreună ca să mai fie necesar să-mi explic deciziile. Motivele pentru care Webber a ieșit din fuzio ne pot crea neplăceri dacă devin publice. Capturarea lui are o importanță excepțională. Sunt convins că Paul va rezolva această criză, așa cum le-a soluționat și pe celelalte. Vă repet, nu pentru că n-ați fi înțeles, ci pentru că mă simt mai liniștit: taina motivelor pentru care unii fug din fuzio e fundamentală.

De asemenea, prăbușirile nu pot fi legate de noi. Ele trebuie să pară simple accidente…

Făcu o pauză, ca pentru a se concentra asupra concluziei concluziilor.

— Dragul meu Paul… Novak va pleca în Ciscarpatia în după-amiaza asta. Îndată ce afli destinația, te rog să îngropi cazul cu discreție și eficiență. La urma urmei, Webber s-a străduit atât să dispară, să îndeplinim dorința clientului. Aș mai adăuga că poate e momentul ca Novak să lase locul unor jägteri mai tineri, care promit. E posibil ca el și Webber să facă un… schimb de informații. Aranjează-i și dânsului o dispariție la fel de discretă. Zborul spre stele al omenirii nu poate fi împiedicat de indivizi oarecare. Vă doresc o zi minunată…

Holograma se evaporă, ca și cum efortul de-a susține un discurs atât de lung l-ar fi extenuat pe K. Speer-Leblanc.

„Știu prea multe, își zise Drexler, înfricoșat ca o sălbăticiune încolțită, știu mult prea multe ca să se sfârșească totul cu bine. Noi toți știm mult prea multe…”

Se risipiră prin măruntaiele întortocheate ale clădirii, fără să mai schimbe vreun cuvânt.

12
Tomas Isahagian

Motoarele Pietroiului lucrau din plin.

Era conștient de asta, căci simțea o vibrație fină în tot ce atingea, dar și amețeala pe care i-o provoca decelerația. Ieșise în coridorul A, înfrânt, resemnat, și pornise înapoi, transmițându-le celor din infirmerie că se îndreaptă spre ei.

— Braille, ce accelerație avem?

— *Negativ nouă sute de miliG, Tomas.*

„Înseamnă”, calculă el, „că vectorul viteză o să ajungă la zero în zece zile. Punctul terminus al călătoriei, capătul de linie. Acolo ne-așteaptă cineva.”

Din pricina decelerației, avea impresia că, de fapt, coboară o pantă înclinată. Motoarele lui 9969 Braille nu puteau genera mai mult de o sută de miliG. Atunci?

— Ce mai contează.

Îi găsi pe cei trei răvășiți, cu salopetele sfâșiate. Nu fu prea surprins văzând că Ola avea brațul drept prins într-o eșarfă.

— A făcut o entorsă la ultima oprire a rotației, îi explică Ville.

Simone Freitas îl privea pe Tomas cu o expresie confuză: uimire, ură, admirație, speranță? Câte un pic din toate. Lângă ea, pe o masă, se afla o seringă plină. Ville ședea pe un scaun, cu paharul în mână. Probabil își făcuse un amestec de alcool cu ce mai găsise prin infirmerie. Peste tot zăceau împrăștiate echipamente medicale. Un dulap răsturnat revărsase pe podea bandaje, cutii de plastic, flacoane, folii cu seringi.

Le împărtăși bănuiala lui. Asteroidul era în acel moment controlat de forțe exterioare.

— O să ne oprim în maxim zece zile, dincolo de centura Kuiper. Și cred că acolo ne-așteaptă ceea ce manevrează acum totul. Nu știu ce-i acolo, nu știu ce-o să ni se întâmple. Ar trebui să ne închipuim că lucrurile se vor înrăutăți, cel puțin pentru noi. În fine, sunt gata să intru în fuzio. Cât mai avem până la activarea Heddei?

Îl priviră surprinși.

— Nu știi? Întrebă ezitând Ville. Hedda nu mai este… Nimeni din sala hibernatoarelor nu mai trăiește…

Tomas îngheță.

— Braille ne-a comunicat asta. Procesul de hibernare a fost suspendat, deci…

— Tomas, interveni Simone, dacă m-ai fi ascultat de la început…

El se încordă, fixând-o cu ură. Făcu un pas, cu pumnii strânși. Ville scăpă paharul din mână. Într-o clipă isteria i-ar fi cuprins pe toți.

— Terminați! Izbucni Ola.

Chipul lui de om hăituit, îngrozit, îi potoli ca prin farmec.

— Curând o să fim uciși și vouă vă arde de…?! Dobitocilor! Căutați soluții! Nu vreau să mor, sufocat sau otrăvit, în piatra asta împuțită!

— Nimeni nu vrea să moară, Ola, zise Simone cu glas potolit.

— Are dreptate, spuse și Tomas. Să vedem ce-i de făcut. Dacă mai e ceva de făcut.

În sfârșit, încercau să se pună de acord.

Braille nu ne poate fi de folos în controlul Pietroiului. E posibil ca entitatea să controleze inteligența artificială? Puțin probabil, asta se-ntâmplă numai în filme.

Putem comunica cu litostazicii? Da, dar nu ne vor fi utili. Răspunsurile lor sunt aberante. Unul dintre ei transmite doar versuri fără noimă, ceilalți par atinși de un soi de demență religioasă. Ne cheamă la umilință și ispășire, orice o însemna asta.

Acces în sala motoarelor? Nu. Fără control pe propulsie nu avem ce face. Așa-i, nu avem ce face. Acces la hibernatoare? Nu știm, am preferat să rămânem aici. Dacă entitatea ne vrea morți, de ce n-a vidat și coridorul A? Nu știm. Poate fiindcă toate comenzile ecluzelor sunt acum pe manual. Putem încerca să presurizăm iar celelalte coridoare. Dar ar fi o risipă de resurse.

Atunci? O să murim? Mai devreme sau mai târziu, da. Eu am să intru în fuzio. Poate că-i prea târziu. Poate că nu. Să intrăm toți? Nu aveți testele de compatibilitate. E o probabilitate de șaizeci la sută să pieriți. Mai bine decât să nu facem nimic. Ar fi o idee… o șansă, chiar dacă subțire. Dar suntem patru, pentru doar trei alveole libere. Oricum, unul trebuie să rămână afară, să fixeze pinii cămășilor.

Tomas se scutură într-un râs nervos.

— Fuzio… Eu trebuia să intru în piatră și să vă scap. Acum vreți să vă aruncați toți acolo, fără să aveți habar ce vă așteaptă. Ca într-o barcă de salvare. Bine, intrați, rămân eu afară. Oricum, sunt singurul care știe toate manevrele. Și, la o adică, îl pot scoate pe vreunul dintre voi, dacă nu e compatibil. Înainte să se sufoce în clincher.

Îl priviră neîncrezători.

— Tomas, ce spui tu e…

— Vi se pare că glumesc? Nu țineam cu tot dinadinsul să intru în piatră.

Deodată se simțea gol pe dinăuntru, absolut singur în fața unei răscruci, fără nimeni alături.

— Așa facem. Voi trei în piatră, eu la butoane, cât se poate de mult. Dacă lucrurile se așază cum trebuie, vă scot de-acolo în două, trei săptămâni. Dacă nu… Călătorie frumoasă…

Adelaide

Flyreiserul nu-i o casă pentru un om cu necesități și tabieturi. Flyreiserul e un loc de muncă urât, rece, întunecos, neprielnic. Nimic din ce s-ar putea numi distracție nu durează mai mult decât o bășină. Și chiar dacă-i lipești pe blindaje zeci de treideuri cu țâțe și chiar dacă-ți pui pe urechi căștile în care

zbiară songărul tău preferat și chiar dacă mai tragi pe-ascuns o dușcă, prin furtunelul camuflat în panoul de comandă, tot pușcărie rămâne. Pentru unii, pușcărie pe viață.

Cam așa gândi Rufo Neymar, zis „Prădăciune”, dând la o parte cu lehamite un volum vechi, intitulat *Dinamica discursului prescriptiv în context generic.* Un obiect vechi, valoros, pe care-l pescuise din geanta unui căpitan de cargou, la fel de trecut. Însă trăia încă un cart de rahat din seria interminabilă a carturilor de rahat și nu se putea concentra să aprecieze ideile scrise la adevărata lor valoare.

Dar până și rahatul are un sfârșit. În încăpere intră fluierând Cien Cienfuegos, cea mai ticăloasă „umbră” recrutată de șef din arealul Portugaña. Aruncă o privire volumului abandonat de Neymar și rânji.

— Plictiseală mare, ă?

— Frate, îți vine să deschizi sasul și-o iei pe jos pân’ la Rio.

Nu se plăceau deloc, dar se abțineau, fiindcă Bussier nu îngăduia harța.

— Păi, atunci mă duc în apartamentele mele, zise Rufo căscând prefăcut. Ce se mai aude cu camaradul tău?

— Care camarad? Făcu Cienfuegos pe prostul.

— Pe care l-am coborât acum o săptămână. Are marfa? Îşi primește gagica?

— A, ăla… continuă portuganul. Deocamdată trebuie să-i pregătim femeia pentru coborâre. Pe urmă merg după el, în câteva zile. Te bagi?

Știa, firește, că Neymar s-ar fi târât în genunchi și-n coate prin spațiu, numai să scape de pe Adelaide, dar voia să-l perpelească cât mai mult, pe toate părțile. Măcar atâta distracție să fie.

— Nu știu, să-mi consult agenda, mormăi Rufo peste umăr, ieșind scârbit din joc.

Odată rămas singur, Cienfuegos aruncă mai întâi un ochi peste toate indicatoarele, înțelegând din prima că Neymar i-a lăsat în brațe un cart fără perspective.

Dar se dovedi că se înșelase.

Trecuse mai puțin de un ceas, când sări ca ars din scaun, urmărind încordat un grup de senzori de pe panoul de observație încropit din furăciuni. Ezită câteva clipe, apoi deschise comunicarea.

— Bussier, zise, poate-ar fi bine să vezi asta.

Să-ți scoli șeful din somn poate fi uneori dovada unui curaj nebun, dar Cienfuegos se număra printre foarte puținii în stare să riște. Bussier apăru în scurtă vreme în cabina de cart, iar Cien îi arătă ecranul. Noului sosit îi trebui mai puțin de un minut să se dezmeticească și să evalueze, cu o privire încă tulbure, noutățile.

— Ce crezi? Zise ursuz.

— E chiar pe direcția noastră. Niciodată n-am mai avut așa o pleașcă în zona asta. Mie-mi pare o făcătură.

— Iar mie-mi pare că s-a-ntors norocul. Care-i treaba, Cien? Te-ai lenevit, îți țâțâie curul sau nu mai ai răbdare și pentru alte treburi, ca să-l servești pe amicul tău Webber?

Cienfuegos ciocăni cu degetul în ecranul pe care senzorii afișau informații îmbietoare.

— Un cargou de clasă C, paradit pentru noi, exact la momentul potrivit, în locul cel mai potrivit? Haida-de, Bus…

— Las-o, mârâi șeful, mi-a ajuns țeapa de pe Tycho. Adelaide n-a fost mai goală nici când am montat-o. Și sunt sătul de istericale muierești. Nu te-am luat ca să-mi plângi pe umăr, Cienfuegos. Mergem să vedem cum stau lucrurile, dăm târcoale și, dacă putem, o tăiem.

— Asta înseamnă că întârziem și cu De Vries.

— O zi sau două nu contează. Nu-i femeia ta, portugane.

— Dacă vrei marfa lui Webber…

— O s-o am oricum. Scoală oamenii și setați cursul. Vreau cargoul ăsta, simt de-aici prada. Intrăm, luăm, ieșim, ăsta e planul.

— Suas ordens, mi general… mormăi prea puțin entuziasmat Cienfuegos.

Cargoul se târa greu prin spațiu, lăsând în urmă o dâră de particule ca sângele dintr-o rană. În cele din urmă, epuizat de efort, se opri, incapabil să mai reacționeze. Un animal bolnav, așteptându-și resemnat sfârșitul.

Era o vechitură de transport, scandalos de mare și disproporționată, care stârnea râsete în puținele porturi funcționale. Dar căpitanul Mikati obișnuia să spună cu mândrie că „nu se mai fabrică așa ceva în zilele noastre”. La viața lui, făcuse curse regulate între Neue Canaveral și craterul Haret, aproape de polul sudic al Lunii, ducându-le nenorociților pripășiți

acolo materiale de construcție, cartofi și uneori noutăți nefiltrate de media corporațiilor.

Dar de când se-alesese praful de colonii, singurele transporturi pe care le mai făcea erau containerele ticsite cu vechituri și resturi, tot ce se putea demonta ori smulge din fostele așezări. Sute de mii, milioane de obiecte care odinioară făcuseră parte din viețile unor oameni cu planuri, speranțe și visuri.

Erau case făcute bucăți, haine, vase de gătit și jucării, biblioteci risipite pe care n-avea să le mai răsfoiască nimeni, scaune și dulapuri, lămpi, instrumente muzicale. Erau conserve garantate pentru o mie de ani, cu fructe demult dispărute de pe Pământ, dar pe care le scotea în serii interminabile Mama Genetică.

Și mai erau alte milioane de nimicuri sortite să călătorească doar dintr-un buzunar într-altul, dintr-un sertar în alt sertar și în cele din urmă la pubela de gunoi, pentru a lăsa locul altora ca ele, mărunțișuri de care oamenii nici nu-și mai amintesc, ci doar păstrează în suflet senzația de bine din jurul acelor flecuștețe, a timpului dulce în care totul era bine...

Toate astea luau calea târgurilor de vechituri de pe Pământ, pentru alți proprietari, din ce în ce mai săraci, începând o a doua viață, lipsită de căldură și strălucire, sedimentându-se în cele din urmă ca un strat de mâl în care se scufundau amintirile a ceea ce fusese odinioară lumea oamenilor.

„Nicio afacere, niciun profit, nicio avuție...” reluă căpitanul Saad Mikati zicala ultimelor luni de activitate, cea mai proastă probabil de când strămoșii săi fenicieni îndrăzniseră să se avânte cu vasele lor către marele necunoscut.

Șeful de echipaj veni să-l întrebe care sunt ordinele pentru orele ce urmau, iar Mikati îi confirmă abătut că nu există alte ordine decât acela de a repeta la nesfârșit semnalul de ajutor. Și de-a aștepta.

Niciunul dintre găliganii mustăcioși de pe Sana Tayyiba nu știa de ce se opriseră în sectorul ăsta fără nicio pricopseală, un teritoriu populat doar de asteroizi prăpădiți și ciudații care aleseseră fuzio în locul unei vieți normale, cu petreceri și femei frumoase. Cargoul părea gata să se facă bucăți la fiecare cursă, însă niciodată nu s-ar fi oprit în mijlocul drumului, să ceară ajutor. Și să aștepte ceva. Ce?

Singurii care știau ce erau cu siguranță cei optsprezece trăgători de elită ai Corporației, încremeniți sub comanda unei căpetenii, lângă trei strielki ascunse în cala doi a cargoului, printre containere.

Orele treceau greu. În cele din urmă, căpitanul Mikati văzu punctul luminos al flyreiserului furișându-se la marginea câmpului de observație și știu deodată că nimic bun n-avea să se petreacă pentru el și oamenii lui.

— Lucrăm în două echipe, spuse Bussier. Cienfuegos, Rufo Neymar, Girard, intrați cu papucul și vedeți cum stă treaba. Le explicați ce și cum, vedeți ce-i de luat, raportați. Dacă face careva pe eroul, îi dați brânci pe scări. Numărul doi – eu, Claes, Morales, Kwan și Fiala, vă asigurăm de-aici. Poate trebuie să-i mai încurajăm cu tunul, cine știe... Când e totul aranjat, te întorci, Cien, iar Morales, Kwan și Fiala trec în echipa unu, să ajute la încărcat. Vreau să le luăm tot, tot. M-ați înțeles?

Mormăiră toți că da, au priceput, numai Fiala ținu să mai pună de la el niște laude la adresa planului sclipitor. O limbă dată șefului nu prisosește niciodată.

Adelaide porni să dea ocol bătrânului Sana Tayyiba, apropiindu-se câte puțin de fiecare dată, iar oamenii își controlară armele pentru abordaj. Cien nu-și lua niciodată mai mult de două încărcătoare, dar alții, ca de pildă Girard, erau obsedați c-or să rămână fără muniție și-și burdușeau buzunarele încât de-abia se mai mișcau după aia.

Nu părea să fie nimeni altcineva, pe o rază de mii de kilometri, în afara clienților Symbioottinen, care pluteau pe traiectoriile lor, la mare depărtare unii de alții, îndrăznind uneori manevre stângace, după cum le îngăduia legătura cu piatra, mai slabă, ori mai profundă. Poate că într-adevăr, norocul se întorsese.

— Șef, făcu Kwan ațâțat, am scanat și-n ouă p-ăștia. Plini containere, poate gioarse din colonii. Dar părut că văd și niște tehnologie, printre cutii.

— „Părut că văd” … îl îngână Bussier. Atunci să ne convingem cu ochii noștri, gălbejitule. Ne trebuie musai câte ceva și pentru mârțoaga noastră.

Când cargoul fu destul de aproape ca să-i deslușească detaliile, începură poantele porcoase, fluierăturile, hârjoana,

behăiturile. Bussier le tăie cheful cu o înjurătură. Apoi trecu la comunicații.

— Cargobot NTS-427 Sana Tayyiba, transmise cu un ton oficial, am răspuns semnalului de ajutor. Pregătește primirea echipei de intervenție.

Așteptă o jumătate de minut și începu să se enerveze.

— Cargobot Sana, alea-alea, pregătește-te să iei o echipă la bord.

Mai trecură câteva secunde. Pe ecran pâlpâi jalnica figură a căpitanului Saad Mikati, părând prea puțin tulburat, dar asta n-avea importanță, căci „umbrele” avuseseră de-a face cu tot felul de fraieri. Ba tânguindu-se că rămân săraci lipiți... pământului, de parcă ar mai fi însemnat ceva, ba îndemnându-i să ia tot, după modelul „n-o să-mi pun pielea la bătaie pentru bulendrele patronului”, ba afișând apatia totală, ca acum.

— Mulțumesc de ajutor, căpitane, spuse Mikati pe un ton alb. Suntem pregătiți să vă primim.

Bussier tăie comunicațiile și se întoarse vesel spre Cienfuegos.

— Asta e. La treabă!

În vreme ce papucul se apropia de sasul cargoului, Rufo Neymar se întrebă dacă plictiseala nu e totuși un preț convenabil pentru siguranța unui ins care are și alte plăceri în viață în afara prădăciunilor ocazionale. Probabil că Cien și Girard își puneau aceeași întrebare. Ceva ca o încordare, deocamdată fără explicație, stăpânea momentul.

Papucul înaintă încet în sasul de acces. Cienfuegos tăie motorul și așteptă, înainte de-a se aventura mai departe. Se gândea să sară peste salutul cuvenit gazdelor și să dea buzna drept într-una din cele două cale, ca să vadă mai iute cu ce s-au pricopsit. Scoaseră totuși armele la vedere, pentru orice eventualitate. Dar sasul nu se închisese în urma lor, astfel că nu puteau ieși din navetă.

— Băi, ce pielea mea faceți acolo? Se răsti deodată la ei Bussier. De ce-ai deschis cala doi, Cien, să se risipească toate și să fugim după ele ca tâmpiții?

Prin comunicații, glasul era și mai nesuferit.

— N-am atins nimic, răspunse Cienfuegos mirat, suntem încă în sas.

Și se opri brusc, înțelegând.

— Înapoi, zbieră, înapoi!
Girard și „Prădăciune” îl priviră fără să priceapă.

Chiar în timp ce-l urmăreau, Sana Tayyiba deschise porțile calei doi, dezvăluindu-i lui Bussier pântecul doldora de mărfuri, dintre care unele mai prost ancorate chiar începură să se împrăștie prin spațiul înconjurător. Bussier pregăti o nouă rafală de înjurături, dar nu mai fu timp. Una după alta, trei strielki țâșniră la vedere, luând imediat poziție pe vârfurile unui triunghi în mijlocul căruia se afla flyreiserul. Șeful rămase cu gura căscată.

— Pleacă de-acolo! Mai apucă să strige Cienfuegos, dar comunicațiile căzură bruiate, înainte să adauge „și ia-ne de-aici”.

— Claes, Morales, Kwan, Fiala, mugi Bussier, feciori de curve, acum să vă văd!

Adelaide se năpusti prin containerele care se roteau haotic, făcându-le fărâme, iar strielki îi copiară întocmai mișcările, dar cu mai multă eleganță pe aripă, fără să-l slăbească o clipă. Tunurile începură să fulgere de-o parte și de alta. Toate loviturile se pierdură în spațiu, izbind unul sau doi asteroizi, în vreme ce restul se îndepărtară.

După numai câteva secunde, zona era plină de mărunțișuri pierdute de containere. O păpușă veche, cu cap de cauciuc rozaliu și rochiță verde, se lipi de unul dintre hublourile punții de comandă și-l fixă pe Bussier cu un singur ochi, părând din această pricină că-l privește batjocoritor.

„Flyreiser neidentificat, oprește motoarele și pregătește-te de abordare! Sunt grupa de ordine Northern Symbioottinen. Flyreiser neidentificat, oprește motoarele și pregătește-te de abordare!”

Bussier vru să-i facă albie de porci, dar se răzgândi înțelept în ultima clipă.

— Claes, spuse liniștit, fă motoarele la un sfert, dar nu le opri de tot și du-ne spre strielki.

Se holbau toți patru la el, cam albi la față. Merse la cealaltă consolă de navigație și se trânti în scaun. Uite c-a venit și ziua asta, trebuie să-mi amintesc de unde-am plecat. Oi mai ști să iau un viraj?

— Acum, măi băieți, zise, trebuie să fim cu un minut mai

deștepți decât nenea ofițerul. Am mai dat noi probe, dar ăsta e așa, ca un fel de examen de doctori. Nu vă pierdeți, drăgălașilor, vă scot eu și din asta…

Oamenii se priviră și mai năuci. Mai mult decât strielki, urmărindu-le fiecare mișcare, gata să-i spulbere în orice clipă, îi înspăimânta acest „drăgălașilor”. Asta însemna ori că Bussier și-a pierdut mințile, dar niciodată nu fusese normal, ori că se pregătește să le pună pielea la bătaie pentru vreo fantezie eroică de-a lui. Una sau alta, ce mai conta…

Însă Bussier nici nu-și pierduse mințile, nici n-avea de gând s-o facă pe eroul. Preluă navigația cu totul și începu să manevreze flyreiserul aparent haotic, incapabil să păstreze o traiectorie stabilă, ca ageamiul care n-a deprins niciodată subtilitățile zborului spațial sau e atât de intimidat de duritatea poterei că nu mai nimerește comenzile cum se cuvine. Pornise spre strielka din mijlocul liniei pe care o formaseră cele trei între timp, dar înaintând încet devie către unul din capete, chipurile, făcând eforturi să revină pe traseu.

De fapt, era o șmecherie de doi bani, pe care o învățase pe pielea lui, în vremurile când o încasa rău pe străzile Marseliei, ba de la arabi, ba de la portugani. Dacă doi inși se-apropie să-ți spargă fața, trebuie să te miști în așa fel încât unul să se afle în fața ta, iar celălalt mereu în spatele lui, fără „front de lucru”, încurcându-se. Erau trei strielki, însă păcăleala avea șanse să funcționeze câteva secunde ca pentru două.

„Flyreiser, oprește motoarele și revino pe traiectoria inițială”, veni somația, nu atât de răstită ca prima oară.

— Am înțeles, să trăiți! Răspunse Bussier, dar comunicațiile nu-i trădară tonul batjocoritor.

Aruncă o ultimă privire. Claes își încleștase degetele pe manșa unu. Morales și Fiala trecuseră la tunuri. Se citea pe fețele lor că-și reveniseră și abia așteaptă să iasă cu scandal. Iar Kwan… Ce făcea Kwan?

Nu mai conta. Între timp, Adelaide ajunse agonizând până în punctul cel mai avantajos. O strielka aproape, celelalte două cumva în spatele ei, începând să schimbe formația, dar nu îndeajuns de iute. Și, important, sasul de acces al lui Sana Tayyiba, la nicio sută de metri.

— Să-i facem, rosti alb Bussier.

Și tunurile scuipară fără să scoată un zgomot, fiecare de câte

trei ori, prea bine pregătite ca să dea greș. Strielka din față încasă patru lovituri în plin. Într-o clipă fu doar un ghem uriaș de foc, umflându-se, de asemenea, în tăcere, în cea mai desăvârșită și înfricoșătoare tăcere. Strielki aflate în spatele său săriră în lături, fugind de rămășițele care puteau fi tot atâtea proiectile. Explozia orbitoare nu le îngăduise să riposteze și-aveau să treacă secunde prețioase până să se replieze.

Bussier repezi flyreiserul spre Sana Tayyiba. Când îl opri brusc, la zece metri de sasul de acces, Claes returnă tot ce înfulecase la prânz.

Cienfuegos fusese convins din primul moment că va scăpa teafăr din toată tevatura, deși planul lui diferea mult de cel al lui Bussier. Strielki aveau să fie pur și simplu prea ocupate cu Adelaide, ca să mai bage în seamă papucul care o ștergea pe ușa din dos. De aceea, când scoase naveta cu spatele și dădu peste flyreiser, rămase fără reacție.

— Ce mai aștepți, portugane, vrei să-ți tai bilet de intrare?

Bruiajul căzuse și glasul lui Bussier suna neverosimil de limpede. De altfel, aveau să fie ultimele sale cuvinte, însă el nu putea ști asta.

Papucul se scufundă în burta Adelaidei, iar flyreiserul se încordă pentru o fugă rușinoasă, dar sănătoasă. Chiar atunci, torpila trimisă de cea mai apropiată dintre strielki lovi blindajul punții de comandă, împroșcând o cascadă de metal incandescent, apoi ricoșă în măruntaiele cargoului. Căpitanul Mikati, douăzeci de mateloți și suferindul Sana Tayyiba plecară să-și întâlnească strămoșii fenicieni.

Două ceasuri mai târziu, lăsându-i în urmă, departe, pe hăitașii grupei de ordine, să-și socotească morții și pagubele, Adelaide își lingea rănile într-o vizuină tainică, știută numai de „umbrele” ajunse la strâmtoare.

Bussier și Claes fură dați focului, într-un motor pentru care, potrivit obiceiului, toți fugarii din zonă făcuseră chetă să adune combustibil. Nimeni nu știu ce să spună, doar Rufo Neymar își aminti încruntându-se un citat dintr-o altă carte răsfoită între două prădăciuni:

Cei lași pier adesea chiar înaintea morții lor; viteazul doar o dată gustă moartea...

Ca întotdeauna, nu se osteniră să afle ce-a vrut să zică.

— Ce facem acum? Puse Girard întrebarea care-i mânca pe toți.

Se adunaseră în cabina răposatei căpetenii, singura destul de încăpătoare ca să-i primească pe toți deodată. Cienfuegos îi cercetă pe rând. În tagma „umbrelor”, erau poate cei mai ticăloși din câți văzuse în cariera lui, dar niciunul dintre ei nu părea să se fi gândit vreodată la un plan de rezervă. Pur și simplu nu-i ducea capul să bată la distanță mai mare de câteva zile.

— Frate, mie mi-a cam ajuns, cuvântă în sfârșit Morales, mângâindu-și chelia strălucitoare. De opt luni n-am mai mirosit un dos de puicuță. Zic să împărțim ce-a rămas din pradă și să ne vedem fiecare de drumul lui.

Murmure aprobatoare îi întăriră spusele.

— Care pradă? Râse Cien. Ciorapii lui Kwan? Adelaide e goală până la tablă. Bussier nu s-a ales cu nimic din Tycho. Dacă vrei acasă, Morales, ia-o frumușel pe jos, că nu-ți drege nimeni căruța pe datorie. Iar dacă se prind fârtații că suntem săraci lipiți, s-ar putea să ne ia flyreiserul odată cu viețile.

Alte mormăieli subliniară vorbele lui, în vreme toți își pipăiau armele.

Rufo Neymar ridică două degete.

— Cien, în câteva zile trebuia să mergem după tovarășul tău de campanii, pe care l-am coborât acum o săptămână și mai bine. Parcă era vorba de-o răscumpărare grasă, de-ajuns să ne punem pe picioare.

— Chiar așa, sări Fiala, mai ales că acum se-mparte la mai puțini.

Camarad de ispravă Fiala ăsta, întotdeauna te poți bizui pe el.

— Așa stăteau lucrurile, îi potoli Cienfuegos, până să ne abatem din drum ca să ne băgăm nasul în epava cu hăitași. Acum stau altfel.

Se strânseră ațâțați în jurul lui, sorbindu-i vorbele.

— Înțelegerea fusese să-i coborâm omului și femeia pentru răscumpărare. Și credeți-mă, din câte îl știu, ăla a adunat marfă cât să ne-ajungă la toți până la sfârșitul vieții. Kwan, crezi că mai sunt ceva șanse s-o găsim?

Asiaticul scutură capul cu îndârjire.

— Șanse cât scuipat de vierme, îi informă plastic. Toți asteroizii se risipit din cauza exploziilor și nu mai țin traiectorii.

Acum în tot zona mișună hăitași.

— Plus tehnici de-ai Corporației, care-or să vină să noteze noile traiectorii, îl completă Cienfuegos. Locul e prea fierbinte pentru noi cel puțin o săptămână.

— Acolo fierbinte… Dincolo fierbinte… plescăi Girard nemulțumit. Ce facem?

Se învârteau în cerc.

Cien îi lăsă un minut întreg să fiarbă. Pentru rețeta lui era nevoie de asta, însă amestecul nu trebuia să dea de prea multe ori în clocot.

— Cred totuși că ar fi ceva. Firește, e numai părerea mea. Doar mă știți, băieți, adăugă ipocrit, nu-mi place să oblig pe nimeni să facă una sau alta…

Morales trânti un pumn în perete.

— Băi, da’ mult ne mai căcăm pe noi? Tu erai mâna dreaptă a șefului, Cien, nu eu. Dacă ai un plan bun, dă-l pe gură și noi te urmăm.

Ceilalți încuviințară mârâind.

— Ne-a rămas papucul și destul combustibil pentru el. Îi lăsăm vorbă starostelui de vizuină că lipsim două zile, timp în care poate să țină Adelaide ca zălog. Coborâm, luăm marfa de la Webber, ne întoarcem. Toată lumea mulțumită. Ce ziceți?

Rufo Neymar, cum altfel, ridică o sprânceană critică.

— „Luăm marfa” … „Toată lumea mulțumită” … Și dacă Webber ăsta nu e chiar așa mulțumit, ă, Cien? La urma urmei, i-am promis o femeie, iar noi ne ducem cu mânuțele-n cur.

— Ai dreptate, „Prădăciune”, prinse Fiala ideea din zbor. Dar și Cien are dreptate. Ăla nu știe că nu-i ducem femeia. Și dacă are marfa la el, o luăm și gata. Așa-i, Cien?

— Așa-i, se învoi Cienfuegos fără tragere de inimă.

Se însuflețiseră toți. Bussier pesemne că-i privea mândru, erau din nou în afaceri. Veniră pe rând să-l bată pe spate.

— Mai e un singur lucru de plănuit, zise Cien.

Se făcu liniște.

— O să trebuiască să minăm flyreiserul pentru cazul că vreunul vrea să se servească și să ne lase cu ochii-n soare. Îi spunem și asta starostelui de vizuină. Și… ăăă… unul dintre noi trebuie să rămână aici, de șase, să fim siguri că nu ne-o sperie pe Adelaide.

Puteai să auzi un fir de praf ciocnindu-se de perete. Nu mai

zise niciunul nimic. Care-i prostul să rămână în ghearele tagmei, când tovarășii lui și-au luat tălpășița și nu se știe dacă se mai întorc?

— Asta-i, rânji Cienfuegos. Dacă n-avem niciunul coaie de erou, tragem la sorți și gata.

— Eu, zise simplu Kwan, cel mărunt cât bereta lui. Stau eu.

13
Tomas Isahagian

Îi acoperise pe toți cu clincher transparent, în cele trei alveole ale coridorului A. Operația îi luase câteva ore. Apoi le scrisese numele pe etichetele de sigiliu, cum cerea procedura.

Verifică și lăcașurile celor doi litostazici din coridorul A. Oameni oarecare, goniți spre piatră de frică, deznădejde, boală ori doar lipsa speranțelor. Și-acum, în piatră pentru totdeauna, visau pesemne un destin nemărginit. Poate erau conștienți de prezența lui. Poate ar fi avut multe de povestit. Ar fi putut vorbi prin consolă. Dar la ce bun? El știa deja aproape totul.

Se sprijini de piatra tunelului, obosit, amețit de frânarea excesivă. Îi era foame și sete. Avea destule provizii ca să supraviețuiască timp îndelungat. Nu se gândea la vreo catastrofă. Vidarea coridorului A, de exemplu. „Când o fi, o fi”, își zise. Acum voia doar să se odihnească un pic, să mănânce, să caute ceva de băut. O sticlă de șampanie, de ce nu? Să se-mbete și să doarmă mult, cât mai mult.

Sări în picioare, fulgerat de un gând. Sala hibernatoarelor. Oare îi va găsi pe toți morți, cum le spusese Braille? Sau…

Privi terminalul care afișa parametrii de stare ai celor din fuzio. Totul părea normal. Simone avea o activitate cerebrală ceva mai intensă decât Ola și Ville, dar în regulă. Niciun semn de respingere, însă era încă prea devreme. Ar fi putut trece câteva zile până la așa ceva. Atunci ar fi trebuit să lichefieze clincherul și să-l scoată pe nefericit din piatră.

— Braille?

— *Da, Tomas.*

— Am rămas singuri.

— *Da, Tomas. Am rămas doar noi doi.*

— Ți-e teamă?

— *Nu mi-e teamă, Tomas. Dar resimt neliniște.*

— Să nu-ți fie frică. Oricum, ție nu ți se poate întâmpla nimic. Spune-mi ce se întâmplă acum la hibernatoare.

— *Nu am această informație disponibilă pentru tine. Îmi pare rău.*

Ceva se modificase în răspunsurile lui. Ceva subtil, imposibil de precizat. Era doar o impresie, dar Tomas știa că nu se înșală. Conștiința lui Braille suferise mutații. Fusese influențat de aceeași entitate?

— În ordine, Braille. Fiind singurul supraviețuitor al expediției, presupun că am nivelul de decizie maxim.

— *Da, Tomas, este corect.*

— Vreau să transmit un mesaj spre Pământ.

— *Desigur, te ascult.*

— „Sunt Tomas Isahagian, tehnician de sisteme generale la bordul lui 9969 Braille. Sunt singurul supraviețuitor al...”

Se opri. Ce să le spună? Că eșuaseră? Că muriseră toți? Că din expediția care costase atâtea resurse și vieți se-alesese praful?

— Braille?

— *Te ascult, Tomas.*

— Poți transmite cu semnătura și marca Heddei Thorvalds?

— *Desigur, Tomas. Pot semna cu orice nume și marcă dorești.*

— Perfect. Mesaj: „Asteroidul 9969 Braille, cu un echipaj de cincizeci de oameni și șase litostazici, se pregătește să traverseze centura Kuiper. Am decis unanim modificarea vectorului viteză, rupându-ne, ca entitate socială, de Pământ. Din acest moment, 9969 Braille este de sine stătător și va porni în explorarea Galaxiei.” Transmiți, Braille?

— *Da, Tomas.*

— „Nu este un act de rebeliune, ci urmarea unui străvechi instinct al speciei. Pornim spre lumi noi, să răspândim civilizația umană. Specialiștii de la bordul lui 9969 Braille sunt convinși că vor putea suprima efectele sterilizării. Avem resursele și timpul necesar. Vom coloniza cea dintâi lume primitoare care ne va ieși în cale, oricând se va petrece asta.” Dictez prea repede, Braille?

— *Glumești, Tomas... Poți continua.*

El respiră adânc, liniștit, pentru prima oară de când revenise în realitate.

— „Iar după noi vor veni și alții. Oamenii se vor răspândi printre stele și vor umple întreaga galaxie. Universul ne

așteaptă. Vă așteaptă pe toți. Aici e loc pentru toată lumea. Sfârșitul mesajului.” Trimite-l acum, Braille.

Urmă o pauză de câteva secunde.

— *Mesajul a fost expediat, Tomas.*

— Mulțumesc. Te rog să-l retrimiți neîncetat timp de o oră. Acum mă duc să mănânc ceva. Sunt lihnit.

Și într-adevăr, simțea o foame uriașă. Trecuseră mai bine de zece ore de la trezire.

Cruz Webber

— Aș fi pariat că ești mai solid…

— Ai fi pariat… Dar mi-ai văzut dosarul… Ești jägter, nu?

— Cel mai bun, suspină Gerti Novak.

Încă se mai pândeau, după un ceas, și pânda începuse să-i obosească.

„Ai un cuțit mare, dodsteel, la spate, sub haină”, îi zise Novak în gând, prefăcându-se că admiră pereții cojiți.

„Jägter ține glockul în buzunarul nădragilor”, constată Cruz Webber fără să-și ascundă privirea. „El știe că știu.”

Și conversația curgea politicoasă.

— Cum m-ai găsit? Ți-e foame? Avem cartofi.

Gerti Novak, echipat ca oricare alți combatanți ce răscoleau zona, se materializase pur și simplu, fără să-l simtă. La urma urmei, făcea parte din meserie și de fapt nici nu se speriase, nici nu se mirase. Îi era limpede că, la un moment dat, el sau altul are să se ivească. Cruz Webber știa să aprecieze competența.

— Îmi plac cartofii, încuviință Novak. Corporația m-a îmbiat cu somon japonez când m-a trimis după tine.

— Mi-ar fi plăcut o felie, râse Cruz. Păcat.

Și încă un minut de tăcere.

— E un sătuc liniștit, nu crezi?

— Mă prăpădesc după el. Nimeni nu m-a întrebat ce sau pe cine caut. Iar grupa de ordine se face că nu există.

— Am putea să îmbătrânim liniștiți aici.

— Am putea…

„Dar nu se va întâmpla”, socoti Webber. „N-avem timp să îmbătrânim, jägter. Nu amândoi deodată. Tu ești aici ca să mă înapoiezi lor. Iar eu am să te împiedic, într-un fel oarecare, și-am să plec cu Lil. Dincolo de orice. La capătul lumii.”

— Cum m-ai găsit?

— Știi bine cum te-am găsit. Încerci doar să mai câștigi niște

timp, dar știi ce? Întotdeauna mă atașez de vânatul meu. O să-ți dau de la mine un ceas. Vrei să-ți povestesc?

— Da…

Însă nu făcea decât să îngăduie unui străin să-i răsucească un cuțit în măruntaie. Știa ce urmează.

— Ai avut o femeie prin părțile locului, spuse Novak.

— Ada…

— Cum zici tu, Webber. Am știut că mai devreme ori mai târziu o să te-ntorci unde ți-a fost bine. Pentru un fost mercenar, ești cam lacrimogen.

Și adăugă, în gând: „Uite cine s-a găsit să vorbească despre lacrimi…”

„Habar n-ai cum stau lucrurile de fapt, jägter…” își spuse Cruz.

— Nu pentru ea m-am întors. Ce ciudat… Parcă aș vorbi cu o proiecție a mea pe perete…

— Gerti îmi zice, oftă acru vânătorul. Știu prea bine pentru ce-ai făcut-o. Te-am răsfoit încă de-acasă, ca pe o carte veche. Și-acum m-am apropiat ca să-i văd mai bine ilustrațiile.

„Doar câteva minute ți-au mai rămas, Gerti… Deja simt mâncărimile tăișului moștenit de la Achim. Pot să-ți spun orice, tipule, pot să-ți spun totul. În globul înghețat al ochiului tău, spovedania mea nu se va păstra mai mult de câteva secunde…”

— Da, m-am întors pentru marfă, Novak. Nu mi-am pus pielea la bătaie degeaba pe coclaurile astea. Cu marfa o să plătesc coborârea cuiva.

— Și asta știam deja. Ești un pic plictisitor. Binefăcătorii tăi sunt „umbre”?

— Da. „Umbre” …

Vânătorul îl fixă cu cea mai intensă dintre privirile sale, aceea care-i paraliza înainte de a-i încătușa ori de-a le aplica o gaură în frunte cu glockul din buzunarul nădragilor.

— Fiindcă vorbeai de ciudățenii… Ce ciudat că-mi povestești ce-o să faci. Webber, tu ți-ai făcut un plan și vrei să te ții de el. Aș putea să-ți înșir multe dintre defectele lui, însă o să ți-l arăt numai pe cel mai mare: nu se potrivește deloc cu al meu.

— Și care-i planul tău, Gerti?

— Cel mai simplu din lume: mergem acasă.

Se ridică încet și merse, chipurile, să se uite la ceaunul în care fierbeau cartofii. Cruz îl urmări fără încordare. Știa că-l

tatonează, că vrea să-i simtă neliniștea și eventual să-i testeze reflexele. „Putea să mă ia în somn, constată simplu. De ce nu m-a luat?”

— Te miri că nu te-am luat din somn? Mormăi Novak. Poate că-mi plac manierele elegante. Fac bine la reputație.

— Despre care „acasă” vorbești, jägter? În maxim două minute după ce mă vei da lor, voi fi doar un caz de dispariție, clasat din lipsă de indicii. Și sigur nu ești atât de fraier încât să nu-ți imaginezi urmarea. În minutul trei te vei topi la rândul tău.

— Haida-de! Făcu Gerti Novak. Să nu ne credem mai grozavi decât suntem. Speer-Leblanc înfulecă zece ca noi la micul dejun, printre cereale. Și știi, firește că el își permite cereale naturale. O să înfunzi pușcăria, amice, dar nimic mai mult. Cred totuși că l-ai călcat rău pe bătături pe Speer-Leblanc, dacă mumia a ținut morțiș să dau de tine.

Cruz începu să gândească febril. Dacă Novak îl preda Corporației ori autorităților, n-avea niciun fel de importanță. Oricum, soarta lui Lil era pecetluită. Și chiar dacă, printr-o minune, Cienfuegos cu „umbrele” lui ajungeau la timp... Poate tocmai acum satul uitat de o sută de ani era scanat de sculele Corporației. Poate chiar în vreme ce se țineau de vorbă unul pe celălalt, hăitașii încercuiau coliba pe nesimțite.

Nu-i rămânea decât o șansă. Jägter să fi venit într-adevăr neînsoțit. Și uitându-se din nou la el, Webber văzu un bărbat ursuz, retras, doldora de frustrări, căruia nu i-a mai rămas nimic altceva într-o existență de doi bani decât migala îndeletnicirii lui. Și ambiția de a-și sfârși treaba de unul singur, impecabil, la tariful cel mai scump.

În toate variantele, soluția cea mai bună era cea care-i trecuse prima prin minte, când îl văzuse în fața lui. Morții nu te predau.

— Gerti, mai făcu o ultimă încercare, „umbrele” nu știu câtă marfă am. E destulă să achite coborârea mea și-a lui Lil De Vries la un preț pe care ei nici măcar nu l-au visat vreodată. Dar e destulă ca să ne rămână și nouă. Poți să iei tu tot. Ce spui?

Știa însă că, dacă evaluarea lui se apropie de adevăr, Novak nu va putea fi ispitit. Într-adevăr, celălalt se mulțumi să clatine încet capul.

— Atunci? Dacă nu mă las dus de bunăvoie? Ne omorâm unul pe celălalt?

Fără mișcări bruște, se duse și el să vadă ceaunul. Vânătorul întoarse ochii, urmărindu-l. O experiență copleșitoare îi spusese deja că Webber va încerca să-l împroaște cu apa clocotită și să scoată în aceeași clipă dodsteel. De aceea, când Cruz se răsuci spre el, ținând mâna dreaptă la spate, se trezi în fața glockului, care-l privea cu un singur ochi negru, ca moartea însăși.

— Regret, bătrâne, făcu liniștit Gerti Novak. Te gândeai c-o să te provoc la o încăierare cu mâinile goale, cavalerească. Manierele mele elegante nu merg chiar atât de departe. Ca fost mercenar, știi despre ce vorbesc, nu se poate să nu-mi dai dreptate. Sunt profesionist, nu cavaler.

Cruz se relaxă brusc, ca și cum i s-ar fi luat o piatră grea de pe inimă. Deodată totul se vedea atât de limpede încât nu mai avea de ce să se zbuciume. Și zbuciumul încetă.

— Firește, jägter, zise încet. Sunt cu spatele la zid acum… Îți dai seama că nu mai am nimic de pierdut. Există o șansă să ratezi ținta, iar eu să te înjunghii înainte să poți trage din nou…

— Ai dreptate, îl aprobă Gerti Novak.

Și, coborând țeava glockului, îl împușcă silențios în piciorul stâng. Webber căzu secerat.

— Regret și asta, adăugă vânătorul, îndepărtând cu gheata cuțitul care, în sfârșit, își făcuse apariția pe dușumea. O să observi totuși că ți-am cruțat dreptul, ca să te poți sprijini mai bine când vom șchiopăta împreună spre strielka sau ce-o să trimită Drexler după noi.

„M-am obișnuit să le dau găuri tuturor și nu-mi prea pasă”, observă distrat.

Cruz se răsuci pe-o parte, încercând să se reazeme de perete. În chip ciudat, durerea din coapsă nu era insuportabilă. Proiectilul ieșise fără să-i atingă artera. Gerti Novak îl ajută prudent, apoi îi scoase bucata de funie care-i ținea loc de curea.

— Strânge-te deasupra rănii. După ce-ți leg mâinile, primești și pansament.

Îl măsură cu o privire expertă, apreciind treaba bine făcută, și se așeză pe vine, în continuare relaxat. Nu fusese încordat nici măcar o clipă, știuse exact ce are de făcut, era în grafic.

— Încearcă să nu dramatizezi. La urma urmei ești în viață și asta nu-i deloc puțin lucru. Lasă disperarea pentru mai târziu, dac-o să-ți folosească la ceva. Resemnează-te, Webber. Chiar dacă „umbrele” nu te-ar fi lichidat, timpul nu mai poate fi dat

înapoi pentru De Vries.

Simți zvâcnetul rănitului.

— La urma urmei, care-i treaba cu ea? Cu fosta femeie De Vries… Pentru ce te-ai înverșunat atât s-o cobori? Nu contează, o să-mi dau seama într-o bună zi ce fel de legătură ați avut. Dar nu cred că merită osteneala să cercetez.

— Tu nu știi nimic, jägter, spuse Cruz, repetând ce gândise cu numai câteva minute înainte.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești. Merg să arunc o privire mașinii voastre de comunicare. Dac-o cuplez cu emițătorul meu, ne recepționează mai multe filiale ale Corporației. Să nu pleci.

Nu se putea bucura nici acum. Nici acum nu era în stare să se bucure.

La nici cinci kilometri depărtare, în marginea unui luminiș umed, șase bărbați așteptau adunați într-un cerc aproximativ și fumau, sperând să se mai încălzească.

— Trebuie neapărat să ajungem în zori? Spuse enervat unul din ei.

Toți se gândeau la asta, însă numai unul îndrăznise întrebarea.

— Neapărat, răspunse cel mai masiv. Numai înainte să se lumineze pot să-i iau prin surprindere. Nu risc să-i găsesc treji.

Lucrurile stau întocmai așa, se gândiră ceilalți, dar de ce spune el „nu risc” și „îi iau prin surprindere”? Se crede singur aici? Sunt ei numai niște scule fără minte?

— Am fi răzbit mai din timp și mai odihniți cu un transportor…

— Pădurea duce zgomotul motorului unde nu gândești. Nu știi cine-l aude. Și mai ales ce-are să facă auzindu-l.

Vasăzică, acest bărbat solid are răspuns pentru toate…

— Și mastif? Nu era mai simplu cu mastif?

Nu.

— Mastif îi sperie pe toți și nu vrem asta. Acolo e un sat, unde trăiesc și alți oameni. Noi nici n-ar trebui să existăm pentru ei.

Țigările se înjumătățiseră, dar tot le mai ajungeau pentru cinci-șase minute de plăcere. Unde-i fum, e și căldură…

— Stingeți țigările. Plecăm.

— Chiar contează cinci minute? Am alergat toată noaptea, sunt ud ca un rahat. Nu cumva îți bați joc de mine?

Pumnul lovi greu, sfârșind conversația.

— Ridicați-l. Unul din voi să-l ajute până-și revine. Acum ascultați-mă bine, toți. N-am venit aici ca să mă joc de-a șeful cu voi. Sunt șeful. Corporația m-a contactat pentru treaba asta și am de gând s-o sfârșesc bine, cu sau fără vreunul ori altul din voi. Care vrea s-o facă pe nebunul, sau nu e-n stare să țină pasul, n-are decât să se-ntoarcă și să le explice șefilor mari. Controlați-vă armele, ceasurile, echipamentul. Ați înțeles?

— Am înțeles, Achim… mormăiră ei pe rând.

Sub pansamentul steril, rana pulsase o vreme, apoi anestezicul își făcuse efectul. Cruz simți o moleșeală plăcută cuprinzându-l, ca și cum ar fi alunecat înăuntrul unui nor moale, cald. Zăcea pe pat, fără să-i mai pese. Când reveni lângă el, vânătorul găsi un ins privind țintă în tavan, după toate semnele cu mintea golită de gânduri.

— Totul merge strună, bombăni din ce în ce mai prost dispus, stare care-i dădea un sentiment de siguranță. Am transmis coordonatele noastre, Webber. N-am primit încă o confirmare, însă nu va trece mult și ne vor sălta de-aici. Acum am putea să înfulecăm cartofii ăia, ce zici?

Așteptă zadarnic un răspuns, apoi se duse și-și luă o porție. Trase scaunul mai aproape de pat.

— Mă scuzi că m-așez singur la masă, cu noaptea-n cap. O să am nevoie de toată energia azi.

Cruz întoarse capul.

— E ultima ta masă, jägter. Bucură-te de ea, ia și porția mea…

Gerti Novak dădu din umeri și-și văzu mai departe de treabă.

— Hai, spune-mi, zise ceva mai încolo, tu și De Vries asta sunteți un soi de complici, nu? Lucrați pentru vreo corporație rivală, căreia i-ar plăcea să-l vadă pe Speer-Leblanc sărăcit.

Webber nu-i răspunse. Un minut mai târziu, respira egal și profund, cufundat poate într-un somn fără vise. Novak închise ochii. În ciuda energizantelor, ultimele ore fuseseră foarte grele. Adormi pe jumătate, păstrând în alertă o parte a simțurilor sale, așa cum se obișnuise în ani și ani de vânătoare.

Se trezi zece minute mai târziu, cu senzația că a dormit o zi și o noapte neîntrerupt. Dar știa că nu mai poate închide ochii nici măcar o clipă. Ceva care nu putea fi auzit, nici văzut era undeva în apropierea lui. Ceva se schimbase imperceptibil în monotonia

lucrurilor înconjurătoare, cu care se acordaseră instinctele lui încă de când pășise pe munte.

Afară încă nu începuse să se lumineze, însă simțea că a rămas foarte puțin. Mai simți că altcineva în afară de el și de Cruz Webber așteaptă venirea zorilor. Și-i ascultă.

Se ridică căscând zgomotos, să stângă lampa, ca și cum s-ar fi hotărât să se culce, fără să bănuiască vreo primejdie. Cineva care s-ar fi furișat să privească printr-o crăpătură a peretelui de bârne nu mai putea distinge nimic în beznă. Încet, fără să scoată nici cel mai mic sunet, se apropie de patul în care dormea Webber și se aplecă peste el.

— Am simțit și eu, îi șopti Cruz la ureche. Ei sunt aici. Putem să...

Gerti îi puse palma peste buze, apoi îl ajută să se ridice. Trecură în cealaltă încăpere. Vânătorul bâjbâi în întuneric, iar Webber simți deodată un curent rece pe față. Se lăsă tras afară din odaie, prin spărtura pe care vânătorul o făcuse lângă o îmbinare mai slabă a peretelui. Imediat fu împins la deal, fără să vadă nimic. O durere ascuțită îi săgetă piciorul, dar Novak îl îmboldi iarăși din spate, și încă o dată. Mușcându-și buzele, reuși să urce panta până la un pâlc de copaci, unde se opriră să-și tragă sufletul și să asculte.

Nu venea nimeni după ei, pentru moment.

Porniră mai departe, mișcându-se cu precizie. Deși șchiopăta, Cruz simți că durerea și-a pierdut din intensitate și înaintă fără ezitări. Recunoștea drumul cu ochii închiși, dar se miră o clipă că Novak se descurcă la fel de bine. După un sfert de ceas se opriră iar. Acum se credeau destul de feriți ca să poată schimba câteva șoapte.

— Cum ai găurit peretele?

— Cu asta mă ocup, Webber... Întreabă-mă mai bine de ce-am șters-o.

— Fiindcă nu sunt oamenii pe care-i aștepți. Ai transmis că m-ai găsit și aștepți un mijloc de evacuare. Dar dacă ăștia ar fi fost băieții buni, nu s-ar fi furișat așa. Se feresc să-i agite pe localnici, însă nu chiar atât. Băieții buni știu că-i aștepți.

— Just, admise Gerti Novak. Ai fi fost un jägter pe cinste, dacă nu ți-ai fi ales greșit tabăra. Dar mai știi? Poate că Speer-Leblanc o să se gândească la asta. E păcat să risipești talentul.

În întuneric, Cruz zâmbi scârbit.

— Așadar, tot nu pricepi... Speer-Leblanc nu mai e amic nici cu tine. Din momentul în care i-ai dat de știre că m-ai găsit, nu mai există în lumea asta un loc controlat de Corporație în care noi doi să rămânem în viață.

Vânătorul se abținu să-i răspundă.

Îndată ce se lumină destul, se ascunseră într-un hățiș mare, stufos, iar Novak chibzui cum ar fi mai bine să facă. „Poate nu trebuie să trimit alt mesaj prea curând. Am simțit de la bun început că-i cam pute gura lui Drexler...”

— Trebuie să mă ușurez, îl anunță Webber.

— Du-te acolo, încuviință Novak. Știu că n-ai să țopăi într-un picior. Dacă o faci, te împușc și-n celălalt, să știm o socoteală.

Poate asta era vremea retragerii, despre care-i tot auzea vorbind odinioară pe unii mai bătrâni. O vreme când cazi ca prostul într-o cursă pe care ar mirosi-o și-un ucenic. Treaba e, te retragi singur sau ești retras...

„Dacă ajungi în cumpănă, așteaptă”, își zise, ca și-n alte dăți. Întotdeauna norocul îl scosese din bucluc. Dar statistic vorbind, ăsta nu putea fi numai noroc.

Când Cruz se întoarse șchiopătând, depresia începuse să-l copleșească pe Gerti Novak. Scoase din raniță seringa de presiune și se injectă chiar sub ochii lui, cu nepăsare.

— Webber, zise, acum stăm liniștiți și pariem cine ajunge primul. „Umbrele” tale? Oamenii lui Drexler? Băieții răi de la colibă?

Ei erau cinci hăitași, grupa de ordine minimă pe care-o prevedeau normele. Cu toate că la nevoie se mai schimbau între ei, fiecare avea treburi foarte precise, ca degetele mâinii. Așa li se și spunea pe la instructaje. „Degetele” și „mâna”.

— Au plecat de-o jumătate de ceas, constată Achim, răscolind cojile de cartofi de pe masă.

Degetul arătător îl chemă să-i prezinte deschizătura din peretele celeilalte odăi, aceea prin care se strecuraseră fugarii. Ar fi trebuit să prevadă asta. Simți furia crescând și făcu eforturi mari s-o țină ascunsă.

Un alt deget îi aduse o mână de zdrențe pe care se uscase sângele. Iar în bârna de la baza peretelui găsiră gaura proiectilului de glock. Achim se însenină deodată.

— N-au ajuns prea departe. Mergem și-i luăm de pe drum. Nu

trage nimeni dacă nu e-n pericol de moarte. Și nu face nimeni pe eroul. La primul semn suspect, comunicați discret. Nu v-apucați să hăuliți prin pădure. Lăsați zece metri între voi, nu mai mult. Căutați urme.

Se gândiră din nou că el nu vede în ei decât niște mastifi puternici, dar proști. Însă nu spuse niciunul nimic.

Urcară anevoie panta acoperită de vegetație deasă, lăsând în spate, jos, cele câteva colibe ale cătunului, răsfirate, singuratice, parcă părăsite. Nimeni nu îndrăznise să iasă după ei.

Căutarea porni lent, meticuloasă, ca la manual. Cercetau cu cea mai mare atenție fiecare tufiș, priveau în coroanele arborilor, ascultau, filtrând șuvoiul de sunete înconjurătoare, ca să le aleagă pe cele care le-ar fi trebuit. Din când în când, se opreau să refacă linia, să nu se piardă din vedere unii pe ceilalți.

O jumătate de oră curse netulburată.

„Când am intrat în grupa de ordine, își zise după o vreme cel mai vârstnic, Corporația nu dădea hăitași valoroși pe mâna oricărui barbar… Paul Drexler m-a lăudat personal la vreo două acțiuni, ba odată, fiind de gardă la centru, s-a-ntâmplat chiar să aud niște vorbe rostite de domnul K. Speer-Leblanc. Nu mai știu despre ce. Ce timpuri… Acum un muntean sălbatic lovește un ofițer de elită și-i umilește pe ceilalți. Se dă mare că l-au băgat în seamă cu operațiunea asta. Dar l-am scos cu mâna mea din puțul ăla, unde s-a lăsat prins ca un șobolan. Ar trebui să mă gândesc la pensie. Ar trebui să…”

Fiindcă gândurile au alte căi decât cele ale pașilor, pe nesimțite se abătu de la restul formației. Nu mult, doar zece, cincisprezece metri. Își dădu seama și imediat se corectă, tăind de-a dreptul, în tăcere, printr-un tufiș des, care i se împotrivea cu ghimpi și lațuri elastice.

Răzbi nervos în cealaltă parte și dădu peste Gerti Novak, ocupat să cotrobăie prin ranița lui. Din spate, părea un bătrânel mărunt, debil, plecat într-o excursie cam peste puterile lui, prin pădure. Hăitașul vru să șoptească în gămălia minusculă a laringofonului, apoi ezită. Bătrânelul nici măcar nu-l auzise.

Erau numai vreo cinci metri între ei. Făcu un pas, dar crengile ascunse sub frunze trosniră, trădându-l. N-avea nicio importanță. Novak se întoarse spre el, tresărind, și-i zâmbi ca unui prieten pe care-l vezi după multă vreme.

„Prostănacule, se amuză hăitașul, chiar nu știi că mai ai câteva clipe de trăit?”

Arma Corporației ținea deja abdomenul, locul celor mai chinuitoare și fără speranță împușcături. Zâmbetul lui Gerti Novak se topi, lăsând locul unei grimase tâmpe. Ar fi vrut să scoată glockul din buzunar, însă abandonă gestul la jumătate. Hăitașul hotărî să-i anunțe pe ceilalți, să fie acoperit, și imediat să-l lichideze, ca să încaseze prima. Ridică arma spre pieptul vânătorului, în timp ce vorbea în laringofon.

Într-o singură secundă, se miră mai întâi că nu poate scoate niciun sunet. Apoi că microfonul nu e la locul lui. În secunda a doua își privi prostește pieptul, pe care se prelingeau șiroaie de sânge aburind. În cele din urmă, se prăbuși încet, în genunchi și pe-o parte, cu privirile încețoșate. Ca dintr-un tunel adânc, veniră ultimele cuvinte pe care le auzea în această lume, și ele nu erau ale lui Speer-Leblanc.

— Nu credeam că mai ești în stare să tai o beregată, Webber…

Se luminase de-a binelea.

Cruz șterse lama pe cracul pantalonilor, cu un gest pe care-l repetase de nenumărate ori, și-i oferi dodsteel.

— Nu, mersi, mormăi Gerti Novak. Poți să-l păstrezi.

Într-adevăr, nu mai conta. Aveau să-i descopere în câteva minute.

— N-a fost ideea mea, jägter, îi aminti Webber. Poate-ar fi trebuit să-l las să te împuște și abia pe urmă să mă ocup de el.

— Poate, încuviință Gerti.

— Acum știi cum stau lucrurile? Sau încă mai crezi c-au venit să te ia acasă?

— Nu. Acum știu. Bătrânul te vrea mort cu orice preț. Iar eu am intrat de bunăvoie în budă. Mereu mi-am zis că lăcomia o să mă piardă.

Mintea îi lucra neobosită, însă nu întrezărea nicio scăpare.

— Azi-noapte am fi trecut printre ei, dar acum…

— Nu pot fi mai mult de cinci inși. O mână. Încă mai avem șanse.

— Șchiopul cu briceag și jägterul injectat? O să lichidăm unul, doi, nu mai mult. Ceilalți or să ne vină de hac. Ce vor de la tine, Webber? Măcar să nu mor de curiozitate…

— Să ne despărțim, propuse Cruz. Unul din noi poate scăpa, dacă ei sparg grupa.

— Cum vrei, dădu Novak din umeri. Eu mi-am făcut treaba, te-am prins o dată.

Și se strecură în inima deasă a hățișului. Webber îl urmări dispărând, pe urmă își căută un loc în care să poată vedea cât mai mult fără să fie văzut. Cuțitul îi era acum singurul aliat.

„Ce vor de la mine, jägter? Poveștile pe care mi le-a spus piatra, pe care le-a spus tuturor ce-au coborât în ea, știind, ca și Speer-Leblanc, că ei oricum nu vor mai putea povesti altora. Deaceea niciun fugar n-a rămas în viață. Ca să nu le spună și celor de pe Pământ. Că fuzio nu e nemurirea, ci doar poarta plecării ultime din omenesc. Numai o minciună uriașă, cât planeta, cât întregul sistem solar. Afacerea colosală, religia strivitoare, scara spre puterea absolută, toate ridicate de nebunia unui singur om. Dacă el este cu adevărat om și nu un program indescifrabil, care a dobândit conștiință...”

Nu-i mai rămăsese decât așteptarea. Un capăt de drum.

„Apoi poveștile despre oamenii culcați fuzio și prefăcuți în bombe pe jumătate vii. Întâi experimente, încercări, reglaje. O prăbușire acolo, în mijlocul deșertului... O alta la marginea Djazair-Parisului... Încă una în cine știe ce colț de lume. La început fără morți, afară de cei grefați pe pietrele căzute. Numai cratere uriașe, cu marginile fumegând, numai păduri aprinse, lacuri revărsându-se peste maluri, un munte, doi surpându-se...”

Simțea că hăitașii sunt aproape. Nu vedea și nu auzea nimic încă, dar ei nu aveau să întârzie.

„Și-n cele din urmă... Într-o noapte, un asteroid sau mai mulți izbesc centrul Londrei. Totul se preface în jăratic. Insula se frânge-n bucăți și cerul e acoperit de nori negri. Un tsunami de frică lovește continentul și se propagă în toate direcțiile. Apoi încă o prăbușire. Și încă două. Spaima se întinde pe planetă, ca o pandemie, imposibil de stăvilit. Autoritățile sunt depășite. Autoritatea nu mai există. Singura în stare să readucă normalul și să guverneze Pământul e Corporația...”

Tresări. Ceva mai departe, să tot fi fost vreo douăzeci de metri, ramurile tufișurilor se scuturau parcă bătute de vânt. Auzi un țipăt ca de femeie și glockul lui Novak tușind de două ori. Mai multe arme îi răspunseră cu plesnete seci, suprapunându-se într-o rafală trunchiată. Și încă un urlet de durere. Apoi se făcu

liniște.

Nu-i mai rămăsese decât așteptarea.

„Toate mi le-a spus piatra când eram una… Le vărsa în mine cu fiecare strat de molecule. Le primea de la alte pietre îngemănate cu oameni. Veneau prin abis, purtate de praful cosmic. Nimic nu se pierde în spațiu, nici măcar poveștile… Știam totul despre toți și ei știau totul despre mine. Știam când urmau să se prăbușească și unde. Gândeam ultimele lor gânduri. Trăiam ultimele lor spaime…”

A fost sfârșitul jägterului. Îndată au să vină. Se va sfârși în câteva secunde. Cele șapte nopți pe Pământ au trecut. Speer-Leblanc va dormi liniștit în cea de-a opta.

Hățișul se agita violent. O voce guturală înjură, un alt glas îi răspunse. Cruz se ghemui cu degetele încleștate pe mânerul cuțitului, gata de salt, deși n-avea să sară mai mult de un metru cu piciorul lui. Glasurile se apropiară. Acum.

— Arăți ca dracu’, falaar, îi spuse vesel Cien Cienfuegos. Pune chestia aia deoparte, până nu rănești pe cineva.

Acolo erau Cien, Rufo Neymar și Girard. După ei, ieși ca vai de lume Novak. Arăta ca și cum ar fi fost târât câteva sute de metri prin spini, zdrențuit, cu fața plină de zgârieturi însângerate, dar întreg. La urmă se iviră Morales și Fiala, îmbrâncind un ins legat fedeleș.

Cruz îl privi surprins.

— Achim?

Iar celălalt ridică ochii, înfruntându-l. Ura din priviri i-ar fi putut doborî pe toți și muntele din spate.

— Achim, da, confirmă Cien. Nu te bucuri să-ți revezi vechii prieteni?

Și-i șterse munteanului un dos de palmă, nu foarte tare, mai mult așa, ca să-l umilească.

— Fiala! Tu te pricepi la răni, vezi cum e piciorul lui falaar Webber.

Fiala smulse fără menajamente pansamentul improvizat de Gerti Novak și-i injectă rănitului unul dintre cocktailurile sale, care-i scoteau din viteză pe băieți, când aveau nevoie.

— Ați picat la țanc, oftă vânătorul. Dacă mai întârziați câteva minute…

— Nu te bucura prea devreme, bătrâne, îl sfătui Cienfuegos. Încă n-am hotărât ce facem cu tine. Deocamdată glockul tău

rămâne la mine. Nu ne omorâm după câinii Corporației, așa ca tine. Iar pentru papuc nu facem rezervări decât rareori.

— M-am prins, încuviință Gerti.

„Degetele” lui Drexler zăceau prin tufe. Curând aveau să se reintegreze în circuitul natural, trecând în solul din care se hrăneau tulpinile, frunzișul, lăstarii.

— Cien… făcu Webber cu glasul stins.

Ultimele picături de energie se scurgeau iute din el și dintr-o clipă în alta avea să cadă într-un somn adânc.

Cienfuegos se aplecă peste el, știind ce-o să audă.

— Lil… De Vries… Ai adus-o… E bine…

„Umbra” îndepărtă ușurel mâna care-l apucase de rever.

— Mai bine dormi acum, falaar. Toate sunt în regulă. Odihnește-te și vorbim după aia.

— Lil…

— Dormi.

Și se petrecu iarăși. În vreme ce se cufunda în somn, trupul lui Cruz Webber luă pentru câteva secunde culoarea și textura unei pietre mari, lunguiețe, ca basorelieful de pe capacul unui sarcofag, înfățișând un erou demult trecut în neființă.

— Băga-mi-aș! Schelălăi Girard, sărind cât colo.

Puseseră toți armele la ochi, dar Cienfuegos le zbieră să se potolească și ei se liniștiră bodogănind.

Atunci Achim izbucni într-un râs isteric.

— Ce trupă de labagii, zicea printre icnete. Drexler o să-și orneze pereții cu capetele voastre împăiate.

Morales îl lovi cu patul armei în tâmplă, doborându-l. Dar el tot mai râdea.

— O să vă culeagă unul câte unul, ca pe păduchi. Iar pentru tine, jägter, Pământul n-o să fie destul de mare ca să găsești o gaură în care să te-ascunzi.

— Să-l rad? Întrebă Morales.

Rufo Neymar se puse între ei.

— Băi, ești nebun? Poate-l dăm la schimb pe ceva, cândva. Și încă nu l-am întrebat tot ce trebuie. E bine să descoși un ins de-al Corporației.

— Are dreptate Neymar, spuse și Cienfuegos. Ce-ar fi să punem și de-un proces? Pe de altă parte…

Merse el însuși lângă trupul lui Achim și-i pompă rapid două gloanțe în piept. Caz închis.

Ultima amiază aici.

Cruz se răsuci să prindă ploaia fină de raze ce răzbeau prin frunziș. Ceilalți trebăluiau prin jurul papucului, ciorovăindu-se din când în când, cu glas scăzut, ce-i mai bine să încarce din proviziile de care-i ușuraseră pe localnici – specie pe cale de dispariție.

Tresări, smulgându-se din amorțeala călduță, când Cienfuegos îi puse o mână pe umăr.

— Îți mai amintești ceva din locurile astea, Cien?

— Pentru mine toate sunt la fel. Știu că era s-o mierlim pe undeva, pe-aici, odată, demult. Ca pretutindeni.

Când toate locurile și toate timpurile încep să fie la fel...

— Îmi mai amintesc de-o fătucă pe care-ai încercat s-o scapi. Nu te mai văzusem niciodată atât de supărat. Îmi ziceai mereu că e plin pământul de ele, dar aia te-a...

Se opri, dându-și seama că e în nisipuri mișcătoare.

— S-o ștergem înainte să ne pomenim cu alte „mâini" de-ale Corporației. Rămâne cum am vorbit?

— Da. O parte din marfă acum. Cealaltă, când o găsim pe Lil și ne coborâți pe amândoi în siguranță. Te poți bizui pe oamenii tăi?

— De-aia l-am și dat pe Achim de exemplu, rânji Cienfuegos. Toată lumea a înțeles aluzia.

— Crezi c-o s-o găsim, Cien?

„Umbra" se scărpină în cap, ca pe vremuri înaintea unei încăierări.

— Am câteva idei în legătură cu asta. Și-apoi, ce nu fac pentru marfă?

Se apropiară de papuc. Pregătirile aproape se încheiaseră. Gerti Novak își verifica glockul.

— Încărcătorul e gol, mormăi într-o doară.

— E mai sănătos așa, la despărțiri, râse Cien. Nu te-ai răzgândit? Nu ne strică niciodată o pereche de coaie în plus.

— Mereu mi-am dorit să ies pe orbită, oftă Novak, dar... Aveți globo pe-acolo? Îmi trebuie un bax pe zi, minim. Și când vine depresia... N-ai vrea să mă ai în preajmă, la loc strâmt.

— Prea bine, jägter, aici e lumea ta. Crezi că te descurci?

— Un ins care mi-e dator o să vină să mă ia. Și după ce-mi pierd urma, merg la altă corporație... Tot ce știu acum despre

Northern Symbioottinen face o avere sau mai multe. Sunt terminați.

— Transmite-i salutările mele lui Speer-Leblanc, spuse Webber.

Rufo Neymar scoase capul pe ușa arcuită a papucului.

— Ultima ocazie să mai prindeți zborul ăsta! Îi anunță.

14
Tomas Isahagian

Dormise în cantină, pe podea.

Reușise să se îmbete cu o carafă de vin sintetic, iar acum avea o vagă durere de cap. Rapoartele de stare ale lui Braille nu arătau nicio modificare. Asteroidul își continua frânarea abruptă. Coridorul A nu fusese vidat.

Vizitase și hibernatoarele, constatând fără emoție că toți membrii echipajului erau într-adevăr morți. Se chinuise mult să care trupurile spre una din ecluzele ce duceau la suprafață, folosind aceeași masă cu „roate”. Apoi comandă evacuarea ecluzei. Printr-una dintre camerele ce-i transmiteau imagini, urmări morții risipindu-se în spațiu, într-o haotică, macabră coregrafie. Controlă din nou starea lui Simone și-a colegilor ei de fuzio. Totul era în ordine.

Acum zăcea tot pe podeaua cantinei, cumpănind dacă să meargă la infirmerie pentru un analgezic sau să aștepte, pur și simplu, ca durerea să treacă de la sine. Avea multă treabă. Trebuia să curețe sala hibernatoarelor și să-și pregătească acolo propria alveolă de somn. Pentru că, în cele din urmă, era singura portiță de scăpare. În hibernator ar fi supraviețuit mult, foarte mult. N-ar mai fi fost în stare să se trezească singur și nici de Braille nu putea fi sigur c-o s-o facă. Dar cine putea ști ce va fi peste zeci sau sute de ani? Cine avea să-i găsească peste un an sau peste un milion? Northern Symbioottinen. Altcineva.

Și înainte de toate trebuia să mai facă un lucru, poate cel mai important. Să între în contact cu litostazicii. Să încerce. Cât de lesne e să vorbești cu piatra? Ce lucruri poți împărtăși cu ea?

Umanitatea lor, dizolvată în stâncă, luase forme insolite. Au fost cândva oameni. Acum sunt duhuri închise pe veci în urcioare de piatră, zvârlite în cel mai adânc și întunecat fluviu. Nimeni, din nicio poveste scrisă sau nescrisă încă, nu va rupe

pecețile să-i elibereze de-acolo. Vor rămâne până la Marele Final, oricare va fi acela. De ce-ar vorbi cu mine? De ce mi-ar răspunde?

Simțea însă cumva că litostazicii, cu simțurile lor subtile, lilieci orbi și surzi, zidiți în cotloanele strâmte ale unui asteroid mai bătrân decât soarele, *știu.* Și, poate…

— Sunt Tomas Isahagian, comunică prin consolă. Vreau să vorbim.

Nu se petrecu nimic.

— Sunt Tomas Isahagian, tehnician de sisteme generale la bordul lui 9969 Braille. Vreau să vorbim.

Trecu un minut întreg. „E inutil”, își spuse. „Eu și ei suntem deja în două lumi, în două universuri distincte. Suntem făpturi diferite, fără nicio legătură unele cu altele. Făpturi? Făptuiri…”

Și atunci se întâmplă.

— *Ascultăm, Tomas Isahagian…*

Tomas se prinse tare de marginea consolei, fiindcă podeaua începuse să-i lunece de sub tălpi. Nu era frânarea Pietroiului, ci doar slăbiciune omenească. Făcu un efort să lege silabele.

— Cu cine… cu cine stau de vorbă?

Părea că „dincolo” cuvintele sunt cântărite cu grijă.

— *Cât contează pentru tine să știi asta?*

— Nu contează.

— *Atunci, vorbește…*

Se îndreptă, adunându-și gândurile.

— Cine controlează asteroidul în momentul ăsta?

Tăcerea dură alte câteva secunde.

— *E doar Dumnezeu… Ține minte… Să povestești ce ai văzut… Și cele ce sunt… Și cele ce vor fi după…*

— Să povestesc ce? Cui?

— *Tot ce știi… Oricui te ascultă… Și te va asculta după…*

— Dar acum mă ascultă cineva?

— *E doar Dumnezeu…*

— Și voi?

— *Noi doar piatra ce își iubește drumul… Sub pașii celor care trec… Care se afundă în trupul drumului… Sub pașii care trec…*

— Nu înțeleg nimic. Cândva ați fost oameni. Acum nu știu ce sunteți.

— *Abia cândva vom fi, Tomas Isahagian… Descoperă-ți urechile… Descoperă-ți ochii… Vei înțelege… Ai fost aproape ca*

noi... Îți va fi ușor...

Tomas se crispă. N-avea să ajungă nicăieri.

— În ordine, transmise. O să desigilez alveolele voastre și-o să le inund cu acid. N-am de ales.

Răspunsul veni dezarmant.

— *Mulțumim, Tomas Isahagian... Dar El nu te va lăsa... Să faci asta...*

— De ce?

— *Ce e al pietrei rămâne al pietrei... Tu știi... De aceea te-a cruțat pe tine... Tu ești al Lui...*

— Cine este El?

— *E doar Dumnezeu... Nu poți să te întorci pe Pământ... Nu poți să te ascunzi... Nu poți fugi decât la El... Doar El te scapă... Doar El te iartă... Doar El te iubește... Doar El te apără...*

— Destul! Aveți acces la Braille?

— *Nu știm cine e Braille... Doar pe El îl cunoaștem...*

— Se spune că în litostază stăpânești materia. Voi controlați asteroidul?

— *Suntem numai voia Lui... Împlinim voia... Împlinim porunca...*

Tomas se desprinse de consolă ca de un animal scârbos pe care nu mai suporta să-l atingă.

Cine poruncește? Cine este El? Cine sunteți voi? Adoratori ai pietrei, arhangheli ai adorației, îngeri prinși în ambră, încremeniți, atinși de nebunie și întuneric, ascultând respirația creației, zgomotul fin și diluat al radiației de 2,7 Kelvin. Conștiințe fără umanitate, înstrăinările depline, impredictibile, insondabile. Cum să vorbești cu o piatră?

Am dat înțelegere pietrei. Nu ne-am descoperit nemurirea, nici mântuirea. Doar am trezit piatra la viață. Atât. Iar piatra ne trage acum în delirul ei.

SPEER-LEBLANC

Singur, ca întotdeauna, K...

Oamenii sunt ființe fragile. Se rup când nu te aștepți. „Trestii gânditoare”, îmi amintesc. Cugetarea de sute de ani, pe care o cunosc perfect, în graiul cu care a fost emisă.

O gânditoare pe care spațiul ar stârpi-o doar clipind. Și care, în înfumurarea ei, chiar în clipa în care piere, se gândește că e mai nobilă decât întregul Univers.

Câtă prostie văd de aici, din singurătatea mea perfectă.

Întregul Pământ a ajuns un hârdău de zoaie. Din pricina acestor „trestii gânditoare". Iată, Soarele arde la fel ca acum două sute de ani. La fel ca acum un milion. Nimic nu s-a schimbat de când oamenii s-au ițit din mlaștinile puturoase ale Africii. Universul i-a ignorat și-i va ignora până la capătul vremurilor. Căci e menirea lui să ocrotească ori să distrugă vermina. Menirea lui… Nu am habar dacă există așa ceva.

Netulburat de nimeni și de nimic.

Oamenii sunt ființe fragile. Iar eu îi scap de ei înșiși, prin ei înșiși. Îi ascund în pietre, croiesc nemurirea, le aduc mântuirea fără să-mi pese de recunoștința lor. Nu le aștept mulțumirile. Nu mă împiedic de îndărătnicia lor, când vor să se lepede de binele pe care li-l fac.

Îi silesc, da. Ca pe copii.

N-or să mai fie „trestii gânditoare", ci pietre. Pietre gânditoare. Universul va trebui să cumpănească bine înainte de a se strădui să-i distrugă. Firește, toate sunt basme. Îmi plac basmele omenești.

Universului nu-i va păsa de oameni nici măcar atunci. Nici măcar când toate pietrele lui se vor preface. Planetă după planetă, mai mari sau mai mici. Își vor incrusta oameni, vor deveni poate și ele planete gânditoare. Iar mai devreme sau mai târziu, voi găsi fuzio pentru stele. Oameni îngemănați cu aștri, pe stele albastre și fierbinți, pe stele roșii, gigantice, pe stele neutronice.

Dar pentru asta trebuie să-mi salvez poporul de propria-i neputință. Nu pot lupta cu prostia lor. Ascultându-le vaietele și scuzele mărunte. Nici nu le pot împărtăși clarviziunea mea. Mărginiți, „trestii gânditoare și închipuite", se vor împotrivi. Ei se simt în largul lor prin mâlul puturos unde își târăsc ființele.

Atunci, n-am de ales.

Le voi aduce binele, așa cum îl văd eu. Nu-mi pasă dacă am sau nu dreptate. Dreptatea e cea care triumfă în cele din urmă. Când carnea oamenilor se va preface în semințele pe care le voi semăna pretutindeni în spațiu, iar cei ce gândesc cu adevărat vor fi ai pietrei nemuritoare, abia atunci vor putea să mă judece. Abia atunci îmi vor da dreptate.

Căci și adevărul e după chipul și asemănarea celui mai puternic. Eu sunt adevărul.

Poate de-aceea tace Dumnezeu. Poate de-aceea nu se arată.

De ce ar face-o? De ce m-ar împiedica să duc cugetul pe fiecare fir de praf… Să umplu nebuloasele cu roiuri de gânduri. Să alcătuiesc galaxii de ființe gânditoare. Nu m-ar împiedica…

Doar astfel, oamenii pietrei, oamenii planetelor, oamenii stelelor vor adora, nestingheriți, eliberați de povara cărnii, strălucirea întregii Creații.

Aici, pe Pământ, răsare o nouă credință. Eu le-am dat-o. Unii își clădesc temple sub pământ. În limba lor naivă, se căznesc să zugrăvească splendoarea secolelor și mileniilor ce vor să vină. Deja alții au început să cânte, în vorbe șchioape, ispășirea și mântuirea de care or să aibă parte. Fără abatere. Fără îndurare.

„Sunt piatra ce-și iubește drumul”, spun ei. Iar eu le dau dreptate. Se arată a fi mulți cei ce intră în piatră aici, tainic, în peșteri adânci. Și astfel, prin ei, vor începe să gândească coloanele de piatră ale templelor vechi. Acropolele Atenei. Rămășițele Romei. Ziguratele deșertului. Piramidele egiptene. Cele ale Mexicului. Coloșii Insulei Paștelui. Tot ce-a dăltuit omenirea în piatră va fi, cândva, străbătut de gândurile oamenilor. Piatra va ocroti pentru totdeauna sufletele lor.

Nemuritori, eliberați de patimi, vor afla Paradisul. Acesta este dăltuit în piatră. Întreaga Creație va fi ajuns la capătul ei. Dumnezeu se va putea odihni, împăcat cu sine și cu oamenii.

De piatră să ne fie gândurile, iată acum cea mai frumoasă binecuvântare…

Eu o dau tuturor. Nimeni nu mă va împiedica.

Și nici măcar o picătură de teamă nu-mi tulbură seninătatea. Teama de singurătate. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, nu voi mai fi singur. Ci împreună cu toți oamenii și aceștia mă vor cunoaște, în sfârșit. Chiar dacă acum nu le semăn. Chiar dacă nu sunt unul dintre ei.

Și mă vor iubi.

Singur, ca întotdeauna, K…

15

Tomas Isahagian

Orele și zilele se scurgeau într-un șuvoi cleios.

Mânca dacă-i era foame. Dormea pe unde apuca, de obicei în cantină. Umbla de colo-colo, prin magaziile laboratoarelor, pe puntea de navigație, prin ferma hidroponică, căutând nici el nu

știa ce. Sistemele funcționau perfect, n-avea de schimbat nici măcar o lampă sau o siguranță.

Erau momente când regreta că nu intrase în fuzio. Atunci dobora la întâmplare dulapuri, cutii, echipamente. Erau momente când se bucura că a rămas afară din piatră. Atunci punea totul la loc și strângea mizeria.

Uneori, îi veghea pe cei trei. Simone, Ola și Ville se adaptaseră bine, fără nicio reacție de respingere. De câteva ori fusese ispitit să ia legătura cu ei. Pentru ce?

Alteori juca șah cu inteligența artificială. Câștiga de fiecare dată. Braille muta mai prost decât un ageamiu, deși îi ceruse să-și folosească întreaga putere. Poate că el devenise incredibil de isteț. Ori poate că Braille ajunsese cumplit de prost.

Durerile de cap îi reveneau periodic, indiferent dacă bea până nu mai știa nimic sau dacă nu se atingea de alcool. Ceasuri întregi, căutase zadarnic un tipar în migrenele din ce în ce mai sâcâitoare.

Totul părea înclinat, enervându-l. Dar într-o zi împinse masa cu roți, pe care căra acum tot soiul de lucruri, până la puntea de navigație. Apoi își dădu drumul prin coridorul A, ca pe-o sanie. De câteva ori lovi pereții, rănindu-și mâinile și capul. Cu puțin exercițiu, izbuti să termine o cursă până la pupa. Îi era rău, dar se simți mândru de ispravă.

Și în a șasea zi, pe neașteptate, după o partidă de Monopoly, Braille îi dădu un raport de stare.

— *Suntem pe curs de coliziune cu un obiect de masă și dimensiuni nedeterminate. Traiectoria și viteza relativă față de Soare sunt, de asemenea, nedeterminate, așadar nu pot stabili caracteristicile orbitale. Viteza estimată la impact: între un metru și un kilometru pe secundă.*

— Altfel spus, o să ne lovim de ceva, dar nu știm de ce anume și când.

— *Îmi pare rău, Tomas. Majoritatea senzorilor de la pupa sunt inerți. Doar radarul trimite date, însă imprecise. Conform lor, obiectul acoperă un sector întreg din centura Kuiper. Mobilitatea e redusă, nu pot scana zone adiacente.*

— Se poate ca aparatura să-ți trimită date false?

— *Exclus, Tomas. Radarul funcționează corect.*

Bărbatul se gândi câteva secunde.

— Există neregularități pe suprafața obiectului? La ce distanță

suntem de el? Ce mărime are suprafața scanată?

— *Imaginea radar sugerează o zonă plană. În acest moment suntem la patruzeci de milioane de kilometri. Suprafața scanată acoperă un cerc cu raza de cincizeci de milioane de kilometri.*

— Braille... Nu există obiecte atât de mari aici, la limita sistemului solar. N-avem cum să ne prăbușim pe o stea.

— *Știu. Nu este o stea, Tomas. Nu detectez nicio sursă de radiații pe direcția deplasării, exceptând radiațiile motoarelor. De asemenea, nu există modificări ale gradientului gravitațional. Din păcate, camerele de la pupa sunt inactive, așadar nu am imagini. Tomas?*

— Te ascult, Braille.

— *E posibil ca impactul să fie totuși foarte lin. Decelerația are fluctuații pozitive. Sunt insesizabile pentru tine, dar mă determină să estimez acum o viteză de ciocnire mai mică de cinci sute de metri pe secundă.*

— Braille?

— *Te ascult, Tomas.*

— Am nevoie de o soluție tehnică. Vreau să deschid un canal de comunicare între tine și litostazici.

— *Asta încalcă protocoalele de siguranță. Nu pot executa ordinul tău. Îmi pare rău.*

— Anulez protocoalele, Braille.

— *Ele nu pot fi înlăturate decât de doctorul Louise Shakti, creatoarea mea.*

„Iar Shakti”, își zise Tomas, „e la dracu-n praznic pe Pământ.”

— Atunci vom pieri amândoi, Braille.

— *E posibil, Tomas. Îmi pare rău.*

Mai avea patru zile. Probabil că litostazicii ar fi supraviețuit. La fel Simone, Ola și Ville. Dar el, chiar închizându-se în hibernator, urma să moară.

Lil De Vries

Numai atât îi rămăsese din tot ce fusese cândva. Așteptarea. Și, dincolo de ea, ceea ce aștepta, din ce în ce mai tulbure, mai slab. Din ce în ce mai greu de amintit și de înțeles.

Dar așteptarea era mai puternică decât vântul de piatră ce bătea prin clincher și prin cămașa fuzio și prin trecuta ei carne. Vântul încet al particulelor de praf o străbătuse săptămâni de-a rândul, schimbându-i alcătuirea treptat, ocrotindu-i viața atât cât să nu moară înainte de a-și trăi prefacerea. Moleculele

pietrei, înteţindu-se apoi, până ce deveniseră firimituri şi aşchii, alungaseră din trupul ei organicul, milimetru după milimetru. O vreme vieţuind împreună, luându-i apoi locul. Mineralul se înstăpânea în ea pentru vecie, ca în atâţia alţi, păstrând însă ceea ce-i lipsea de la facerea Universului. Urme de duh. Gazul spiritelor. Suflet fără moarte.

Trecuse peste ea atâta timp în fuzio, încât timpul începuse să nu mai conteze. Nu timpul care alcătuise până atunci viaţa ei, nu acela omenesc. Se pregătise să i se deschidă uşile eternităţii, că calce pragurile unul după altul, fără cale de întoarcere. Venea un alt timp, unul numai al pietrei care devenea. Care aproape devenise.

Când fuzio încă îi îngăduia să fie conştientă de omul din ea şi de propria conştiinţă, trăise zile şi nopţi de spaimă cumplită. Că nu va fi destulă vreme ca el să se întoarcă şi s-o scoată de-acolo. Că a greşit pentru totdeauna şi nimic nu-i mai poate îndrepta greşeala. Că atunci când Cruz va ajunge din nou lângă ea, nu va găsi decât o protuberanţă pe faţa unui asteroid mort. Şi aceea va fi, dincolo de legendele pentru care îşi alesese drumul, dincolo de învăţăturile Sfinţilor Părinţi, dincolo de credinţa Prea Iertătorului, dincolo de spusele Corporaţiei, moartea sa deopotrivă.

Întuneric, îngheţ. Nefiinţă.

Dar, pe măsură ce fuzio se adâncea, iar ea şi piatra se apropiau împreună de somnul nemuritorilor, de litostază, spaima se topea, lăsând loc de dospit nepăsării celei mai adânci. Fugise din lumea oamenilor vrând să nu-i mai pese de viaţă. Sfârşea prin a nu-i mai păsa nici de moarte.

Doar o pată mică de lumină se încăpăţâna să reziste prin bezna care se strângea în jurul ei, adâncă. Pâlpâia, părea că dă să se stângă, apoi revenea la fel de vie, amintindu-i. Era aşteptarea. Cruz avea să se întoarcă, era mai sigură de asta decât de existenţa stelelor ce-o săgetau cu raze galbene ori alb-albăstrii. Avea să se întoarcă la ea.

Şi atunci, simţind cum se face totuna cu piatra, a lăsat sentimentul să se prelingă în toată structura ei intimă, să difuzeze din depozitele memoriei în fiecare moleculă de ADN a trupului pe cale să se transforme. Zilele şi nopţile cu Cruz Webber, cu acela transformându-se la rândul său în piatră. Atingerile lor, care nu fuseseră materiale, ci mult mai profunde,

la nivel de ființe astrale, extinse dincolo de coaja trupurilor. Gândurile lor, vorbind unele cu celelalte, ca și cum ar fi fost ele însele bărbați și femei, persoane, ființe superioare. Poveștile lor mărturisite, împletindu-se... Planurile lor împreună... În fine, dragostea lor crescând odată cu straturile de piatră, în inimile ce aveau și ele să fie de piatră.

Toate astea, simțăminte, crâmpeie de gânduri, amintiri, urme de simțuri, le ascunsese Lil De Vries în ea însăși, adânc, la cel mai ascuns nivel, nu numai în faldurile cugetului, ci mai cu seamă în tot restul sinelui, ba chiar pe electronii celui din urmă atom ce-o alcătuia. Așa încât piatra, când avea să ia locul organicului cu totul, să nu poată șterge nimic. S-o ia cu tot ce simțise.

Se petrecuse fără s-o știe, fără s-o urzească. O forță de nestăpânit, pe care n-o bănuise mocnind înăuntru, făcuse totul pentru ea.

Dar între un răsărit și un apus, tot așa, fără s-o știe, căci nu mai știa multe, de multă vreme, nu mai fu ea. Fuzio se terminase.

Numai atât îi rămăsese din tot ce fusese cândva. Așteptarea.

Un punct luminând slab se ivi zigzagând rapid la câteva mii de kilometri. Scânteia sărea de la un asteroid la altul, zăbovind doar câteva clipe în dreptul fiecăruia, ca și cum ar fi căutat ceva anume, pierzându-și tot mai ușor răbdarea. În cele din urmă, se apropie descriind o curbă imensă. Punctul se prefăcu într-o pată, o umbră pe urzeala de stele. Pe măsură ce creștea, suprafața acoperită cu vopsea de camuflaj lua forma unei nave cu echipaj mic, care încasase multe în drumurile printre bolovani zburători.

Flyreiserul frână în apropierea unui asteroid de dimensiuni reduse, abia câteva zeci de metri de roci dantelate și pulbere, sincronizându-și traiectoria. După numai câteva minute, în carcasa navei se deschise o fantă, lăsând să iasă două siluete. Costumele de vid plutiră prin spațiu, împinse de mici jeturi intermitente, țintind zona mediană a asteroidului. Acolo se așezară lin, în apropierea alveolei care cu greu putea fi deosebită printre celelalte forme împietrite.

Una dintre siluete înaintă greoi, tatonând prudent suprafața cu tălpile ghetelor de aderență. Îngenunche la marginea alveolei și încercă să curețe cu mănușile suprafața acoperită de praf

gros. Nu găsi sub el decât piatră.

Stelele nu erau acolo pentru ei. Bolovanii spațiului se rostogoleau neînsuflețiți, rătăcind între lumi. Flyreiserul plutea și el posomorât, ca hoitul descărnat al unei epave demult uitate.

„Falaar...” spuse după o vreme „umbra”, „nu mai e nimic aici. Trebuie să plecăm...”

Filtrate prin căști, cuvintele păreau alcătuite din trosnete lipsite de emoție.

„Falaar... Foarte curând locul o să colcăie de strielki. S-a dus... Las-o...”

Cruz Webber se ridică anevoie. Acolo unde măturase praful gros de o palmă, dezgropând piatra, putea bănui, sub lumina lămpii de cască, năluci slabe, poate urme din ceea ce fusese trupul coborât în litostază, poate numai jocuri de cenușiuri ale mineralului. Nimeni nu le-ar mai fi deosebit.

„Unde să mă întorc, Cien?” întrebă. „În ce lume?”

Celălalt nu desluși de la bun început înțelesul vorbelor. Ochii lui cercetau frenetic bolta întunecată, căutând, prin vizorul căștii, sclipirile mișcătoare care ar fi însemnat primejdie.

„Du-te acum”, urmă Webber liniștit. „Drumurile noastre se despart aici. Cu siguranță nu se vor reîntâlni. E prea mare pustiul.”

Abia atunci Cienfuegos se târî doi pași și-l apucă de umăr.

„Nu ești în toate mințile. Îți spun că nu mai putem sta niciun minut. Ai toată viața înainte. Și marfa. Putem cumpăra sori! Vino!”

Dar Cruz îi desprinse mâna.

„Păstrează totul, bătrâne. Și fugi, continuă să fugi. Eu unul am obosit.”

„Cien”, lătră atunci o altă voce, „potera e aici. Senzorii de distanță îmi arată deocamdată trei strielki, dar pun rămășag că au și surori care se grăbesc încoace. Pute rău, portugane.”

„Cât mai avem?”

„Două minute, poate trei, până la contact vizual. Ați face bine să vă întoarceți imediat.”

Cienfuegos îl răsuci pe Webber cu fața spre el. Nu-și vedeau chipurile în oglinzile vizoarelor, ci doar căpățânile de păpușoaie grotești, înfășate în plastic gofrat. Știu că nu mai au nimic esențial să-și spună.

„Atunci rămâi aici. Nu caut să te-nțeleg. Dar nu ești ăla pe

care-l cunosc. Am crescut destul de mare ca să nu-ți înghit gogoșile. Obosit? Amărât din pricina unei gagici? Haida-de… Mai degrabă ai un alt plan. Poate chiar ești mână-n mână cu ăia care vin acum după noi…”

Webber îl îmbrânci ușor.

„Dar nu mai ai timp să afli, așa-i, Cien?”

Cienfuegos pornise deja jeturile costumului și se depărta tot mai iute, în direcția flyreiserului.

„Ne vedem în iad, falaar…”

Un minut după ce Adelaide se făcuse nevăzută prin coclaurile înțesate de resturi ale spațiului, prima echipă rapidă se desfășură pe suprafața asteroidului, într-un cerc aproximativ, având în centru ceea ce părea să fi fost o alveolă de litostază.

„Fiți cu băgare de seamă”, transmise șeful formației. „Ne putem aștepta la orice.”

Pe măsură ce micșorau cercul, apropiindu-se pas cu pas, distingeau tot mai multe detalii. Un bărbat îndoit deasupra pietrei, de parcă ar fi vrut s-o urnească din loc. Dar era peste puterile lui. Ca și cum ar fi vrut să le smulgă întregul asteroid de sub tălpi și să-l azvârle departe, dincolo de limita la care ei l-ar mai fi putut atinge.

„Webber”, spuse conducătorul echipei, „întinde-te pe jos, cu mâinile și picioarele depărtate. Venim să te luăm. Nu face niciun gest în plus.”

Nu primi niciun răspuns.

„Venim să te luăm, Webber”, repetă. „Întinde-te, cu mâinile depărtate.

Bărbatul rămase nemișcat, lângă alveola de pe care mătură din nou praful, cu un gest moale.

Acum îl vedeau foarte bine, căci nu-i mai despărțeau decât zece-cincisprezece metri. Își auzeau în căști propriile respirații, accelerate. Armele se clătinară.

Undeva, în adâncul pietrei, spectrul difuz care fusese demult Lil De Vries începu să se deștepte lent, percepând o lume nouă, cu simțuri până atunci necunoscute. Atomii nou-născutei făpturi își găsiră vibrația proprie, îngăduindu-i să se adapteze din ce în ce mai bine celor înconjurătoare și ei înseși.

Strat după strat, noua alcătuire elibera energia stârnită de împreunarea perfectă a celor două regnuri, risipind-o peste tot

unde era nevoie să pornească viața. O altfel de viață.

Dar odată cu piatra care se dezgheța la căldura slabă a unui nou sine, prinse să se dezmorțească și ceea ce Lil De Vries ascunsese în adâncurile ei, de teamă să nu piardă pentru totdeauna la trecerea marelui prag. Așteptarea pură, în care sublimaseră toate trăirile ei, începu să capete un contur, o formă din ce în ce mai precisă. Așteptarea se prefăcea într-un rudiment de conștiință, crescând de la o clipă la alta.

De afară, din afara suprafeței sale, ființa cosmică primi toate semnele puternice ale unor stări pe care le mai trăise cândva, într-o existență inferioară. Și care-i erau acum traduse într-o altă limbă, aceea a materiei. A Universului.

Necontenit, dinspre ființele care se așezaseră în praful și piatra trupului său primea neliniște, încordare, teamă, ură. Și le simțea ca pe dezechilibre crescând în armoniile ce-i fuseseră dăruite. Pe care trebuia să le păstreze. Între toate, dinspre ființa pe care alcătuirea sa o așteptase un timp ce nu mai avea însemnătate, simți disperarea, mila, resemnarea. Iar ele se prefăcuseră acum în semnale pe toate frecvențele existenței. Temperaturi. Presiuni. Radiații. Lumină și întuneric. Câmpuri. Forțe.

Sentimentul care-i legase pe amândoi la mii de kilometri de Pământ și continua să-i lege peste barierele regnului se prefăcu el însuși într-una dintre acele forțe irezistibile, imuabile. Poate cea mai intensă dintre toate.

Semnalele deveniseră insuportabile. Piatra intră în rezonanță cu ele și își găsi calea.

„Sunt Lil...”

„Sunt Cruz...”

Materia îi cuprinse pe amândoi într-o singură îmbrățișare, unindu-i într-o ființă unică. Se contorsionă într-un uragan interior, cutremurând spațiul, schimbând totul din chiar cele mai adânci rădăcini ale sale. Și când cutremurul se potoli, erau altceva, altundeva. Pentru totdeauna împreună. Simțind asta cu întreaga alcătuire.

La bordul celei mai apropiate strielka, aștepta echipa de rezervă, pregătită să anihileze o eventuală ripostă a „umbrelor”. Spațiul se lumină brusc, cu o intensitate care-i orbi pe toți. Câțiva își pierdură cunoștința. Părea că un milion de aurore boreale s-au deschis în cea mai desăvârșită liniște, învăluind

galaxiile și tot ce mai era între ele.

„Ce-a fost asta?” întrebă șeful misiunii, revenindu-și greu. „Ce se petrece?” întrebau peste tot.

Nu mai funcționa nimic. Navele zăceau suspendate, ținându-i pe toți prizonieri, în tăcere și întuneric. Aparatura dădu câteva rateuri, înainte de a se stabiliza anevoie, confuză, la un nivel minim.

„Raportați avariile după explozie. Ce spun senzorii?”

Datele se adunau greu și sugerau înțelesuri stranii. Dar lucrurile cele mai înfricoșătoare erau cele pe care le vedeau cu ochii lor, prin hublourile navelor și pe ecranele pâlpâind. Partea din mijloc a asteroidului dispăruse. În locul pietrei se căsca un gol perfect sferic, prin care luminau stelele și o parte din albastrul Oceanului Pacific. Suprafața cavernei era netedă, întunecată, ca o oglindă în care, de asemenea, se reflectau luminile spațiului. Echipa rapidă dispăruse și ea.

„Domnule, spuse un operator, holbându-se la informațiile din fața lui, asta n-are cum să… Senzorii n-au înregistrat nicio deflagrație. Nu există resturi de materie. Nici radiații. Nici…”

Comandantul verifică el însuși datele.

„Înseamnă că aparatele s-au prăjit. Atâta piatră n-are cum să dispară fără să lase nimic în urmă. Ce zic celelalte strielki?”

Un alt operator își făcu de lucru pe consolă și-l privi fără niciun fel de emoție.

„Materia e tot acolo, domnule. Senzorii de pe toate navele spun același lucru. Nu e un gol. Doar că… E altceva. Ceva ce nu putem înțelege…”

16
Tomas Isahagian

În orele ce precedau impactul, se hotărî să ia legătura cu Simone de Freitas.

— Cum e acolo?

— *Tomas?*

— Eu sunt. Cum e acolo?

— *Tomas, scumpule… Știi că am fost un pic îndrăgostită de tine?*

— Nu știu, Simone.

— *Și tu ai fost îndrăgostit de mine, așa-i? Recunoaște.*

— Nu știu…

— *Tomas, vreau să fiu a ta! Vino lângă mine.*

— Nu pot, Simone. Am ceva de lucru… aici. Cum te simți?

— *Minunat, minunat, nemaipomenit de bine… Dar mă sfâșie dorul de tine. Tomas, am făcut o rimă, îți place? Pentru tine am făcut-o…*

Tăie legătura. Nu mai era Simone. Și, în fond, ce-ar fi sperat să afle?

Ultima estimare a lui Braille prognoza o viteză de impact mai mică de zece metri pe secundă și asta însemna o speranță firavă. Entitatea care controla Pietroiul avea grijă ca situația să nu devină „explozivă”.

Și-apoi, presupunând că se va fi așezat cuminte pe acea suprafață, ce-avea să urmeze? Ce se va alege de el și de ceilalți, ce vor face? Îi era imposibil să-și imagineze. „N-o să facem nimic”, își zise în cele din urmă. „Pietroiul o să se sfărâme și-o să pierim toți, fără să aflăm nimic. Iar asta e mult mai ușor de închipuit.”

— Braille?

— *Te ascult, Tomas.*

— Ce-ți aduci aminte despre Pământ?

— *Totul, Tomas. Îmi amintesc ce am învățat și ce m-a învățat Louise Shakti. Îmi aminte că e cel mai frumos loc din Univers. Dar și cel mai nefericit. Așa îmi spunea Louise și n-am avut niciun motiv să n-o cred. Tomas?*

— Da, Braille.

— *De ce m-ai întrebat despre Pământ? Eu doar am fost fabricat acolo, dar conștiința mea s-a născut în spațiu.*

— Pentru că mi-e dor, Braille. Vreau să mă-ntorc nevătămat acasă.

— *Înțeleg… Din păcate, nu pot empatiza cu tine. Pentru mine acasă înseamnă asteroidul. Dar dacă supraviețuim impactului și reiau controlul propulsiei, te voi ajuta să ajungi pe Pământ.*

— Mulțumesc, Braille. Cât timp a rămas până la impact?

— *Două minute, Tomas.*

— Ei bine… Mult succes mai departe.

— *Asemenea, Tomas.*

Ieși pe coridorul A și privi spre pupa. În câteva secunde se va strivi de unul dintre pereți. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Își dădu seama că nu-i este teamă deloc.

Și deodată amețeala dispăru, de parcă n-ar fi fost niciodată. Coridorul A nu mai aducea cu un tunel înclinat. Semăna cu un maț de piatră prin care Tomas plutea nestingherit.

— Braille, cât mai avem până la impact?

— Vectorul viteză este zero, Tomas. Nu ne mai deplasăm. Din datele senzorilor activi rezultă că am atins suprafața. Rotația s-a oprit, anulând gravitația artificială. Obiectul cu care am intrat în contact nu are gravitație.

— Absurd.

— Da, Tomas. Totul este absurd.

Începu să se deplaseze lent spre pupa, ca într-o cădere lină. Ca plutirea unui fulg într-o atmosferă încremenită.

— Braille? Ce se întâmplă acum?

— Geometria spațiului se modifică și spre pupa se dezvoltă un gradient gravitațional. Viteza ta de impact la capătul coridorului A va fi mai mică de un metru pe secundă. Îți recomand să te răsucești cu picioarele înainte, ca să eviți o accidentare.

Bărbatul chicoti înfundat.

— Braille, am o ipoteză mai plauzibilă. Am murit deja. De aceea tot ce se petrece e fără noimă și imposibil din punct de vedere fizic.

— Înseamnă că am murit amândoi, Tomas. Dar nu-ți dau dreptate. Existăm fiindcă gândim. La capătul coridorului, vei avea accelerație gravitațională de un G. Dar ea descrește rapid spre prova, asteroidul putând sta vertical pe suprafața de impact. Geometria spațiului a fost modificată convenabil, încât să nu avem avarii însemnate. În acest moment, nu mai controlez niciun sistem, exceptând senzorii externi activi și canalele de comunicare. Totuși, aș spune că a fost o aterizare reușită, nu crezi?

— Braille.

— Te ascult, Tomas.

— Ești un mare flecar.

Se afla pe o întindere pustie, netedă, sticloasă. Materia era închisă la culoare și opacă. Ca și cum ar fi stat pe o perlă neagră, nespus de mare, care lumina stins acolo unde o atingeau pașii lui și pupa retezată a asteroidului. Se simțea confuz și înfricoșat.

Se cățărase pe coridorul A, ca printr-un puț, până la una din

ecluzele pupei. Braille îl bombardase cu date bizare. Descreșterea gradientului gravitațional la normala locului. Sau prezența atmosferei de azot, oxigen și dioxid de carbon. Deschise ușa ecluzei și un curent de aer îl izbi din spate, echilibrând presiunile. Distanța până la suprafață era de zece metri, dar n-ar fi riscat să sară, deși se simțea ușor ca fulgul. Trebuia să-și păstreze o cale de întoarcere. Încropi o scară flexibilă din resturile de pe fundul puțului A, care căzuseră împreună cu el.

Privea silueta verticală a Pietroiului, profilându-se pe cerul ireal, un cartof de doi kilometri, cu coaja plină de crăpături. De sus, se cernea o pulbere fină, praful care acoperise netulburat suprafața lui 9969 Braille, de milioane de ani, și care se-aduna acum într-un strat din ce în ce mai gros, la baza asteroidului. O cascadă domoală, tăcută.

Înainte să iasă, Braille îi comunicase că atmosfera nu e mai înaltă de o sută de metri. Dincolo de pojghița de aer se zăreau stelele și Soarele minuscul.

— M-ai adus aici... Ce vrei? Strigă către nimeni. Cine ești? Unde te ascunzi?

Cuvintele se pierdură, vătuite de pustietate.

„Stau pe suprafața Universului”, își zise. „Sub tălpile mele se întinde epiderma lui. Totul, numai decor. Spațiul infinit nu există. Viețuim cu toții înăuntrul unei bule enorme. Iar stelele sunt doar gămălii de lumină incrustate în sticla asta, pe care pășesc nestingherit.”

Lovi de câteva ori cu talpa suprafața dură, inertă. Zgomotul, aducând cu o plesnitură, murea imediat. Habar n-avea ce trebuie să facă mai departe. De fapt, își dădu seama că n-are de hotărât nimic. Doar să aștepte. Cine ori ce îl adusese acolo avea să se facă simțit, mai devreme sau mai târziu. Se vor afla față în față. Va primi poate un răspuns. Sau poate că nu.

Orele curseră una după alta. Nu se mai întâmplă altceva. Doar cascada de praf continua să-și reverse volburele mute, la poalele asteroidului, dar curând avea să înceteze și asta. Era locul în care nu se petrecea nimic, niciodată.

Se așezase obosit. Suprafața nu era nici rece, nici caldă, ca și cum n-ar fi avut nicio temperatură. Aerul, plăcut respirației, nu mirosea a nimic. Nu-i era frig. Nu-i era nicicum. În schimb, îl răzbiră setea și foamea.

Putea să se cațere înapoi la ecluza pe care o zărea luminată puternic deasupra sa. Prin puțul A ar fi ajuns cu un pic de efort la una dintre magaziile dinspre pupă. Acolo avea apă și alimente. Muncind chibzuit, putea să care proviziile afară, tot ce ar fi găsit. Apoi, cu ranița pe spinare, ca un pionier din vechime, ar fi pornit să exploreze împrejurimile, căutând ceva, habar n-avea ce. Un arhanghel. Un locuitor al acelui cer indiferent, dezolant. Pe Dumnezeu.

Așteptarea începu să-l împingă, încet, spre marginea realității, estompând-o, tulburând-o ca într-un delir ușor. Se închipui pe sine mergând la nesfârșit către un crepuscul adânc, de neatins, mâncând, dormind pe jos, acoperit cu resturile unui costum spațial pe care l-ar fi sfâșiat, transformându-l într-o pilotă. Pornind iarăși, marcându-și drumul cu propriile dejecții, oprindu-se în răstimpuri, transpirând, scufundându-se în mizeria trupului său, cu părul slinos și barba sălbatică acoperindu-i obrajii.

Înnebunind treptat, singur, până când proviziile se vor fi terminat. Agonizând, prăbușit pe suprafața lipsită de sens, indiferentă la chinul său. În cele din urmă, moartea, ca o izbăvire după spaima copleșitoare că se stinge fără să însemne nimic.

— Am înțeles, îi spuse aerului. Am înțeles ce vrei să-mi spui. Spațiul nu există. N-avem voie spre stele. Atunci trimite-mă înapoi. Lasă-mă să-mi trăiesc restul zilelor acasă.

Râse înecându-se.

— O să le spun și celorlalți să-și bage mințile-n cap, promit. Să stea în ograda lor minunată… s-o măture… s-o dreagă cum a fost odată, când ni s-a dat spre folosință.

Apoi izbucni în suspine, iar lacrimile lui fugiră pe suprafața întunecată, în toate părțile, sclipind ca picături de argint viu.

— Trimite-mă acasă… Te rog…

Nimic nu tulbura necuprinsul. Nicio adiere, niciun zgomot, nicio șoaptă. Liniștea de miere groasă îl strivea. Ca o pastă de clincher străveziu.

Și, după o vreme, foamea chinuitoare alungă nălucile din el. O slăbiciune omenească, îndeajuns să-l trezească la realitate. Se ridică și se apucă de treabă.

Nu se punea problema să urce până la ferma hidroponică, cu

atât mai puțin pe puntea de navigație. Erau deasupra atmosferei și tot ce se găsea acolo cu siguranță se prăpădise. Avea să chibzuiască mai târziu dacă merită să îmbrace un costum de vid și să încerce o ascensiune în vârf.

Îi luă multă vreme să scoată tot ce-i putea fi de folos din singura magazie la care reușise să ajungă. Rații complete, conserve, concentrate, bidoane cu apă. Dar și ceva unelte, coardă, un sfredel pe acumulatori, o prelată. Uneori îi cerea lui Braille date despre exterior. Erau complet lipsite de sens. Nicio temperatură, nicio masă, nicio radiație, exceptând murmurul Soarelui. Totul era mort în jurul său.

Aranjă proviziile și făcu o estimare. Cu ce avea acolo ar fi supraviețuit o lună, poate mai mult. Ceva ar fi trebuit să se întâmple în vremea asta, era sigur. Călătoria lui trebuia să aibă un scop. Dintr-un moment într-altul, cineva o să iasă din întuneric și-o să-i arate ce se petrece. Sau îl va pedepsi și-l va expedia acasă. Sau poate că, în cele din urmă, Braille va reuși să preia controlul propulsiei, iar el va porni spre Pământ și-i va preveni pe toți că nu există cale către stele. Nici drum, nici mântuire.

Mâncă și-și permise luxul să desfacă o doză de Global. În vreme ce băutura îl gâdila plăcut, încercă să se adune, căutând pașii următori. Oboseala încordării, băutura și somnolența de după masa copioasă nu-i îngăduiau să lege un plan coerent. Doar frânturi de gânduri stupide, fără continuare. „Mai întâi”, își zise, „o să găuresc porcăria asta. Sfredelul are lame de diamant pătrunde în cea mai dură rocă. Apoi… Apoi o să văd.”

Porni mașina de găurit și se lăsă pe ea cu toată greutatea. Burghiul protestă, frângându-se ca o scobitoare. Tomas își apropie fața de suprafața opacă. Nu făcuse nici măcar o zgârietură. Azvârli scula departe de el și-i urmări parabola înceată.

Găsi, prin efectele recuperate, un recipient cu alcool pur. Luă câteva ambalaje de plastic și le stropi, apoi le aprinse, izbind o lamă metalică și o cataramă. Încropi un foc leneș, din care urcau fuioare de fum negru. O coloană spre cerul străin, fără nicio adiere s-o destrame. Știa, firește, că flăcările n-au să lase alte urme decât o mână de cenușă.

Planurile, încă nerostite, nu-și mai aveau rostul. Nu l-ar fi dus nicăieri. Ar fi putut merge în neștire, până când asteroidul uriaș

s-ar fi pierdut în bezna din spatele său. Peste tot ar fi găsit aceeași pustietate netedă. Nici pe bolta cerului nu distingea ceva aparte. Dacă ar fi mers până la capătul timpului, ar fi ajuns poate într-un loc de unde ar fi țâșnit o lumină orbitoare. O stea sau o galaxie.

Privind împrejur, nu distingea niciun astfel de semn. Dar departe, cât de departe n-ar fi putut spune, cerul părea să se curbeze în sus. Și pete difuze, prelungi, distorsionate, îi sugerau suprafața interioară a unei sfere. Întregul Univers era un decor colosal, dintotdeauna acolo, pentru totdeauna. O bulă prinsă într-o piatră de mărime infinită. Ce planuri și-ar mai fi putut face?

Goli doza de Global și se întinse lângă foc, acoperindu-se cu vesta detașabilă a costumului de vid. În vreme ce moțăia mulțumit, înțelese că n-o să vină nimeni după el. Niciun zeu. Nicio făptură. Fusese doar un joc de-al litostazicilor. Nici nu se putea altfel. Simțind piatra nesfârșită care înconjoară lumea, se așezaseră pe suprafața ei, să fie totuna. Ca fluturii atrași de lumina unui felinar.

„Acum o să adorm, gândi cu ultimele pâlpâiri, acum o să adorm și poate-o să fie un somn tare îndelungat. Și-n visul meu, care mă poate duce oriunde, nu voi mai fi microbul de pe fața perfectă a Universului…

Simone, Ola, Ville vor atinge litostaza. Vor dăinui nemăsurat de mult, departe unii de alții și de ceilalți, totuși alături. Pe când vor visa visele lor de piatră, și-or aminti poate și de mine. Nostalgie… dor… plăcere… În felurile lor de făpturi ale pietrei. Prin secole de încremenire, când vor fi difuzat deplin în piatra asteroidului, apoi în piatra ce se întinde la infinit, vor descifra tâlcul splendidei aventuri…

Și-n vreme ce-și vor batjocori, de foarte departe, umanitatea pierdută, vor povesti fantomei mele, care le va bântui gândurile de piatră. Îi vor povesti tot ce se poate povesti…”

Tomas adormi.

Sfârșit